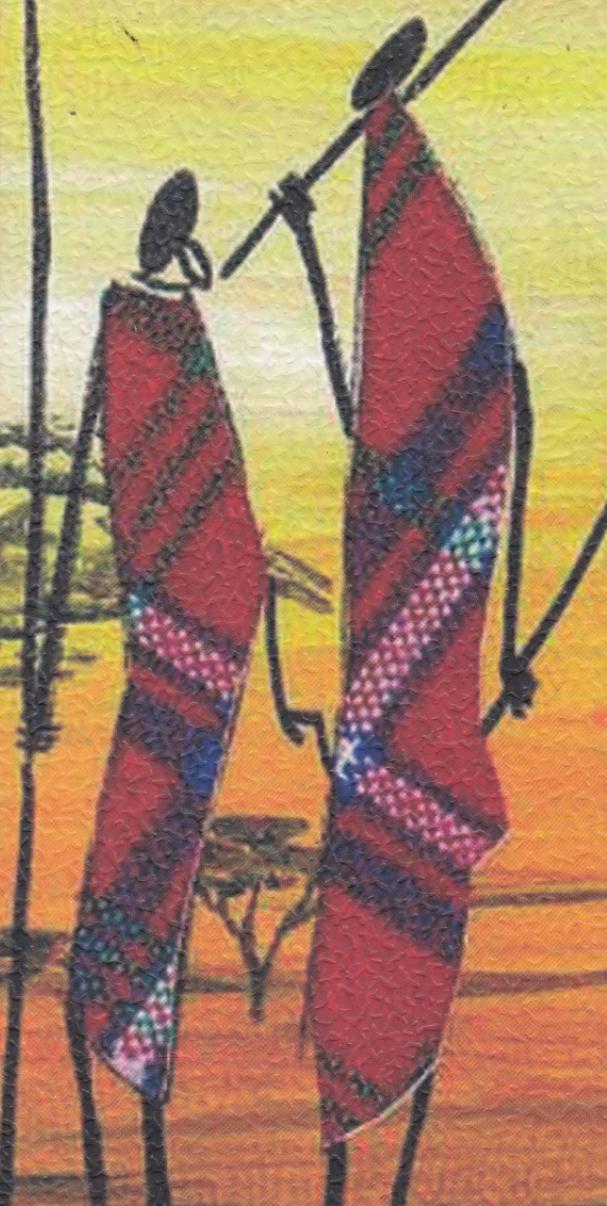

கறுத்தக் ஏனையுட்பென்

ஆசி. கந்தராஜா

கறுத்தக் கொழும்பான்

கறுத்தக் கொடிபான்

ஆசி. கந்தராஜா

20/2, ஜக்கரியா காலனி, முதல் தெரு,

குடலூபமேடு, சென்னை - 94

தமிழ்நாடு இந்தியா

Karuththa Kozhumbaan

(Creative Essay)

By

Aasi Kantharajah ©

a.kantharajah@hotmail.com

Sponsored by:

**12 Barker street, Gosford 2250
Australia**

First Edition

January 2014

Mithra : 240

ISBN : 978-93-81322-28-4

Publication Editor

Espo

Pages : 224

Price :

Printed & Published by

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,

20/2, Zackria Colony, 1st Street,

Choolaimedu, Chennai - 600 094.

Ph : +91 44 2372 3182 / 2473 5314

Email : mithraart@gmail.com

www.mithra.co.in

நீண்ட நாளை பிழிமோதிக்குட்டிரை தாமிரை மூலமாகி சும் கூடிய
நூல்களை வெளியான நூல்கள் என்று அழைகிறேன் காரணம் நூல்களை
வெளியான நூல் என்று அழைகிறேன் என்று கூறுவது காலதான்
பயணமின் புன்னகை

1

எங்களுக்கில் அந்தக்காலத்தில் பட்டாளத்துக் காரர்கள் தான் உலகச்சாளரங்கள். வடசேரி கனகமூலம் சந்தைக்கு காய்கறி வாங்கக் கூடியது, சுசீந்திரம் தேர்த்திருவிழா, திருவந்தபுரம் பத்மநாபசாமி ஆறாட்டு விழாவுக்குச் செல்வது தவிர, எங்களுக்கில் பயணம் மேற் கொள்பவர்கள் அரிது. பெரும்பாலானவர்கள் ‘என்ன சாமி’ சொல் வுக்கு? குளித்துறைக்கு அப்புறம் ராச்சியமில்லை. தேங்காப்பட்டினம் கடலாக்கும்’ என நம்புகிறவர்கள்.

அப்படிப்பட்ட குழலில், இரும்பு லாடம் கட்டிய சப்பாத்து களும் பச்சைக்கம்பளிச் சீருடையும் டிரங்குப்பெட்டியுமாக வரும் பட்டாளத்துக்காரர்கள் அச்சமும் ஆர்வமும் ஊட்டும் அழூர்வப் பிறவிகள். அவர்களில் சிலர் லடாக் வரைக்கும் சென்றவர்கள். பனி மலைகளையும் பாலைவனங்களையும் கங்கையையும் பிரம்ம புத்திராவையும் பார்த்தவர்கள். ரேஷன் வந்து சேராமல் பன்னிரண்டு நாள்வரை பட்டினி கிடந்தவர்கள். படுகாயம்பட்ட காலுடன் நூறு கிலோ மீட்டர் நடந்தவர்கள். பட்டாளத்தான் வந்துவிட்டால் ஊரே சுற்றிலும் திரண்டுவிடும்.

நான் அவதானித்தது பட்டாளத்தான்களிடம் வரும் மாறுதலை. ஒருமுறை முருகேசனாசாரியின் மனைவியை அச்சுதனுடன் சேர்த்து யட்சிகோயில் முடுக்கில் பிடித்தார்கள். ஊரே ரகளைப்பட்டது. ஊரே கூட்டங்களாகக் கூடி நின்று வம்பு பேசியது. எங்கும் கொந்தளிப்பு. ஊர் அழியுமா இருக்குமா என்ற ஜயம் பரவலாக நிலவியது. பட்டாளத்தான் சோமன் அண்ணா சிறித்தபடி ‘விடுடே முருகேசா, அவள் இத்திரி வெள்ளாம் கோரி நல்லா குளிக்கச் சொல்லு... மண்ணுதின்னுத உடம்பு’ என்றார். ‘வேணுமானா நீ அவன் பெஞ்சாதிகிட்ட கேட்டுப்பாரு... இப்பம் என்ன?

இவர் ஏன் இவ்வளவு எளிதாக எடுத்துக்கொள்கிறார் என்று அன்று திகைப்பாக இருந்தது. ஆனால் அத்தனை பட்டாளத்தான்களிடமும் அந்தச் சிரிப்பு இருந்தது. உலகம் இவ்வளவுதான் என அறிந்தவனின் புன்னைகை அது. மனித உறவுகளை, வாழ்வை, மரணத்தை அறிந்து தெளிந்தவனின் அங்கதம் அவர்களின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் இருந்தது.

அ. முத்துவிங்கத்தின் எழுத்துக்கள் தமிழில் வெளிவர ஆரம்பித்த போதுதான், நான் வாசித்தவரை அந்த பட்டாளத்தானின் சிரிப்பு தமிழிலக்கியத்தில் பதிவாகியது. உலக நாடுகள் தோறும் அஸைந்து, விதவிதமான இனங்களை மொழிகளை பண்பாடுகளைச் சந்தித்து, பேதங்களையும் ஒருமைகளையும் உணர்ந்து நிதானமடைந்தவரின் புன்னைகை அவரது எல்லா வரிகளிலும் இருந்தது. தோனோடுதோன் இடித்துக்கொண்டு வாழும் தமிழ்ச்சுழலின் இருடில் அந்த புன்னைகையின் வெளிச்சம் மிகப்பெரியதாகத் தெரிந்தது.

சின்னச்சின்ன விஷயங்கள் வழியாக பெரிய பெரிய மன்நாடுகங்களை நடித்து, கொந்தளித்து கொப்பளித்து வாழும் தமிழர்களில் கணிசமானவர்களுக்கு அந்த புன்னைகை ஏரிச்சலுடைய தென்பதையும் கண்டிருக்கிறேன். சமகாலம் ஏரிந்து கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் பாவனை செய்தார்கள். கடந்த காலம் உடைந்து சரிவதாக எண்ணிக்கொண்டார்கள். அதன் ரட்சகர்களாக தங்களை கற்பிதம் செய்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் வாழ்க்கையல்லவா? என்ற முத்துவிங்கத்தின் புன்னைகையை புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. ஆனால் மெல்ல மெல்ல நவீனத்தமிழின் முதன்மையான படைப்பாளியாக அவர் தன் பீடத்தை அடைந்தார்.

அ. முத்துவிங்கத்தின் உலகைச்சேர்ந்த இன்னொரு எழுத்தாளர் ஆசி கந்தராஜா. முத்துவிங்கத்தின் மொழிநடையை ஆசி கந்தராஜா நினைவுபடுத்துவது சொற்றொடரமைப்பினால் அல்ல, புன்னைகையின் வெளிச்சத்தால்தான். உள்ளே விளக்கேற்றி வைக்கப்பட்ட படிக்கட்டி போல மொத்த எழுத்தையும் அந்தப் புன்னைகை மினிரச்செய்து விடுகிறது.

2

ஆசி கந்தராஜாவின் எழுத்தை மிகவும் தற்செயலாகத்தான் நான் அறிமுகம் செய்துகொண்டேன். பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு சாதாரண மாக வாசிக்க ஆரம்பித்த கதை என்னை உள்ளிழுத்துக்கொண்டது. நான் நாய்ப்பிரியன் என்பதனால்தான் நாய் பற்றிய அக்கதையை வாசித்தேன். நாயின் உடல்மொழி, மனப்போக்கு பற்றிய நுண்ணிய விவரங்கள், இவர் ஓர் எழுத்தாளர் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கின. கொரியாவில் நாயின் இறைச்சியை சாப்பிட்டுவிட்டு ஆஸ்திரேவியா வரும் உரிமையாளரைக் கண்டு அவரது செல்ல நாய் பதங்கிக் கொள்ளும் கதைமுடிவில், சட்டென்று இன்னொரு உலகம் திறந்துகொண்டது.

இன்றுவரை என் நினைவில் நிற்கக்கூடிய, நான் பல மேடைகளில் உரையாடல்களில் குறிப்பிட்டுவரும் கதை அது. மண்மீதுள்ள உயிர்வலையில் கொல்வதும் தின்பதும் மிகமிக இயல்பானது என்ற எண்ணம் எல்லா அசைவ உணவுக்காரர்களைப் போலவே எனக்கும் உண்டு. ஆனால் அது ஒரு புறவய யதார்த்தமே என்றும் அதற்கப்பால் நாமறியாத அகவயமான ஓர் உண்மை உள்ளது என்றும், உயிர்க்குலங்கள் பிரியத்தின் பரிமாற்றமென்னும் வலையாலும் கட்டப்பட்டுள்ளன என்றும் கொலை எந்நிலையிலானாலும் அந்த வலையை அறுக்கிறது என்றும் உணர்ந்தேன் என்று தோராயமாகச் சொல்லிவிடலாம். நாய்க்கும் எனக்குமான உறவு ஆடுக்கும் எனக்கு மான உறவைவிட அந்தரங்கமானதாக இருப்பது நான் ஒருபோதும் அதை தின்னப்போவதில்லை என்பதனால்தானா? என நினைத்து நுண்ணிய அதிர்ச்சி ஒன்றை அடைந்தேன். இன்றுவரை திறந்து கொண்டே இருக்கும் புனைகதை அது.

அக்கதையை வாசித்தபின் ஆசி கந்தராஜா அவர்களை நானே தொடர்பு கொண்டேன். அக்கதை பற்றி எழுதவும் செய்தேன். அப்போது அவர் யாரென்றே தெரியாது. ஆஸ்திரேவியாவில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். உயிரியல் நிபுணர் என்று பிற்பாடுதான் அறிந்தேன். மேலும் ஜந்தாறு ஆண்டுகள் கழித்து என் ஆஸ்திரேவியப் பயணத்தில் நான் அவரை நேரில் கண்டேன். அவருடன் சில நாட்கள் தங்கவும் பயணம் செய்யவும் வாய்த்தது.

அப்போது அவர் சொன்ன ஒரு வரி மீண்டும் என் பிரக்ஞாயை அதிரச்செய்தது. ‘உயிரியல் விதிகளின்படி எல்லா உயிர்க்கரிமப் பொருட்களும் உணவே. அதை உணவல்லாமலாக்கும் அம்சம் என்ன, உணவாக ஆக்கும் அம்சம் என்ன என்பதே வினா. ஆப்ரிக்காவில் பச்சை ஆட்டிறைச்சி உண்பதைப்பற்றி அவர் எழுதியிருந்த வரிகளை விவாதித்தபோது அதைச் சொன்னார்.

ஒருவேளை அறிவியலில் சாதாரணமாக கூறப்படும் ஒரு விதியாக அது இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அது விரிந்தபடியே சென்றது. இந்த உலகத்தின் மாபெரும் உயிர்ப்பெருவெளி மொத்தமாகவே உணவுதான். அந்தக்குவியலில் கிடந்து பட்டினியால் சாகிறான் மனிதன். உணவல்ல பிரச்சினை, உணவை அடையும் அறிவை அடையவில்லை என்பதுதான்.

3

ஆசி. கந்தராஜா அவரது கல்விப்பணிகள் நடுவே மிகமிகக் குறைவாகவே எழுதியிருக்கிறார். அவரது நூல்கள் ஒரு வாசகனாக எனக்கு வெவ்வேறு நிலங்களில் வெவ்வேறு அறிவுப்புலங்களில் உலவி வரும் அனுபவத்தை அளிக்கின்றன. ஆகவே என்றும் என் பிரியத்துறிய எழுத்தாளர் அவர்.

சமீபத்தில் ஆப்ரிக்கா சென்றிறங்கியபோது அவரும் அ. முத்துவிங்கமும் எழுதிய ஆப்ரிக்கப் பயண அனுபவக் குறிப்பு களைத்தான் நினைவுகூர்ந்தபடி இருந்தேன். குறிப்பாக விண்டுக்கின் சந்தையில் வாட்டிய மாட்டிறைச்சி உண்ணும்போது.

அறிவியலாளரின் எழுத்து என்பதனால் ஆசி கந்தராஜாவின் எழுத்து தொடர்ச்சியாக தகவல்களை அளித்துக்கொண்டே செல்லும் தன்மை கொண்டிருக்கிறது. இந்நாலின் முதல் கட்டுரையான ‘கறுத்தக்கொழும்பான்’ ஓர் உதாரணம். கறுத்தகொழும்பான் என்ற ஈழத்து மாம்பழ வகையை ஆஸ்திரேவியாவில் கொண்டுவந்து பரப்ப முயலும் உடையார் மாமாவின் முயற்சியின் பதிவாக மட்டுமே இந்தக் கட்டுரை தன்னை முன்வைக்கிறது. அந்த மாமரத்தின் இயல்புகள், மாம்பழ விவசாயம் பற்றிய தகவல்கள், டர்பனில் நிகழும் சர்வதேச மாம்பழ மாநாடு, அன்னியத்தாவரங்களுக்கு ஆஸ்திரேவியா

வைத்துள்ள கட்டுப்பாடுகள், ஆஸ்திரேலியாவின் வணிகச்சுழல் கணிகளை மதிப்பிடும் முறை என இது ஒரு தகவல்தொகுதி.

ஆனால் கட்டுரை முடியும்போது இந்தக் கட்டுரை மாம்பழத்தைப் பற்றியதே அல்ல என்ற விரிவு உருவாகிறது. பாராச்சுட் விரிந்து கொள்ளும் தருணம்போல. இது ருசியின் கதை யாழ்ப்பாணத்து ருசி. யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரியத்தின் இனிமை. அந்தக் கோணத்தில் நம் பார்வை திரும்பியதுமே ஒவ்வொரு புள்ளியாக பெரிதாகத் தொடங்குகிறது. பார்க்க அழகில்லாத கணி அது. பளபளப்பற்றுது. உருண்டு திரளாதது. ஆகவே உடனடிச் சந்தை மதிப்பற்றுது.

அதை ஆஸ்திரேலிய மண்ணுக்குக் கொண்டுவரத்தான் எவ்வளவு தடைகள். ‘கறுத்த கொழும்பான்’ என்ற அதன் பெயரே தடை. அது நிற ஒதுக்குதலுக்கு உள்ளாகிறது. ஆனால் தன் சுவையால் எப்படியோ அது வந்து சேர்ந்துவிடும், வேருஞ்சிவிடும். அந்தப்புள்ளியில் அந்தப் பெயர் மீது என் கவனம் நிலைத்தது. கறுத்த கொழும்பான்! இவர் எதைப்பற்றிப்பேசுகிறார் என மனம் வியந்தது!

மிகத்தேர்ந்த புனைக்கதையாளனின் திறனுடன் இந்த இரண்டாவது தளத்தை ஆசி கந்தராஜா இக்கட்டுரைக்குள் இணைத்திருக்கிறார். கட்டுரை மாம்பழத்தைப்பற்றி மட்டும்தான். மாம்பழ மாநாட்டுக்காகவே டர்பனுக்குச் செல்கிறார்கள் உடையார் மாமாவும் கதை சொல்லியும். அங்கே மாம்பழ மாநாட்டினாடாக ஆப்ரிக்காவின் குடியேறிகளின் வாழ்க்கையின் கோட்டுச்சித்திரம் வருகிறது. தங்கள் பண்பாட்டை அவர்கள் இழந்துள்ள விதம் கச்சிதமாகச் சொல்லப்பட்ட பின்பு கட்டுரை மீண்டும் கறுத்தகொழும்பானுக்கு மீள்கிறது.

இந்த தொகுதியில் உள்ள எல்லா கட்டுரைகளிலும் இந்த இரண்டாவது தளம் அடிச்சரடாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் ‘தலவிருட்ச’மான பனையைப்பற்றிப் பேசும் கட்டுரை ஈச்சமரம், பனைமரம், தென்னைமரம் என்று நினைவுகளின் ஓட்டம்போல பல புள்ளிகளைத் தொட்டுச் செல்கிறது. யாழ்ப்பாணம் முதல் அரேபியாவரை நீள்கிறது. இந்த மரங்களின் ஆண்பெண் பேதம்பற்றிய விவரணை அதிகப்கங்களை எடுத்துக்கொள்வது ஏன் என்பதை அரேபியப்பாலையில் அடிமைகளொப்ப பணியாற்றும் இந்தியத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய குறிப்பு விளக்குகிறது. இந்த இணைப்பை உருவாக்கிக்கொள்ளும் வாசகர்களுக்கு மிகச் சிறந்த

புனைகதையளவுக்கே மன எழுச்சியை, வாழ்க்கை நோக்கை அளிக்கக்கூடியவை இக்கட்டுரைகள்.

எனக்கு இவற்றின் கட்டமைப்பில் உள்ள புதுமைதான் முதன்மையாக மனம் கவர்கிறது. உலகமயமாதல் பற்றிய கட்டுரை சாதாரணமாக ‘கொட்டை உள்ள புளியாகப்பார்த்து வாங்கி வா என்றாள் அம்மா’ என ஆரம்பிக்கிறது. பின் மிக இயல்பாக ‘புளியங்கொட்டையைப்பார்க்கும் போது பீட்டர் நினைவுக்கு வருகிறான் என்று தாவுகிறது. பீட்டரின் ஊர் உகாண்டா. இந்த ஆகிய கதைகளில் ‘உலகக்கிராம’த்தில் இவை நிகழ்கின்றன என்ற பரவசத்தை அளிக்கின்றது.

சமீபகாலமாகவே ஆப்ரிக்க நிலம் எனக்கு பெரிய ஈர்ப்பை உருவாக்கியபடியே உள்ளது. ஆசி கந்தராஜாவின் எதியோப்பியா பற்றிய கட்டுரையை நான் முன்னதாகவே தட்டச்சுப்பிரதியாக வாசித்திருந்தேன். வீடு என்பது மகிழ்ச்சியாக இருப்பற்கு மட்டுமே. ஆகவே வீட்டுக்குள் நுழைந்தபின் எந்த கவலையையும் வைத்திருப்பதில்லை என்ற அபோராவின் வரி அன்றும் மனதை அதிரச் செய்தது. இப்போது வாசிக்கையிலும் உள்ளத்தை மலரச் செய்கிறது.

4

தன்னைப்பற்றி உண்மையை எழுதுபவன் உலகைப்பற்றிய உண்மையை எழுதுகிறான். உலகை சரியாக எழுதுபவன் தன்னைப் பற்றி எழுதிவிடுகிறான் என ஒரு கூற்று உண்டு. ஆப்ரிக்கா அரேபியா ஆஸ்திரேவியா என உலவும் இந்த பெரும்பயணியின் கட்டுரைகள் யாழ்ப்பாணம் யாழ்ப்பாணம் என்றே ஒலிக்கும் விந்தையை இப்படித்தான் புரிந்துகொள்கிறேன்.

ஜெயமோகன்

நாகர்கோவில் 629003

முன்னீடு

கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய ஆக்கங்களை நாம் பொதுவாகப் புனைவு இலக்கியம் என்று அர்த்தப்படுத்துகிறோம். அதற்கு மாறாக ஆக்கப்படும் இலக்கிய வகையை புனைவற்ற இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடுதல் வழக்கம். புனைதல் புதிதாக உண்டாக்குதல். இதிலே மொழிசார் நளினத்துடன் படைப்பவனின் கற்பனையும் இணைந்து கொள்ளும். இந்தக் கற்பனை அம்ஸத்திற்குத் தூக்கலான், அழுத்தமான முக்கியத்துவமும் கொடுக்கப்படுகின்றது. கற்பனைக்கு, உண்மையாக நடந்திராதது அல்லது இருந்திராதது என்கிற அர்த்தமே அகராதியில் கிடைக்கிறது. அதனை உண்மையற்ற பொய் என விளங்கிக் கொள்ளலாமா? அவள் குயில் குரலிலே பாடினாள் என எழுதுதல் கற்பனையே. ஆனால் அது மற்று முழுக்கப் பொய்யா? குயிலோசை இனிமையானது. அத்தகைய இனிமையான குரலிலே அவள் பாடினாள் என்பதை, உண்மையற்றது அல்லது பொய் என்று நிராகரித்து விட முடியுமா? கற்பனை என்பது புனைவு இலக்கியத்தின் தரத்தினை உயர்த்தும் சாமர்த்தியங்களிலே முக்கியமானது எனப் புரிதல் பொருந்தும். அதனைப் பொய் என்று பழித்துரைத்தல், இலக்கியச் சுவைப்பின் லயத்தினை ஊறுசெய்யும். தத்துவங்களின் காமத்தில் செருக்கடைந்து, வைத்க விமர்சனத்தில் ஈடுபடும் பொழுது, இத்தகைய சோகங்களும் இடர்களும் மலியும்.

பிரபஞ்சம் எல்லையற்று விரிந்துகொண்டே செல்கின்றது. அதே போல நமது அறிவும், சுவைப்புப் பாங்கங்களும் விரிவடைதல் தவிர்க்க முடியாதது. ஆக்க இலக்கியம் படைக்கும் எத்தனங்களின் விகிர்பங்களினால் உருவானதே படைப்புக் கட்டுரை என்னும் வகை. புதிய படைப்புத் தேவைகளின் குழந்தையே இந்த இலக்கிய வகை.

‘படைப்பு’ என்ற சொல்லுக்குச் சரியான அர்த்தங்களைப் பிடிமானத்திற்குள் வசப்படுத்துதல் வேண்டும். படைப்பு

பிரதானமாகக் ‘கற்பனை’ சார்ந்தது என்றே விளங்கிக் கொள்ளப் படுகின்றது. அப்படியானால், ‘படைப்புக் கட்டுரை’ என்பதும் ‘இட்டுக் கட்டப்படும்’ இலக்கிய வகையின் ஒரு நீட்சியாக, ஒரு குடல்வால் போன்றது என்று விளங்கிக் கொள்ளவும் இடம் உண்டு. இப்படி விளங்கிக் கொள்ளுதல் கற்றுக்குடித்தனமானது. கட்டுரைகளிலே விவரணக் கட்டுரைகள், தகவல்கள் தரும் கட்டுரைகள் முதலாய் பல வகைகள் உண்டு. அந்த வகையிலே படைப்புக் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றாதாது என்பது எனது அநுபவம். ஏனெனில், படைப்புக் கட்டுரையிலே அழகுபடுத்துதல் என்கிற அம்ஸமும் உண்டு. இந்த அழகுபடுத்துதலுக்குக் கற்பனை உதவி செய்யும். ஆனாலும் இந்த அழகுபடுத்துதலிலே பயன்படும் கற்பனைத் திறன், புனைவு இலக்கியத்திலே பயன்படும் கற்பனையிலும் பார்க்க வேறுபட்டது. ஏனெனில், முன்னதில் எழுத்தானானுடைய வாழ்க்கையில் உண்மையாக நடந்த சம்பவங்களும், அவனுடைய சொந்த அநுபவங்களும் உயிர்த்துவமான அம்ஸங்களாக இடம்பெறும். இதனாலே சிலர் பயணக் கட்டுரைகளைப் படைப்புக் கட்டுரைகளாகப் பிழைப்பட இனங்காண விழைகின்றனர். பயணக் கட்டுரை என்னும் இலக்கியக் கூறினை தமிழிலே முதன்முதலிலே செழுமைப் படுத்தியவர் குமரி மலர் ஆசிரியர் ஏ.கே. செட்டியார். அவருடைய பங்களிப்பு காலத்தை வென்று பேசப்படும். பின்னர், ஈழத்திலே நவீன இலக்கியத்தின் வரவுக்கும் உலாவுக்கும் உறுதியான பாதை அமைத்த சோ. சிவபாதசுந்தரம் தனது பயண அநுபவங்களை, வரலாற்றினாடேயான பயணமாகவும் மாற்றுவதிலே புதுமை சாதித்தார். ‘மாணிக்கவாசகர் அடிச்சுவட்டில்’ தொடக்கம், ‘சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில்’ வரை, (‘கௌதம புத்தர் அடிச்சுவட்டில்’ உட்பட) பயண இலக்கியத்திலே அவர் புதிய பரிமாணத்தினைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். ‘படைப்புக் கட்டுரை’ இலக்கியக்கூறுகள் சில அதிலே பளிச்சிட்டபோதிலும், அவரே பிறிதொரு இலக்கியக் கூறிலே இவற்றை வகைப்படுத்தத் தயக்கினார்.

படைப்புக் கட்டுரைகளின் ஆளுமையும் நோக்கமும் வேறு. புனைவு இலக்கியத்தைப் போன்று வாசகனை உணர்ச்சிமயமான ஓர் உலகிலே சஞ்சரிக்கச் செய்து, அவனை நெகிழிச் செய்தலைத் தனது முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. உணர்ச்சிமயமும், நெகிழிச்சிமயமும் ஏற்படுத்த அவன் புனைவு இலக்கியத்தின் உபாயங்களையும் உத்திகளையும் கையாளலாம். தர்க்கர்த்தியாக

சங்கதிகளை அல்லது சம்பவங்களை அடுக்கும் தேவை அவனுக்கு இல்லை. இதனால் காலக்கிரமத்தில் அன்றேல் நீள்கோட்டிலே அவற்றை அடுக்குதல் தோதில்லை. ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு முன்னும் பின்னுமாகத் தாவலாம். இதன்மூலம் அழகுபடுத்துதலை அல்லது நெகிழிச்செய்தலைச் செறிவுபடுத்தலாம். தேர்வு அவன் சுதர்மத்துக்கு ஏற்பாச் சுயாதீனம் பெறும். அவன் உண்மை நிகழ்வுகளுக்கு, கற்பனை போன்ற மயலை உண்டாக்கும் வித்தையைச் செப்பமுற ஆளுவான்.

என் எழுத்து வாழ்க்கையில் என்பதுகளிலே பூண்ட அஞ்ஞாத வாசத்தினாலும், ஆப்பிரிக்காவிலே ஏற்பட்ட புதிய அநுபவங்களினாலும், மதர்ந்து, தொன்னாறுகளிலே மீண்டும் எழுத்துப்பணியைத் துவங்கிய பொழுது, மெய்யாகவே நான் இழந்துபோன ஈழவாழ்க்கையின் திருக்கோலங்கள் என் மனசிலே வலம் வந்தன. இழப்பின் வலிகள்! அந்த வலிகள் என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தின. அந்த வலிகளுக்கு மருந்தாக அந்த மன்னிலே இளமைக்காலத்திலே அநுபவித்த இன்பங்களையும் சுகங்களையும் நினைவு மண்டலத்திலே கொண்டு வந்தேன். உண்மையில் என் மனசில் ஏற்பட்டது சுகம் - ஆனந்த! அதனை இலக்கியமாக்குதல் வேண்டும் என்கிற வெறியின் வசப்பட்டேன். அவற்றைக் கதைகளாக எழுத முடியாது. அவை அனைத்தும் மறக்கப்பட்ட, மறைக்கப்பட்ட, மறுக்கப்பட்ட நிசங்கள். கட்டுரைகளாக எழுதுவதாயின், அவற்றின் அழகியலும், இனிமையும், சுகங்களும், நெகிழிச்சிகளும் முழுமையாக எழுத்துக்குள் சிக்க ஒண்ணா. இந்நிலையிலே, தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்னொரு பரிமாணத்தினைத் தமிழ்ச் சுவைஞருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதன் பேறுதான் 'நனவிடை தோய்தல்' என்னும் என் நால்.

படைப்புக் கட்டுரை என்னும் இலக்கிய வகையைப் பிறிதொரு பரிமாணத்திற்கு வளர்க்கக் 'கறுத்த கொழும்பான்' என்னும் இந்நால் முயன்று வெற்றியும் சாதிக்கிறது. ஆசி. கந்தராஜா பூங்களியியல் மற்றும் உயிரியில் தொழில்நுட்பத் துறையில் பேராசிரியர். ஜேர்மனி, யப்பான், அவஸ்திரேலிய, அமேரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களிலே பணிபுரிந்தவர். இத்துறையில் அவருடைய ஞானம் உலக அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தாவர இனவிருத்தியில் அவர் பங்களிப்பு மகத்தானது. இதன் நிமித்தம் அவர் ஆபிரிக்க, அரேபிய நாடுகள்

உட்பட உலகளாவியதாக கல்விப் பயணங்களை மேற்கொள்வதைச் சகாயித்தது. அவர் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணாக்கர், முனைவர் பட்டம் பெறுவதை நெறிப்படுத்தியுள்ளார். தமது ஞானத்தை ‘ஆய்வுக் கட்டுரைகளாவும் நூல்களாகவும் எழுதி யுள்ள போதிலும், ஞான வேட்டையிலும் பார்க்க, தமிழ் வேட்கை அவரை வென்றுள்ளது. தமது வாழ்க்கை அநுபவங்களை அவர் தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞருடன் பங்கிட்டுக் கொள்ள விரும்புகின்றார். அதன் சான்றே உங்கள் சுவைப்புக்குக் கிடைத்துள்ள ‘கறுத்தக் கொழும்பான்’.

மண்பற்றுள்ள எவனும் தான் பிறந்த மண்ணையே தனது வாழ்க்கையின் மையப்புள்ளியாகக் கருதுவான். ஆசி. கந்தராஜாவின் தமிழ் நேசிப்பிலும் சேவிப்பிலும் மையப்புள்ளி, அவர் பிறந்து வளர்ந்த கைதடி என்கிற கிராமமே.

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறும் ஏழு படைப்புக் கட்டுரை களின் மூலம், நம்மை ஓர் உலக சஞ்சாரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் அதே நேரத்தில், தன்னைக் கைதடியில் பிறந்த தமிழன் என்கிற கெறுவைத் தூற்காதவன் என்றும் அடையாளப்படுத்துகிறார். என் ‘முன்னீடு’களில் சுவைஞரின் பக்குவத்தை மதிக்கும் நாகரிகத்தைப் பயின்று வருகின்றேன். இருப்பினும், ஒரு விதிவிலக்கு. தாயின் பற்களின் உறுதிக்குக் கைதடி முருங்கையும் காரணம் எனத் துவங்கி, ஆபிரிக்காவில் அது சாத்தானின் விரல்கள் என அழைக்கப்படுவதைச் சுட்டி, தான்சானியாவில் Ben Oil தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை வரையில் அழைத்தும் செல்லுகின்றார். உயிரியல் தொழில்நுட்பத்துறையில் பெற்ற ஞானத்தைக் குழைத்து, இத்தகைய படைப்புக் கட்டுரைகளை ஆசி. கந்தராஜா தவிர வேறு யாராலும் எழுத முடியாது. மாம்பழச் சுவையாயினும், வரகின் மான்மிய மாயின், தலவிருட்சமான பனையாயினும், கைதடியின் நினைவும் தமிழ்ப் பற்றும், இவற்றின் மையப் புள்ளி. இது தமிழ்ச்சுவைக்கு மிகமிகப் புதிது. புதிது படைக்கும் அவரது தமிழ் எழுத்துப் பனி, நீண்டு வளர வாழ்த்துதும்.

எஸ்.பொ

2A, Hakea Place

Epping 2121,

Australia

612-98685090

...வீர் ச

ஏ	நோய்வூலை க்ளெப்ரா	I
ஏ	ம்பாகுமில் கை	II
ஏ	ப்பாபிள்ளை குழா	III
ஏ	நீண்டாமில் சிரின்தெப்ரா	IV
ஏ	ஏதையில் மாக்ஷிலி	V
ஏ	க்ளோட்டாஸ்காலி	VI
ஏ	நீங்கை குப்பை	VII

92 வயதுகள்

பெருவாழ்வ வாழ்ந்து

என்னுள் மண்பற்றை

வளர்த்தெடுத்த

என்

அம்மா

திருமதி முத்துப்பிள்ளை

சினின்றிதமிழி

நினைவுக்கு

இந்நால்

படையல்

உள்ளே...

I	கறுத்தக் கொழும்பான்	17
II	தல விருட்சம்	43
III	வரகு மாண்மியம்	69
IV	சாத்தானின் விரல்கள்	99
V	கீழ்க்கும் மேற்கும்	123
VI	கோளமயமாதல்	171
VII	ஒட்டாத மன	189

பாலம் நிலையாக விடுவது போல் இது மாறாது
ஏனும் சிறியென்றால் பிரதிகங்கள் என்று
கூறுவது காலத்திலே சொல்லியது போரி கூறி
ஏனும் காலத்திலே சொல்லியது என்று கூறுவது

‘கறுத்தக் கொழும்பான்’

1

உடையார் மாமா மகா விண்ணன். அவரைச் சந்திப்பது
எப்போதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும். அவரைப்போன்று
‘அச்சொட்டாக’ விவசாயம் சம்பந்தப்பட்ட சங்கதிகளைப் பேச
நான் வேறு ஆளைக் கண்டதில்லை.

மாமா ஊரில் வாழ்ந்த காலத்தில் வயல் தோட்டம்
தூரவு என வசதியாக வாழ்ந்தவர். ‘அரைவாசி ஊரே
அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது’ என்று விண்ணாணம்
பேசுபவர்கள் சொல்வார்கள். எப்படி இது சாத்தியமானதென
ஒரு தடவை பாட்டியைக் கேட்டேன். இங்கிலீசுக்காரர்
இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் தமது ஆட்சி அதிகாரத்தை
இலகுவாக்க, மணியகாரன், உடையார், விதானையார் என்ற
பதவிகளை உருவாக்கியதாகவும், பதவிக்கு வந்தவர்கள்
தமது ஆட்சி அதிகாரங்களைப் பாவித்து ஊரில் உள்ள
‘அடுகாணி-படுகாணி’களை தம் வசமாக்கியதாகவும் பாட்டி
சொன்னார். உடையார் மாமா வீடுகட்டியிருக்கும் நாவலடி
வளவும் எங்கள் பாட்டனாருக்குச் சொந்தமானதென்று அம்மா
சொல்லி வருத்தப்பட்டார்.

அவர் எங்களுக்கு நெருங்கிய சொந்தமென்று சொல்ல
முடியாது. ஆனாலும் மரியாதையின் நிமித்தமாக ‘மாமா’
என்று அழைத்துப் பழகிவிட்டேன். ஊரில் ‘பிரளி குழப்படி’
இல்லாத பெடியன் என்று என்மீது எப்போதும் அன்பு

பாராட்டியவர். எது எப்படி இருந்தாலும், மாமாவின் விவசாய அறிவும் அக்கறையும் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தும். இந்த வியப்பு காலப்போக்கில் ஆரோக்கியமான உறவாக வளர்ந்திருந்தது.

உடையார் மாமா என்னைப் போலவே மாம்பழப்பிரியரும். ஊரில் உள்ள அவர் வளவில் பலவகை மாமரங்களை நட்டுப் பராமரித்தவர். சும்மா சொல்லப்படாது. அந்த மாமரங்கள் காய்த்துக் குலுங்குவது ஒரு கண்கொள்ளாக்காட்சிதான். அவர் வீட்டுக் கறுத்தக்கொழும்பான் மாம்பழம் ஊரில் மட்டுமல்ல அயல் அண்டைக் கிராமங்களிலும் பெயர் எடுத்திருந்தது.

சிட்னி வாழ்க்கையில் அவர் இழந்தவற்றில் கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழச்சவை முக்கியமானதென்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

‘இதென்டா தம்பி இங்கத்தைய மாம்பழம், மணமும் இல்லை ருசியும் இல்லை. பால்மணம்தான் மனக்குது’ என்பார். ‘பால்’ என்பது மாங்காய் பறிக்கும்போது ஒரு வெள்ளைநிறத் திரவம் வழியிடதே, அதுதான்! ஒருவகை latex. பழத்தில் அது அதிகமிருந்தால் மாம்பழம் சுவைக்காது என்பதை யாழ்ப்பாணத்தான், வெள்ளைக்காரன் அறியமுன்னரே தெரிந்திருந்தான்.

உடையார் மாமா ஊரிலும் விவசாயத்தில் பல புதுமைகளை முன்னின்று செய்தவர். பட்டை துலா கொண்டு தோட்டத்துக்கு நீர் இறைத்த காலங்களிலே, அவர் தோட்டத்தில் ‘வாட்டர் பம்ப்’ நீர் இறைக்கும். ‘வெள்ளைக் காரன்ரை’ மரக்கறிகளைன்று சொல்லப்பட்ட கோவா, கரட், பீற்றுாட், முள்ளங்கி வகைகளை சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபது களிலேயே தனது கமத்தில் விளைவித்து உள்ளூர் விவசாய இலகாவை முக்கிலே விரல் வைக்க வைத்தவர். தோலகட்டி வையின் தயாரிப்புக்கு அவர் தோட்டத்திலிருந்து பெருமளவு திராட்சைப் பழங்கள் சென்றதை இன்றும் தனது

சாதனைகளுள் ஒன்றாக நினைவுபடுத்திக்கொள்வார். இது நியாயமான பெருமை என்பதை மறுப்பதற்கும் இல்லை.

ஆடினகால் ஓயாது என்பார்கள்!

சிட்னிக்குப் புலம் பெயர்ந்த பின்பும் அவர் சும்மா இருக்கவில்லை. அவர் வசித்த மகளின் வீட்டின் பின்வளவையே சோலையாக்கி இருந்தார். மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் தொடக்கம் யாழ்ப்பாண மொந்தன் கறி வாழைவரை பின்வளவில் கோடைகாலத்தில் காய்த்துக் குலுங்கும். அவர் உண்டாக்கியிருந்த ‘உலாந்தா’ முருங்கையும் ‘கியாதி’ பெற்றதே. இந்த விவசாய முயற்சிகளின் பரிணாமமாக, கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம் சிட்னியில் தனது பின்வளவில் காய்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவருக்கு சடைத்து வளர்ந்தது. அது அவருள் ஒரு ஆவேசமாக வளர்ந்திருந்தது என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

‘தம்பி, கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தை சிட்னிக்கு கொண்டுவர ஒழுங்கு செய்யமாட்டியோ?’ என்று இயல்பைப் புறந்தள்ளி நச்சரிக்கத் துவங்கினார்.

அவுஸ்திரேலிய Quarantine மிகவும் கடுமையானது. வெளிநாடுகளிலிருந்து இலகுவாக தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகளை அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் கொண்டுவர அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

வெளிநாடுகளிலுள்ள வைரஸ் கிருமிகள் அவுஸ்திரேலிய தாவரங்கள் விலங்குகளை பாதிக்காத வண்ணம் எடுக்கப்படும் பாதுகாப்பு நடவடிக்கையே இது. விவசாய பல்கலைக்கழகத்தில் நான் பணிபுரிவதால், ஏதோ ஒருவகையில் கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழத்தை இங்கு இறக்குமதி செய்வதற்கு ஏதாவது ஒட்டடையைக் கண்டுபிடித்துச் செயல்படுவேன் என்கிற ஆசையை அவர் சுயாதீனமாக வளர்த்துக் கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமையைப் பறைசாற்றிய கறுத்தக கொழும்பானும், தேன்பலாவும், கப்பல் வாழையும்,

தேன் கதலியும் ‘சிங்கள அறுவான்களால்’ முற்றாக அழிந்து விடப்போகிறது என்று அவர் சில வேளைகளிலே அவரையும் மீறிப் புலம்புவதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பல் வாழைப்பழத்தில் ஒருவகை வைரஸ் நோய் தொற்றிவிட்டதாகவும், ஒருபக்கம் நீட்டுக்குப் பழம் மரத்துப் போய் ‘தெறுக்கணித்து’ இருப்பதாகவும் மாமா சொல்லி வருத்தப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்துக்கு ‘கியாதி’யைக் கொண்டு வந்த பல தாவர இனங்களின் பரம்பரை அலகுகள் கலப்படைந்து வருவதாகவும் யாரோ ஒருவரின் பின்வளவில் இன்றும் இருக்கக்கூடிய கலப்பற்ற இனங்களைக் கண்டுபிடித்து பாதுகாக்க வேணுமா என்று எனக்கு அடிக்கடி அறிவுரை கூறும் மாமா, அதன் தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சிக்காக தனது பெறுமதியான கச்சேரியடி காணியை விற்று காசு தருவதாகவும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சொன்னார். உடையார் மாமா விறுக்கரல்ல. சொன்னதைச் செய்யும் நிதானம் உள்ளவர்.

காலாதிகாலமாக நாட்டுக்கும் இனத்துக்கும் உரித்தான் தாவரங்களின் பரம்பரை மூலங்களை பாதுகாக்க ‘Genetic Resource Centre’ என்ற நிலையத்தை பல்வேறு நாடுகளிலும் நிறுவியிருக்கின்றார்கள். இங்கு, அசல் தாவரங்களின் Germplasm எனப்படும் கலப்பற்ற தாவர அலகு களை விதைகளாகவோ, இளையமாகவோ (tissue), கலங்களாகவோ (cells), பாதுகாக்கப்படும். ஆண்டாண்டு காலமாக இவற்றின் இயல்பு மாற்றமடையாது பாதுகாக்க இப்படிப் பல தொழில் நுட்பங்களை விஞ்ஞானவளர்ச்சி கற்பித்துத் தந்துள்ளது.

இலங்கையிலும், கண்டியிலுள்ள ‘கன்னொறுவ’ என்னும் இடத்தில் Plant genetic resources centre என்ற பெயருடன் ஒரு நிலையமுண்டு. இது 1984ம் ஆண்டு யப்பான் அரசு உதவி யுடன் நிறுவப்பட்டது. அங்கு ஈழப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் மருந்துக்கு உபயோகிக்கப்படும் அரிய இனங்களான பிரண்டை, கார்த்திகைப்பூ, காத்தோட்டி, ஆடாதோடை, மஞ்சநுணா போன்ற தாவரங்களினதும், கறுத்தக் கொழும்பான்,

தொடிகாமத்து தேன்பலா போன்ற பழமரங்களின் Germplasm பாதுகாக்கப்படவில்லை என்பதை மாமா எப்படியோ அறிந்திருந்தார்.

‘சிங்களவங்கள் இப்படித்தான். மரங்களிலும் சிங்களம் - தமிழ் பார்க்கிறான்கள்’ என்ற ஏரிச்சலுடன் புறப்படுப்பார்.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றுபவன் என்பதும், நான் இத்துறை சார்ந்த ஒரு தொழில்நுட்ப வல்லாளன் என்று கணிக்கப்படுவதும் அவர் அறிந்தவை. என் நிபுணத்துவத்தில் அவர் வைத்துள்ள நம்பிக்கையின் காரணமாகத்தான் அவர் தமது கச்சேரியடி காணியை விற்று Germplasm Conservation ஆராய்ச்சிக்கு பண உதவி செய்ய முன்வந்தார் என்பதை நான் அறிவேன். அவர் என் ஆற்றலை இந்தாவுக்கு மதித்தமை குறித்து நான் பெருமையும் அடைந்தேன். அது மட்டுமல்லாமல் உடையார் மாமாவின் ஆசை வெறும் மண்பற்றுக்கு அப்பாற் பட்டதாகவும், நியாயமானதாகவும் எனக்குத் தோன்றியது. எனவே இது பற்றிய தகவல் சேகரிப்பில் இருங்கினேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கறுத்தக் கொழும்பான், வெள்ளைக் கொழும்பான், செம்பாட்டான், கிளிமுக்கு, விலாட்டு, அம்பலவி ஆகிய மாமரங்கள் உண்டு. இவற்றுள் கறுத்தக் கொழும்பானும், செம்பாட்டானுமே பெருமளவில் சந்தைக்குவரும். யாழ்ப்பாண மாமரங்களின் காய்க்கும்திறன், பிறநாட்டு மரங்களுடன் ஒப்பிடும்போது மிகவும் குறைவானது. அதற்கான காரணிகள்பல. பராமரிப்பின்மை அவற்றுள் முக்கியமானது. இதுபற்றி மாமா என்னுடன் பலதடவை பேசியுள்ளார். மாமர பராமரிப்புபற்றிய விபரக்கொத்தொன்றை அடித்து யாழ்ப்பாணத்தில் விநியோகிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையும் மாமா மனதில் கொண்டிருப்பதை நான் அறிவேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் பருவகாலம் முழுவதும் காய்க்கும் மாமரங்கள் Kensington Pride, R2E2, Calypso, Honey gold ஆகியவை. இவற்றுள் Kensington Pride முதன்முதலில் குவீன்ஸ் லாந்து மாநிலத்தின் Bowen என்னுமிடத்தில் பயிரிடப்பட்டதால்

இதை Bowen மாம்பழம் எனவும் அழைப்பார்கள். இது நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலம் உட்பட உபாலர்வலய மற்றும் உலர்வலய பிரதேசங்களில் காய்க்கக்கூடியது. இந்த மாம்பழமும் R2E2 எனப்படும் கலப்பின (Hybride) மாம்பழமும் பெருமளவில் பருவகாலத்தில் சந்தைக்குவரும்.

அவஸ்திரேலியாவில் பயிரிடப்படும் மாமரங்களுள் எழுபது விழுக்காடு Kensington Pride எனப்படும் Bowen மாம்பழமே. ஊரிலுள்ள செம்பாட்டான் மாம்பழத்தை இது ஒத்தது என்பது எனது கணிப்பு. ஆனால் உடையார் மாமா இதை ஒத்துக்கொண்டது கிடையாது. ‘இது பால் மாங்காய்’ என்று யாழ்ப்பாணத்துக் கமக்காரருக்குரிய கெப்பருடன் கூறுவார்.

பருவகாலத்தின் பின்பகுதியில் Palmer, Keitt, Kent, Pearl, Brooks ஆகிய மாம்பழ இனங்களும் சிறிதளவு அவஸ்திரேலியச் சந்தைக்கு வருவதுண்டு.

சமீபகாலங்களில் Tomy Adkins எனப்படும் மாமரம் Florida – USA இல் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. இந்த தகவலை உடையார் மாமா எப்படி அறிந்திருந்தார் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவருடைய அக்கறையின் தீவிரத்தை இது மெய்பிக்கவும் செய்தது.

‘Tomy Adkins மாமரத்தை விட்டவங்கள் ஏன் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தை விட ஏலாது?’ என்று நான்தான் அதற்கு அனுமதியளித்தவன் என்பது போல என்னுடன் சண்டைக்கு வந்தார். இதேபோன்ற கவலை என்னுடன் பணிபுரிந்த டாக்டர் சுந்தரத்துக்கும் இருந்தது. அவர் இந்தியாவின் சேலம் மாவட்டத்திலிருந்து அவஸ்திரேலியா வக்கு புலம்பெயர்ந்தவர். இந்திய இனங்களான மல்கோவா, Alfonso ஆகியவைதான் உலகிலேயே சுலையுடைய மாம்பழங்கள் என்று அவர் தனது மண்பற்றுடன் கூறுத்தவறுவதில்லை. இதன் காரணமாக ‘அந்த மாமரங்களை ஏன் இங்கு பயிரிடக் கூடாது?’ என்று பல விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கூடங்களில்

வாதிட்டவர். அவருக்கும் உடையார் மாமாவின் வயதுதான் இருக்கும். பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிவதற்கு வயதெல்லை ஒரு தடையல்ல என்பதால் டாக்டர் சுந்தரம் இன்னமும் பணியில் உழைக்கிறார். மல்கோவா மாம்பழம்பற்றி டாக்டர் சுந்தரம் எனக்கு சொல்லும் போதெல்லாம், சுவைகளிலேகூட மண்பற்றும், மரபுசார்ந்த நெறிகளும் புகுந்துவிடுதலை இனங்கண்டு என்னுள் சிரிப்பதுண்டு.

அவஸ்திரேலியா உட்பட பல அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில், புதிதாக இனவிருத்தி செய்யப்பட்ட தாவரத்தையோ அல்லது வெளிநாடுகளிலிருந்து அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டிய தாவரத்தையோ வணிக ரீதியாக பயிரிடுவதற்கு முன்பு அவற்றின் இயல்புகள்பற்றி ஆராய்வார்கள். சுவை, மணம், பழத்தின் நிறம், Shelf Life எனப்படும் அறுவடைக்குப்பின் வைத்திருக்கக்கூடிய காலம், பெட்டிகளில் பொதி செய்வதற்கு ஏற்ற இயல்பு என்பவற்றை கவனத்தில் எடுத்து ஆய்வு செய்வார்கள். இவை எல்லாமே சந்தைப்படுத்தலுக்கு மிக முக்கிய இயல்புகளாக அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. பழத்தின் சுவை மட்டும் முக்கியமானதல்ல. கண்ணுக்கு அழகாக இருக்கிறதா எனவும் பார்ப்பார்கள். தோடம்பழத்தில் இலகுவாக தோல் உரிக்கும் இயல்பு வரவேற்கப்படும். இவை விவசாயத்துடன் சம்பந்தப்படாத பொருளாதாரத்துடன் அதிக உறவு வைத்துள்ள சந்தைப்படுத்தல் என்னும் துறையுடன் தொடர்புடையது.

உடையார் மாமாவின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றுள்ள கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழத்தின் சுவையை வேறு எந்த மாம்பழத்தின் சுவையாலும் வெல்ல முடியாது என்பது உண்மை. ஆனாலும் அவஸ்திரேலிய அதிகாரிகளின் நிலைப்பாட்டையும் நாம் நடுநிலை தவறாது அறிதல் வேண்டும். கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழத்தின் தோலின் நிறம் பச்சை கலந்த மஞ்சள் நிறம். ‘கறுத்த’ என்பது, அதன் கடும் பச்சை நிறத்தால் உருவான பெயரே. அதன் வடிவமும் நீள் வட்டம். அதாவது உருண்டு திரண்ட

'Polish' தோற்றும் அதற்கு கிடையாது. இது வாங்குபவர்களின் கண்ணுக்கும் பொதி செய்பவதற்கும் ஏற்றவையல்ல என்பது அவுஸ்திரேலிய சந்தைப்படுத்தும் நிபுணர்களின் அபிப்பிராயம். அத்துடன் கனிந்த பழங்களை அதிக நாள்கள் வைத்திருக்க முடியாதென்றும், பழச்சதையின் திடத்தன்மை நீண்டகால சேமிப்புக்கு உகந்ததல்லவென்றும், உடையார் மாமா உச்சிமேற் கொண்டு கூத்தாடும் கறுத்தக் கொழும்பானுக்குப் பாதகமான குணங்களாகப் பட்டியலிட்டார்கள்.

இந்தவகையில் கறுத்தக் கொழும்பானை அவுஸ்திரேலியா வில் அறிமுகப்படுத்த நான் எடுத்த முயற்சி தோல்வி யடைந்ததில், என்னைவிட உடையார் மாமா மிகுந்த கவலைப்பட்டார். 'அமெரிக்கா அல்லது தென் ஆபிரிக்காவில் இந்த மாமரம் நின்றிருந்தால், திறமான பழம் எனச்சொல்லி மரத்தை இங்கு இறக்கியிருப்பாங்கள்' என்று டாக்டர் சுந்தரமும் மாமாவுடன் சேர்ந்து, இது வெள்ளைக்காரன் பாராட்டும் நிறத்துவேசம் சார்ந்தது எனச்சாதித்தார்கள்.

2

ஒருநாள் கடுகதி அறிவித்தல் தந்து உடையார் மாமா தமது கூட்டாளி ஒருவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க அழைத்து வந்தார். அவர் ஒரு 'பறங்கி' இனத்தவர் என்றும், இலங்கையிலே புகையிரத என்ஜின் டிரைவராக பணியாற்றியவர் என்றும், ஆஸ்திரேலியாவில் 'வெள்ளையர்கள் மட்டும்' என்ற கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் இங்கு புலம் பெயர்ந்ததாகவும் சொன்னார்.

அந்தப் பறங்கி நண்பர் சந்தே சிவப்பு நிறமுள்ள யாழ்ப்பாணத்து மனுஷர் போன்று தோன்றினார். அவரின் முதாதையர்களை டச்சுக்காரர் என்று அவர் சொன்னார். அவர்

தன் தந்தையைப் பின்பற்றி இலங்கை புகையிரத சேவையில் என்ஜின் டிரைவராக வேலை பார்த்தவராம். ரயிலில் யாழ்ப்பாணம் திருக்கோணமலை ஆகிய இடங்களுக்கு சென்று வந்தவராம். கொழும்பில் பிறந்து வளர்ந்த அவர் காலப்போக்கில் திருக்கோணமலையில் காணிவாங்கி குடும்பமாக குடியேறி விட்டதாகவும் சொன்னார். அவருடைய அந்த புலப்பெயர்வுக்கு கலப்புத்திருமணம் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த வர்த்தமானம் இந்த புனைவுக் கட்டுரைக்கு முக்கியமில்லாததால் நான் நோன்டிக் கேட்கவில்லை. ஆனால் அவர் யாழ்ப்பாணத்தமிழ்லே பேசி என்னை மகிழ்வித்தார் என்பது கொசறு செய்தி.

வழைமையான உபசரிப்பின் பின் உடையார் மாமா என்னை அவசரமாகச் சந்திக்க வந்த கதையை மெல்லத் துவங்கினார். பறங்கி நண்பரின் மகனது பிறிஸ்பேன் வீட்டில் ஒரு கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் வளர்கிறதாம். இந்த வருடம் அந்த மரத்தில் மூன்று காய்கள் காய்த்திருப்பதை சமீபத்தில் பிறிஸ்பேன் போன நேரத்தில் பார்த்த பரவசத்திலேதான் என்னைச் சந்திக்க உடையார் மாமா வந்திருந்தார். சென்றவருடம் ஒரு பழம் காய்த்ததாகவும் அது அசல் கறுத்தக் கொழும்பான் சுவையை அச்சொட்டாக ஒத்திருப்பதாகவும் உடையார் மாமா மேலும் விபரங்களை அடுக்குவதன் மூலம் என்னால் சாதிக்க முடியாததை தனது பறங்கி நண்பர் சாதித்து விட்டதை என் மனம் நோகாத பக்குவத்தில் சுட்டிக்காட்டினார்.

இந்த மரம் எப்படி அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்ததென ஆவலை அடக்கமுடியாமலும், என் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ளாமுடியாமலும் கேட்டேன். கூடவந்த பறங்கி நண்பர் என் கேள்விக்கு பதில் சொல்வதை சாதுர்யமாக தவிர்த்துக் கொண்டார்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு இலகுவில் தாவரங்களையோ விதைகளையோ இறக்குமதி செய்துவிடமுடியாது. தனிப்பட்ட

முறையில் ஒருவர் தான் விரும்பிய தாவரத்தை இறக்குமதி செய்வதாயின், அவற்றை Quarantine House இல் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வைத்து அந்த தாவரத்துக்கு ஏதாவது வைரஸ் நோய் இருக்கிறதா அல்லது இத்தாவரம் அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் வளர்ந்தால் நாட்டின் சுற்றுச் சூழல் பாதிக்கப்படுமா என்பவற்றை ஆராய்ந்தபின்பே அனுமதிப்பார்கள். அதற்குப் பெரும் பணம் செலவாகும். ஈற்றில் அனுமதி கிடைக்குமோ என்பதற்கும் உத்தரவாதும் கிடையாது.

உடையார் மாமாவின் பறங்கி நண்பர் இந்த நடை முறையை பின்பற்றி இருக்க வாய்ப்பில்லை. வெள்ளையர்கள் மட்டும் புலம் பெயர் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்தில், இலங்கையில் ‘சிங்களம் மட்டும்’ மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டு, ஆங்கிலம்பேசும் இனமாக அறியப்பட்ட பறங்கியர்கள் குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட அந்தக் காலத்திலே, அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர் அவர். அந்தக் காலத்தில் அவுஸ்திரேலிய Quarantine நடைமுறைகளில் இப்போதைய கெடுபிடிகள் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். இதிலுள்ள ஒட்டை ஒறுவாய்களைப் பாவித்து இவர் மாங்கொட்டையினை கடத்திவந்து நாட்டியிருத்தலே சாத்தியம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

எது எப்படியோ கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் அவுஸ்திரேலியாவில் வளர்வதை, உடையார் மாமாவின் அழுங்குப்பிடியான அக்கறை காரணமாக, பிறிஸ்பேனுக்கு போன நேரத்தில் நேரில் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டேன். சில மாதங்களின் பின் அந்த மரத்தில் காய்த்த மூன்று பழங்களில் ஒன்றை எனக்கு கொண்டுவந்திருந்தார். சும்மா சொல்லப்படாது அசல் கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம்தான். சந்தேகமே இல்லை.

அவுஸ்திரேலிய மண்ணிலே யாழ்ப்பாணச் சுவை, திருகோணமலையில் வாழ்ந்த பறங்கியின் மூலம் வெற்றிக் கொடி நாட்டிவிட்டது!

உடையார் மாமாவின் ஆசை அடங்கவில்லை. வருடத்தில் ஒரு மரம் மூன்று காய்களல்ல, முந்நூறு மாங்காய்கள் காய்க்க வேண்டும். இவ்வாறு கறுத்தக் கொழும்பானின் சுவையை அவஸ்திரேவியாவில் சர்வ வியாபகமாக்குவதன் மூலம், கறுத்தக் கொழும்பான் விடயத்தில் இங்கள் அரசின் கொள்கைக்கு இறுதி ஆப்பு அடிக்கவேண்டுமென்று உள்மனதில் கர்விக்கொண்டார்.

மாமரங்கள் உலர் வலயத்துக்கே உரித்தான பயிர். அவை குளிர்பிரதேசத்தில் நல்ல விளைவைக் கொடுக்கமாட்டா. இதனால் சிட்டியில் வசிக்கும் உடையார் மாமா பிறிஸ்பேனில் வளரும் கறுத்தக் கொழும்பானை சிட்டி சுவாத்தியத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இனவிருத்தி செய்ய உதவவேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் என்னை நச்சரிக்கத் துவங்கினார்.

விஞ்ஞானர்த்தியாக பழமரங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை குறைகுளிர் வகை (Low Chill), நிறை குளிர் வகை (High Chill), குளிர் தேவையற்ற வகை (No Chill).

தாவர உடற்கூறு இயல்பின்படி பீச், பிளம்ஸ், அப்பிள் போன்ற தாவரங்கள் பூப்பதற்கும் காய்ப்பதற்கும் குறிக்கப் பட்டளவு மனித்தியாலங்கள் குளிர் தேவை.

ஆனால், மாமரம் பூப்பதற்கு குறிக்கப்பட்டளவு வெப்பம் தேவை.

ஜோப்பாவின் குளிர் சுவாத்தியத்தில் வளர்ந்த அப்பிளையோ பீச்சையோ சிட்டி சுவாத்தியத்தில் வளர்த்தால் அவை நல்ல விளைவைக் கொடுக்கமாட்டாது. இதே போல, நுவரேவியாவில் வளரும் பிளம்ஸ் மரத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்த்தால் அந்த மரம் பூக்காது. இதேபோன்றுதான் யாழ்ப்பாண மாமர இனங்கள் இலங்கையின் மத்திய மலைப்பிரதேசங்களில் நன்கு காய்ப்பதில்லை. இவையே பழமரங்கள் காய்ப்பதிலுள்ள சூட்சமங்கள்!

சிட்டி, உபாலர்வலயப் பிரதேசத்தில் உள்ளது. இதன் சுவாத்தியம் இலங்கையின் மலையக சுவாத்தியத்தை

ஒத்தது. சிட்னி நகரம் அமைந்துள்ள நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் நல்ல விளைவைக் கொடுக்கும் அப்பிள், பீச், பிளம்ஸ் போன்ற தாவரங்கள் குறைகுளிர் (low chill) இனங்களாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் வெள்ளையர்கள் ஜோப்பாவில் இருந்து அவஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்ந்த காலங்களில், ஜோப்பாவில் இருந்து நிறைகுளிர் (high chill) இன தாவரங்களையே சிட்னிக்கு கொண்டு வந்தார்கள். சிட்னிக் குளிரின் அளவும் காலமும் இத்தாவர இனங்களுக்கு போதாமையால் இவை பூப்பதற்கும் காய்ப்பதற்கும் சிரமப்பட்டன. இதனால் சிட்னி நகரம் அமைந்துள்ள, நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநில சவாத்தியத்துக்கு ஏற்றவகையில், வெள்ளையர்களால் கொண்டுவந்து நடப்பட்ட தாவர இனங்களை இனவிருத்தி செய்யவேண்டிய கட்டாயத்துக்கு விவசாய விஞ்ஞானிகள் ஆளாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இந்த ஆராச்சியின் நீட்சியில் எனக்கும் தொடர்புண்டு.

இந்த ஆராச்சியில் நான் ஈடுபடுவதும், இது விடயமாக சிட்னி சவாத்தியத்தை அச்சொட்டாக ஒத்த தென்சீனா மற்றும் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு சென்று வருவதும் உடையார் மாமாவுக்கு தெரியும்.

பிறிதொரு நாள் அவசரகதியில் தன் மகள் குடும்பத்துடன் வீட்டிற்கு வந்த உடையார், தென் ஆபிரிக்க டேர்பன் நகரில் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தை ஒத்த ஒருமரம் நன்கு காய்ப்பதாகவும், அதன் ஒரு இளையத்தை (tissue) அல்லது கொப்பை சிட்னிக்கு கொண்டுவந்து பறங்கி நன்பர் வீட்டில் உள்ள மரத்துடன் கலப்பதன் மூலம் அல்லது ஓட்டுவதன் மூலம் நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநில சவாத்தியத்துக்கு இனவிருத்தி செய்யலாம் என்ற ஆலோசனையை முன்மொழிந்தார். அத்தோடு நிற்காது, அடுத்தமுறை ஆராச்சி வேலை நிமித்தம் நான் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு செலவும்போது தானும் தனது சொந்த செலவில் என்னுடன் வருவதாகச் சொன்னார். உடையார் மாமா விடாக்கண்டன் வம்சத்தை சேர்ந்தவர் என்று ஏலவே சொல்லியிருந்தேன். அவர் தமது வாழ்க்கைப்

பயனையும் கறுத்தக் கொழும்பானின் வெற்றியையும் முடிச்சுப் போட்டுள்ளதை நான் அறிவேன். கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தபொழுது அவருடைய கறுத்தக் கொழும்பான் பற்று மண்பற்றின் இன்னொரு நிலை என்பதை புரிந்து கொண்டேன். அதனை மதித்தனால் அவருடைய கோரிக்கைக்கு சம்மதித்தேன்.

3

அந்த நாளும் வந்தது!

உடையார் மாமாவும் நானும் தென் ஆபிரிக்காவின் டேர்பன் நகருக்கு பறந்தோம். தென் ஆபிரிக்காவின் தலை நகரான யோகான்ஸ்பேர்க்கில் இறங்கி உள்ளூர் பறுப்பின் மூலம் டேர்பனை அடைந்தோம். தென் ஆபிரிக்காவில் டேர்பனிலும் அதன் அயலிலும் இந்தியர்கள் செறிவாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

டேர்பன் ஒரு துறைமுக நகரம். தென் ஆபிரிக்காவின் வெள்ளையர்களின் அரசு துறைமுக வேலைகளுக்காக இந்தியர்களை கூலிகளாக கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் தென் இந்தியர்களே அதிகம். பெரும்பான்மை யானவர்கள் அன்றைய மதுராஸ் மாகாணத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள். இவர்கள் தவிர குஜராத் மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர்களும் தென் ஆபிரிக்காவில் வசிக்கிறார்கள். இவர்கள் கிழக்கு ஆபிரிக்க நாடுகள் பலவற்றிலும் வணிகர்களாக குடியேறியவர்கள். அவர்கள் தமது வணிக முயற்சிகளை தென் ஆபிரிக்காவின் டேர்பன் நகரம்வரை விரிவு படுத்தியுள்ளார்கள். இவர்களது வணிக நிறுவனங்களில், முன்னால் நிற்கும் விற்பனையாளர்கள் ஆபிரிக்க கறுப்பர்கள். குஜராத்தி முதலாளிகள் பின்புலத்தில் இருந்து கொண்டு சூத்திரக்

கயிறுகளை லாவகமாக இமுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்தக் குஜராத்தியர்களுடைய தென் ஆபிரிக்க தொடர்புகளே மகாத்மா காந்தியைத் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு கொண்டு வந்தது என்பது தனிக்கதை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின், ஜம்பதாம் அறுபதாம் ஆண்டுகளில், தென் ஆபிரிக்காவில் இன ஒதுக்கல் கொள்கை கடுமையாக அமுலாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கறுப்பர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் உயர்கல்வி உட்பட பல்வேறு உரிமைகள் அப்போது மறுக்கப்பட்டிருந்தன. இதன் காரணமாக இந்திய நலன் விரும்பிகளின் முயற்சியால் 1960ம் ஆண்டு University College for Indians என்னும் கல்வி நிறுவனம் தென் ஆபிரிக்காவின் Salisbury தீவில் நிறுவப்பட்டது. இன ஒதுக்கல் கொள்கைக்கு பயந்த இந்திய மாணாக்கர்கள் இக்கல்வி நிறுவனத்தில் அப்போது குறைவாகவே சேர்ந்தார்கள். இருப்பினும் என்பதாம் ஆண்டுகளின் ஆரம்பத்திலே தோன்றிய இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான எதிர்ப்பலை, பெருமளவு இந்திய மாணாக்கர்களை இக்கல்வி நிறுவனத்தில் சேர்ந்து படிக்கத் தராண்டியது. இந்த எழுச்சியின் காரணமாக இந்தியர்களுக்கான பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியாக இருந்த இந்த நிறுவனம் முழுமையான பல்கலைக்கழக அந்தஸ்தைப் பெற்று 1971 ம் ஆண்டு University of Durban - Westville என்னும் பெயரைப் பெற்றது. 1984ம் ஆண்டு தொடக்கம் இப்பல்கலைக் கழகத்தில் இந்திய மாணாக்கர் மட்டுமல்லாது கறுப்பர்களும் வெள்ளையர்களும் சேர்ந்து படித்துப் பயன் பெறுகிறார்கள். பெரும்பான்மையாக இந்திய விரிவுரையாளர்களே பணிபுரிந்த இக்கல்வி நிறுவனத்தில் தற்போது மாணாக்கர்களின் இன விகிதாசாரத்துக்கு ஏற்ப கறுப்பர்களும், ஒரு சில வெள்ளைக்காரர்களும் பணிபுரிகிறார்கள்.

University of Durban பூங்களியியல் பிரிவு மாம்பழ ஆராய்ச்சி மாநாடொன்றை சர்வதேசரீதியாக ஒழுங்கு செய்திருந்தது. இம்மாநாட்டில் ‘அவுஸ்திரேலியாவில் மாம்பழச் செய்கையின் சாதகபாதகங்கள்’ என்னும் தலைப்பில் நான்

பணிபுரியும் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பில், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையொன்றைச் சமர்ப்பிக்கும்படி நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். இது உடையார் மாமாவுக்கு தெரியவந்த பொழுதுதான் என்னுடன்கூடவே தென் ஆயிரிக்காவுக்கு வந்திருந்தார்.

உடையார் மாமாவுக்கு ஆங்கில அறிவு அப்படி இப்படித் தான் என்பது பரமரகசியமல்ல. விஞ்ஞான கலைச் சொற்கள் கட்டுப் போட்டாலும் அவருக்கு விளங்கியிருக்கமாட்டாது. இருப்பினும் மாநாட்டின் இடைவேளையில் இந்தியாவில் இருந்து வந்திருந்த விவசாய விஞ்ஞானிகளுடன் நன்கு பழகி பலவகையான தகவல்களைச் சேகரித்துக் கொண்டார். இரவில் நாம் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு வந்தவுடன் தான் சேகரித்த தகவல்களை ‘ஒரு சின்னப்பிள்ளை தன் தாய்க்கு கதை சொல்வதுபோல்’ ஆர்வமுடன் எனக்கு ஒப்பிப்பார்.

ஒரு நாள் ஒரு சின்னப்போத்தலில் ‘Cultar’ என்னும் இரசாயன திரவத்தை கொண்டுவெந்து காட்டினார். மாநாட்டு மண்டப விறாந்தையில் விவசாய மருந்துக் கொம்பனிகள் பல்வேறு விவசாய உபகரணங்களையும் மருந்துகளையும் காட்சிக்கு வைத்திருப்பதாகவும் அங்கு Cultar திரவத்தை அன்பளிப்பாக கொடுத்ததாகவும் சொல்லி மாமரத்துக்கு இதை தெளிக்கலாம் எனச் சொன்னதாகவும் சொன்னார்.

மாமா கொண்டுவெந்த திரவம் மாமரத்தின் வளர்ச்சியைக் குறைத்துக் குட்டையாக வைத்திருக்கும். இதன் பயன்பாட்டை எவ்வாறு உடையார் மாமாவுக்கு விளக்குவது என குளம்பிப் போயிருந்தேன். மாமாவின் கைதடி வீட்டில் உள்ள ஒரு பரப்பு காணியை மூன்று கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்கள் ஆக்கிரமித்திருந்ததாக, ஒருதடவை கதையோடு கதையாக சொலிலியிருந்தார்.

மாமரத்திலே பூக்கள் எங்கே அதிகமாகத் தோன்றும்? என அவரது விவசாய அறிவைச் சோதிப்பவனைப்போல கேட்டேன்.

இளம் கிளைகளின் நுனிக்குருத்தே பூக்களாக மாறுவதாகவும், பெரியமரங்களின் கிளைக்கூடலின் உட்பகுதியில் இளம் இலைக் குருத்துக்கள் இல்லாததால் மரத்தின் கிளைக்கூடலின் (Vegetative Crown) வெளிப்பகுதியில் மாத்திரம் பூக்கள் தோன்றி மாங்காய் காய்ப்பதாகவும் சொன்னவார், உட்பகுதி கொப்புக்களில் உள்ள கிளைகளில் மிக அரிதாகவே பிஞ்சுகள் வருவதாகவும் மேலதிக தகவலை சொல்லி என்ன அசத்தினார்.

‘ஒரு பரப்புக் காணியில் சின்ன கிளைக்கூடல் கொண்ட எத்தனை மாமரங்கள் நடலாம்’ என மேற்கொண்டு கேட்டேன்.

அறு மரங்களாவது நடலாம் என்றார்.

‘முன்று பெரிய மரங்களின் கிளைக் கூடலின் வெளிப் புறத்தில் காய்க்கும் மாங்காய்களைவிட சிறிய கிளைக் கூடல்கள் கொண்ட அறு மாமரங்களில் அதிக மாங்காய்கள் பெறலாமல்லவா?’ என நான் கேட்டேன்.

‘உண்மைதான்டா தம்பி, அதுக்காகத்தான் தின்னவேலி பாமிலை மாமரங்களைக் கவ்வாத்துப் பண்ணிறவங்கள்’ என்று தமது அநுபவத்துக்குப் புதிய விளக்கம் கண்ட குதூகலத்தில் சொன்னார்.

கவ்வாத்துப் பண்ணுவது ஒரு முறை. இன்னுமொரு முறை நீங்கள் கொண்டுவந்த Cultar என்ற மருந்தை தெளிப்பது அல்லது கரைத்து மரத்தின் அடிக்கு ஊற்றுவது. இந்த மருந்தை PB2 என்றும் கறுவதுண்டு. இது இம்மருந்தின் இரசாயனப் பெயரான ‘Paclobutrazol’ இன் சுருக்கம் என விளக்கம் சொன்னேன்.

பள்ளிக்கூட மாணவன்போல் நான் சொல்லும் ஓவ்வொரு தகவலையும் கவனமாக குறிப்புப் புத்தகத்தில் பதிந்து கொண்ட உடையார் மாமா, தான் எதிலும் சுழியனே என்பதை மீண்டும் நிருபித்தார்.

4

உடையார் மாமா டேர்பன் நகரில் இருந்தபோது சும்மா இருக்கவில்லை. அது அவர் சபாவழும் அல்ல. தனக்குத் தெரிந்த ‘கத்திப்பிடி’ ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொண்டு சகல மட்டத்திலும் சினேகிதர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

கலாநிதி மன்றீ (Dr. Mundree) என்னும் இளைஞன் ஒருவன் இவருடன் வாஞ்சலையுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். அங்கிள் என்று அழைத்து இவருக்கு சகல உதவிகளையும் செய்தான். இதனால் உடையார் மாமா எனக்குத் தொல்லை தருவதைத் தவிர்த்து மன்றீயுடன் பல இடங்களுக்கும் போய்வரத் துவங்கினார். இந்த இளைஞனை நான் நன்கு அழிவேன். இவனின் தாவர ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் பிரசித்தமானவை. பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை சர்வதேச விஞ்ஞான சஞ்சிகைகளில் பிரசரித்துள்ளனன். விவேகமான ஆராய்சியாளான். டேர்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் மதிக்கப்படும் விரிவுரையாளனாக பணிபுரிகின்றான்.

ஒரு நாள் உடையார் மாமா அந்த இளைஞனை என் இருப்பிடம் கூட்டிவந்தார். அவனுடன் ஓர் இந்திய பெண்ணும் வந்திருந்தாள். செல்வி டாக்டர் ஜயர் என அவளை அறிமுகப்படுத்தி தன்னுடைய ஆராய்ச்சிகளிலே அவள் பெரிதும் ஈடுபாட்டுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருப்பதாகவும் கூறினான்.

பரஸ்பர குசலம் விசாரிப்புக்கு மத்தியில் அவுஸ்திரேலியாவில் புலம் பெயர்ந்த சிறார்களுக்கு ‘தொடர்பு கொள்வதற்கும் கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கும்’ ஏற்ற வகையில் எழுதப்பட்ட புத்தகத்தை கலாநிதி மன்றீக்கு அனுப்பி வைக்க முடியமா? என உடையார் மாமா என்னைக் கேட்டார்.

‘டாக்டர் மன்றீக்கா..?’ என வியப்பு மேலிடக் கேட்டேன்.

அவன் வெள்ளைக்காரன் போல் தோற்றுமளித்தான். அவன் பெயரும் தமிழ் பெயர் போல் தோன்றுவில்லை. இவனுக்கு ஏன் தமிழின் மேல் ஆர்வம்?

இப்படி என் தலையிலே கூத்தாடிய கேள்விகளே என் வியப்புக்கு காரணம்.

என் தடுமாற்றத்தினை புரிந்து கொண்ட உடையார் மாமா, ‘நீ என்ன யோசிக்கிறாய் என்று சொல்லட்டே? இவன் தமிழ் படிக்க ஆசைப்படுகிறான். இவன் ஒரு பச்சைத் தமிழன். இவனுடைய முன்னோர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள். இவனுடைய கொள்ளுத் தாத்தாவின் பெயர் நாராயண-மந்திரியாம். அவர் கூலியாக வந்த காலத்தில் நாராயண ‘மந்திரி’ என்று தன் பெயரைச் சொன்னது புரியாமல் பதிவேட்டில் வெள்ளையன் மன்றீ (Mundree) என பதிந்து விட்டானாம். அதுவே இன்றும் நிலைத்துவிட்டது’ என்று அவனது பூர்வீகத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அவனும் அதை ஆமோதிப்பவன்போல் புன்னகைத்தான்.

எவ்வளவு தலைமுறைகள்!

இந்த நாட்டின் வாழ்க்கையின் தன்மையுடன் கரைந்துவிட்டன. யதார்த்தம் இவ்வாறு இருக்கும் போது என் தமிழ்படிக்கும் ஆசை உனக்கு வந்தது என அவனைச் சீண்டும் குரலிலே கேட்டேன்.

‘என்ன அப்படிக் கேட்கிறீங்கள்? என விநோதமாக என்னைப் பார்த்தவன் ‘தமிழ் என் இனத்தின் அடையாள மல்லவா?’ என மிடுக்குடன் கேட்டான்.

ஆபிரிக்க நாடோன்றில் இப்படி ஒரு தமிழ் இளைஞர் இருப்பதையிட்டு உண்மையிலேயே நான் பெருமைப் பட்டேன். மகிழ்ச்சி தாங்காமல் அவனை ஆரத் தழுவி இரவு விருந்துக்கு அவர்களை அழைத்தேன்.

மன்றீ, டேர்பன் நகரிலுள்ள இந்திய உணவு விடுதிக்கு வழிகாட்டினான்.

உடையார் மாமா, நான், அந்த இளைஞர், அவனுடன் வந்திருந்த டாக்டர் ஜெயர் என்ற பெண் அனைவரும் புரியாணிக்கு ஓடர் கொடுத்துக் காத்திருந்தோம். அங்குள்ள ஒலிபெருக்கியில் இந்தி திரையிசைப்பாடல்களும் இடையிடையே தமிழ், மலையாள, தெலுங்கு பாடல்களும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. பாடல் இடம் பெற்ற படம், பாடியவர்கள் பற்றிய விபரங்களை ஒலிபரப்பாளர் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

என் வியப்பினைப் புரிந்து கொண்ட மன்றீ ‘இது டேர்பன் நகரில் இயங்கும் தனிப்பட்ட இருபத்திநாலு மணி இந்திய வானொலி’ என்றான்.

அங்குள்ள பல இந்தியர்கள் தமிழர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு தமது தாய் மொழி தெரியாது. ஆனால் இந்திய திரைப்படங்களையும், திரை இசைப்பாடல்களையும் பெரிதும் விரும்பி ரசிக்கிறார்கள். இந்திய திரைப்படங்கள் மூலம் தான் இந்திய கலசாரம் தென் ஆபிரிக்காவில் பெயரளவுக்கேனும் நிலைத்திருப்பதாக டாக்டர் ஜெயர், மன்றீயின் கூற்றினை ஆதரித்துப் பேசினாள்.

அந்த வேளையிலேதான் ஓர் உண்மை உறைத்தது. இந்தியாவிலே தாம் இந்தியர்கள் என்று சொல்வதிலும் பார்க்க, கன்னடத்தான், மலையாளி, குஜராத்தி, வங்காளி, தெலுங்கன், பஞ்சாபி என தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலேகூட தமிழர்களைப் பார்ப்பது அரிது. மறவர், பறையர், வன்னியர், கவுண்டர், தேவர், முதலியார், பார்ப்பனர், தலித் என்கிற ஜாதிகளாலே தான் மக்களைப் பார்க்கலாம்.

‘இந்திய இனம்’ என்பது உண்மையிலேயே வலிந்து புகுத்தப்பட்ட கருத்துவம் என்கிற எண்ணம் எனது இந்திய பிராயாணங்களின்போது ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

ஆட்சி அதிகாரத்துக்கும், அடக்கு முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணரமுடிகிறதா?

அடக்குமுறையின் காரணமாக தென் ஆபிரிக்காவிலும் மொஞ்சியஸ், பிஜீ தீவுகளிலும் இந்தியர்கள் மொழி ரீதியாகவும், ஜாதி ரீதியாகவும் தங்களை அடையாளப்படுத்தாமல் ஒரே இந்திய இனமாகக் காட்சியளித்தது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

இதன் தொடர்ச்சியாக, ‘இந்திய மக்களுடைய நலன்களை முன்வைக்கும் இந்திய மொழிப் பத்திரிகைகள் ஏதாவது வெளிவருகின்றதா?’ எனக் கேட்டேன்.

இந்தியர்களுக்காக நடாத்தப்படும், இந்தியர்களின் புதினங்களை பெருமளவில் தாங்கி ஆங்கில மொழிப் பத்திரிகையைன்று வெளிவருவதாகவும் இதன் ஜீவிதம் விளம்பரங்களிலேயே தங்கியிருப்பதாகவும் ஐயர் பெண் கூறினாள்.

சின்னனும் பெரியதுமாய் பெருவாரி சைவக் கோவில்களும் பிரார்த்தனைக் கூடங்களும் இருப்பதாகவும் இன்னமும் திருமணங்கள் இந்திய சம்பிரதாய முறைப்படியே நடப்பதாகவும் தான் அறிந்த விபரங்களை உடையார் மாமா அவிழ்த்து விட்டார்.

‘சிறுபான்மை இன வெள்ளையர்களின் ஆட்சிமாறி, பெரும்பான்மை கறுப்பர்களின் ஆட்சிவந்தபின், தென் ஆபிரிக்க இந்தியர்களின் வாழ்க்கைக்குமுறை எப்படி இருக்கிறது?’ என என்மனதில் கணகாலம் உறங்கியிருந்த கேள்வியை கேட்டேன்.

சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்த மன்றே தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு, ‘முன்பு வெள்ளையர்களுக்குப் பயந்து அடிமைகளாக கறுப்பர்களும் இந்தியர்களும் வாழ்ந்தோம். இப்போது கறுப்பர்களுக்குப் பயந்து இந்தியர்களும் வெள்ளையர்களும் வாழ்கிறார்கள். மொத்தத்தில் இந்தியர்களின் வாழ்க்கையில் பெரிதளவு மாற்றமெதுவுமில்லை’ என்றான்.

அவனுடைய பதிலில் ஒருவகை விரக்தி
புரையோடிக்கிடந்தது.

புதிய சூழலில் வெள்ளையர்களும் இந்தியர்களும் குழுக்களாக அங்கு வாழ்கிறார்கள். இவர்களின் வீடுகளைச் சுற்றி உயர்ந்த மதில்கள் எழுப்பப்பட்டு பாரிய இரும்புக் கேற்றுக்களும் போடப்பட்டுள்ளன. வளவின் உள்ளே என்ன நடைபெறுகிறது என்பது வெளியே தெரியாது.

அவர்களின் மதிலும் கேற்றும் போயஸ்கார்டினிலுள்ள ஜெயலலிதாவின் வீட்டையே ஞாபகப்படுத்தும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு ஆபிரிக்கன் காவலுக்கு இருப்பான். மணி அடித்தால் கேற்றில் உள்ள சிறிய துவாரக் கதவை திறந்து விபரம் கேட்பான்.

காவலுக்கு இருக்கும் கறுப்பன் எவ்வளவு தூரம் விசுவாசமாக இருப்பான் என்பது அவரவர்களின் அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. இரவில் வீதிகளில் இந்தியர்கள் நடந்து போவது மிகவும் அரிது. வெள்ளையர்கள் தங்கள் வாகனங்களில் துவக்கு வைத்திருப்பதை வழக்கமாக கொண்டிருக்கிறார்கள். என தான் சேகரித்த தகவல்களை சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாமல் உடையார் மாமா சொல்லத்துவங்கினார்.

இந்த உரையாடல்களுக்கு மத்தியில் தனது கைக் கடிகாரத்தை பார்த்த ஜயர் பெண், தான் தேவாலயத்துக்கு போகவேண்டுமென்று மன்றீக்கு மெல்லச் சொன்னாள்.

இது உடையார் மாமாவின் பாம்புக்காதுக்கு
கேட்டுவிட்டது.

‘தேவாலயத்துக்கா’? நீ ஜயர் பெம்பிளை, சேர்ச்சுக்கு போறியோ?

அவர் என்ன பேசுகிறார் என்று புரியாமல் விழித்தாள் ஜயர் பெண்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க ‘உனது பெயரின் அர்த்தம் தெரியுமா...?’ என அவளைக் கேட்டேன்.

இல்லை என்றவள் தனது முதாதையர்கள் தென் இந்தியாவில் பண்டிதர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் எனதான் அறிந்ததாகச் சொன்னாள்.

உடையார் மாமாவின் முகத்தில் கோவம் தெரிந்தது. அவர் தம்மை ஆசாரமான இந்து என்பதை வலியுறுத்தி வாழ்பவர். எந்த மதத்தவராக இருந்தாலும் ஆதாயத்துக்காக மதம் மாறுவது அவருக்கு பிடிக்காது. ‘ஜயர்’ என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை விளக்கியவர் ‘ஒன்றில் உன் பெயரை மாத்து, அல்லது உன் மதத்தை மாற்று என்று கூறிய அவர் ‘ஜயர்’ பெம்பிளை சேர்ச்சுக்கு போறாள் என்பது வேடிக்கையாக இருக்கிறது என்று தன்பாட்டில் புறுபுறுத்தார்.

பெயருக்கான விளக்கத்தைக் கேட்ட இளைஞனும் பெண்ணும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். தான் பிறந்த நாள்முதல் கிறீஸ்தவராக இருப்பதாகவும் தனது பாட்டனார் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியிருக்கலாம் எனச் சொன்னவள், இற்றை வரையில் தனது பெயரில் இப்படி ஒரு வில்லங்கம் இருப்பது தெரியாது என்று சொல்லி தனது ஆச்சரியத்தை மறைப்பதற்கு ஜயர் பெண் அழகாகச் சிரித்தாள்.

5

மாம்பழ மாநாடு முடிந்தது!

மாமர் செய்கைபற்றிய பல்வேறு தகவல்களை மாமா வால் திரட்ட முடிந்தது என்பது உண்மையே. இருந்தாலும் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தை அவுஸ்திரேலியாவுக்கு கொண்டு வருவதற்கான வழிவகை எதுவும் அந்த மாநாட்டினால் தெரியவரவில்லை.

இலங்கை அகதிகள் வேறொரு நாட்டில் தற்காலிகமாக தங்கி, ஐரோப்பாவுக்கோ, அவஸ்திரேலியாவுக்கோ நுழைவது போல தென் ஆபிரிக்காவுக்கு கறுத்தக் கொழும்பானை கொண்டுவந்து அங்கிருந்து அவஸ்திரேலியாவுக்கு கொண்டு வரமுடியுமா என்று பல ‘ஞட’க்களிலும் உடையார் விசாரணைகளை நடத்திய போதிலும், எதுவும் சாத்திய மானதாகப் பொருந்திவரவில்லை. எனபது அவருக்கு ஏமாற்றம் தந்தது.

அங்கு வாழும் இந்தியர் ஒருவரின் வீட்டில் கறுத்தக் கொழும்பான் நிறையக் காய்க்கிறது என அவர் கேள்விப்பட்டதை உறுதிப்படுத்த முடியாத நிலையில், பிறிஸ்பனில் உள்ள அவரது பறங்கி நண்பரின் வீட்டில் வளரும் கிளையை அவஸ்திரேலிய இன மாமரத்தில் ஓட்டி முயன்று பார்க்கலாம் என அவரை அமைதிப்படுத்தினேன்.

கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழும் பற்றி உடையார் மாமாவுக்கு முன்னர் இருந்த தீவிரம், தென் ஆபிரிக்காவுக்கு போய்வந்தபிறகு இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றியது. அதற்கு பதிலாக அவரிடம் புதியதொரு தீவிரம் முனை கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடிந்தது.

உடையார் மாமா தனது முத்த பிரசைகள் சங்க சகாக்களுடன் அடிக்கடி, சிட்னியிலே தமிழ் கற்பிக்கும் முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாடசாலைகளுக்கு வார இறுதி நாட்களிலே சென்றுவருவதை அறிந்தேன். அங்கு அந்நிய மொழிச் சூழலில் வாழும் சிறார்களுக்கு தமிழ் கற்பிக்க பாவிக்கப்படும் பாடநூல்களையும் பயிற்சி நூல்களையும் மட்டுமல்லாது பேச்சுத் தமிழுக்கான குறுந்தட்டுக்களையும் வாங்கிச் சென்றதாக அறிந்தேன். இதன் பின்னணியை என்னால் ஒரளவு ஊகித்துக் கொள்ள முடிந்தது.

அன்று உடையார் மாமா வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். இந்த தடவை ஹோம்புஸ் தமிழ் பாடசாலையில் தமிழ் கற்பிக்கும்

ஈடுபாட்டினால் அறியப்பட்டவரான என்னுடைய நண்பர் ஒருவரையும் அழைத்து வந்திருந்தார். அந்தக் கூட்டணியைப் பார்த்ததுமே எனது ஊகம் சரியானதுதான் என்பதை உணரமுடிந்தது.

நான் அவர்களை முகமன்கூறி உபசரித்தேன். உடையார் மாமாவைப் பார்த்து ‘கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்திலை சில கிளைகளை வெட்டுவதற்கு உங்கள் நண்பரைக் கேட்டுப்பாருங்கோவன். இப்ப சுவாத்தியமும் நல்லாய் இருக்கு, அவற்றை ஒட்டுவதற்கு என்னிடம் உள்ளார். மரக்கன்றுகளும் இருக்கின்றன’ என்ற செய்தியை மிக அக்கறையுடன் சொன்னேன்.

‘அந்த சிங்களவங்கள் ‘கண்ணொழுவு’விலுள்ள நிலையத் திலை கறுத்தக் கொழும்பானை விரட்டி அடிச்சாலும் பறுவாய் இல்லை தம்பி. இதிலும் பார்க்க குடிமுழுகப்போற சங்கதி ஒண்டு இருக்குது. அதை நீ தென் ஆயிரிக்காவிலை பார்த்தனீ தானே. இப்ப எங்கடை தமிழூப் பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு போறதுதான் கறுத்தக் கொழும்பானிலும் பார்க்க முக்கியம். டேர்பனுக்கு மாம்பழ மாநாட்டுக்கு வந்து நான் தெளிவு பெற்ற அறிவு இதுதான்’ என்று கூறி உடையார் மாமா மனம் விட்டுச் சிரித்தார்.

‘பிறுகென்ன, புத்தர் போதிமர ஞானம் பெற்றது போல, நீங்கள் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமர ஞானம் பெற்று விட்டார்கள் என்று சொல்லுங்கோவன்’ என்று கூறி அவருடைய சிரிப்பில் சங்கமமானேன்.

‘தம்பி, இது சிரிக்கிற விடயம் இல்லை. அந்த டேர்பன் பெடியன் மன்றீ, ஜயர் பெட்டை எல்லாரும் தமிழர்தானே. இப்ப தமிழ் தெரியாமல் எங்களுடன் தமிழில் பேசமுடியாமல்’. சே, அந்த மன்றீ தமிழிலை தான் பேசமுடியாததுக்கு எவ்வளவு துக்கப்பட்டவன் எண்டது எனக்குத்தான் தெரியும்..’

‘எட தம்பி, தமிழ் பற்றிய தியானம் அடுத்த அடுத்த தலைமுறைக்கு தமிழ் மொழிமூலம் எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும். அது எங்களாலைதான் முடியும். தென் ஆயிரிக்கா விலை பார்த்தாய்தானே? அங்கை வாழும் தமிழர்கள் தமிழை மறந்து, ஒர் இந்திய இனத்தின் அங்கமாக நிரப்பந்தவசத்தால் மாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அவலங்களுக்கு மத்தியிலை தமிழை அடுத்த தலைமுறைகளுக்கும் எடுத்துச் செல்லவேண்டிய கடமை எங்களுடையதாகத்தான் இருக்கிறது’ என ஒவிபெருக்கிக் கருவி இல்லாத குறையாக தமிழ் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்கிற பிரசார கூட்டத்திலே பேசுபவரைப் போல விளாசித் தள்ளினார் உடையார் மாமா.

‘தமிழ் ஆழிவதை தமிழ் நாடும் அங்குள்ள தமிழ் தலைவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்’ என்று நான் வேண்டுமென்று சொன்னேன். உடையாரை உசுப்பி விட்டால் உணர்ச்சி வேகத்தில் பொங்குவார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

‘நீ கறுத்தக் கொழும்பான் ஞானம் என்று பகிடி பண்ணினாலும் பறுவாய் இல்லை. தென் ஆயிரிக்காவிலையும், மொழிசியஸ் தீவிலையும், பிஜித் தீவிலையும் தமிழ் ஆழிஞ்சதை தமிழ் காவலர்கள் எல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருந்தவை.

இல்லை தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்.

நீ சொன்ன தமிழ் நாடு எங்கை இருக்கு? ஒரு மாநிலம் இருக்குது, அங்கை ஒரு பக்கத்தாலே ஆங்கிலமும் மறுபக்கத்தால் இந்தியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வளருது. நீ தமிழ் நாட்டு ‘ஷவி’ யில் பேசிற ‘தமிங்கிலத்தை’ கேட்கிறனிதானே?

இப்பதான் எனக்கு உண்மை விளங்குது. தமிழ் இனம் ஒன்று இருப்பதை தமிழ் மொழிமூலம் தான் அடையாளப் படுத்தலாம். எனவே சிட்டி போன்ற இடங்களிலே நமது

நாளைய தலைமுறைகளின் நாவிலே தமிழ் வாழ்ந்திட வேண்டும்' என்று ஒரு பிரார்த்தனை போன்று கூறி மௌனமானார்.

அந்த மௌனத்தின் உறுதி என்னுள் ஒரு சிலிர்ப்பினை ஏற்படுத்தியது. 'கறுத்தக் கொழும்பானின் சுவையிலும் பார்க்க தமிழ் மொழியின் சுவை மேலானதும் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய ஒன்றும்' என்கிற உடையார் மாமாவின் ஞானத்தினால் நான் புதிது கற்றுக்கொண்ட உற்சாகம் பெறலானேன்.

தல விருட்சம்

1

அரபு நாடோன்றிற்கான எனது முதல் பயணம் அது!

தொழில் நிமிர்த்தம், ஜக்கிய அரபு இராச்சியத்தைச் (United Arab state) சேர்ந்த பு.ஃஜேராவுக்கு (Fujairah) என்னை அழைத்திருந்தார்கள். ஜக்கிய அரபு இராச்சியம் என்பது, அபுதாபி (Abu Dhabi), அஜ்மான் (Ajman), துபாய் (Dubai), பு.ஃஜேரா (Fujairah), ரஸ்-அல்-ஹய்மா (Ras al-Khaimah), சாஜா (Sharjah), உம்-அல்-குவேய்ன் (Umm al-Quwain) ஆகிய ஏழு இராச்சியங்கள் அடங்கிய கூட்டமைப்பாகும். இந்த இராச்சியங்கள், பல தலைமுறைகளாக மரபு வழி வந்த அரேபிய இளவரசர்களால் ஆளப்படுகின்றன. இளவரசர்கள் என்றால் எல்லோரும் இளவயதினர்கள் எனக் கற்பனை செய்தல் அபத்தம். அரச பரம்பரையில் மன்னரைத் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்து ஆண்களும் இளவரசர்கள் (Prince) என்றே குஞ்சம் குட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஜக்கிய அரபு இராச்சியத்தின் தலைநகரம் அபுதாபி. இருப்பினும், வணிக நகரமாகவும், சுற்றுலா மையமாகவும் துபாய் வளம் பெற்றிருப்பதினால் அது பெரிய நகரமாகக் கருதப்படுகிறது. அரபு இராச்சியத்தின் சர்வதேச விமான நிலையம், துபாயிலும் அபுதாபியிலும் மட்டுமே உண்டு. இதனால் நான் துபாயில் இறங்கி, பு.ஃஜேராவுக்கான நூற்று

ஆனு கிலோமீற்றர் தூரத்தை பாலைவன நெடுஞ்சாலை வழியாக காரிலே பயணிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

ஜூக்கிய அரபு இராச்சியத்தில் ஆண்டுதோறும் கிடைக்கும் எண்ணை வருமானத்திலே 0.1 சதவீதம் விவசாய முயற்சிகளுக்கும் தோட்டக் கலைக்கும் (Horticulture) செலவு செய்தல் வேண்டுமென்பது, அரச உத்தரவு எனச் சொன்னார்கள். கணிதத்திலே 0.1 சதவீதம் என்பது அற்ப எண்ணைக் குறிக்கும் என்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். ஆனால் எண்ணை வருவாயிலே கணக்கிடும் பொழுது பெரிய தொகையொன்று நம் கண் முன்னால் தோன்றி மிரட்டும். இதனால் இந்தச் சதவீதக் கணக்கு விவகாரத்திற்குள் நான் முனையைக் கசக்குவதில்லை. எது எப்படி இருந்தபோதிலும், அவர்களிடம் விவசாய முயற்சிகளுக்குச் செலவு செய்ய நிறையப் பணமிருப்பதை, அநுபவ வாயிலாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

ஓப்பிட்டவில், மற்றைய அங்கத்துவ இராச்சியங்களை விட பு.ஃஜோவில் மழை வீழ்ச்சி அதிகம். பு.ஃஜோவை குற்றியுள்ள ஹஜர் (Hajar) மலைத்தொடரும், அதனால் அங்கு சுழன்றிக்கும் காற்றும் அதிக மழை வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக இருக்கலாம். பு.ஃஜோவின் நீர் வளம் காரணமாகவே அங்கு பல விவசாய முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப் படுகின்றன. பாலை வனத்திலே விவசாய முன்னெடுப்புக்கள் என்றால் என்ன...? பெரும்பாலும் பேர்ச்சை மர வளர்ப்புத்தான்! அத்துடன் பெரும் பொருட்செலவில் கடல் நீரிலுள்ள உப்பை அகற்றி, நன்னீராக்கி பசுமைக் கூடத்தில் கெக்கறிக்காய், தக்காளி போன்ற மரக்கறிகளைப் பயிரிடுகிறார்கள். நம்முரில் ‘ஆனையைக்கட்டி தீனிபோட்டது போல...’ என்பார்களே, அது போலத்தான் இவர்களின் பயிர் வளர்ப்பு முயற்சிகள். ஆனால் பாலுக்காகவும் இறைச்சிக்காகவும் அரபு நாடுகளில் ஓட்டகங்கள் வளர்ப்பது, ஆதாயம் தரும் விலங்கு விவசாயமாகும் (Animal husbandry). இந்த இடத்தில் நான் இன்னுமொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். களஞ்சியப் பொறுப்பாளர்கள் (Store keepers)

என்ற பெயரில் அரபு நாடுகளில் வேலை பெற்று வந்தவர் களுள் பலர், அங்கு மூற்றப்பட்டு ஒட்டகங்களைக் கணக் கெடுப்பதிலும் ஒட்டகங்கள் மேய்ப்பதிலும் ஈடுபடுவதுண்டு. அராபிய ஏஜன்சியைப் பொறுத்தவரை ஒட்டகப் பண்ணையில் மேச்சல் முடிந்து வரும் ஒட்டகங்களைக் கணக்கெடுப்பதும், பராமரிப்பதும் களஞ்சியைப் பொறுப்பாளர் (Store-keeper) வேலை தான்!

யாழ்ப்பாணத்து மக்களாலே கற்பகதரு எனப் போற்றப்படும் பனை மரங்களைப் போலவே, பேரீச்ச மரங்களிலும் ஆண் மரம், பெண் மரம் என்ற வேறுபாடு உண்டு. ஆனால் தென்னை, கழுகு மரங்களில் அப்படியல்ல. இவற்றில் ஆண்பூவும் பெண்பூவும் ஒரே மரத்தில், ஒரே பாளையில் இருக்கும். இவற்றின் பாளைக் காம்பில், பெண்பூவொன்று அடிப்பக்கத்திலும், அதைத் தொடர்ந்து பல ஆண் பூக்கள் காம்பின் நுனி வரையும் இருக்கும். மகரந்தச் சேர்க்கையின் பின் ஆண்பூக்கள் உதிர்ந்துவிட, பெண்பூ கருக்கட்டி குரும்பட்டியாகும். ஆனால் பனை மரங்களைப் பொறுத்தவரையில், மகரந்த மனிகளை மாத்திரம் கொண்ட ஆண் பூக்கள் ஆண் பனைகளிலும், சூலகத்தைக் கொண்ட பெண் பூக்கள் பெண் பனைகளிலும் இருக்கும். பல பெண்பனைகள் கொண்ட பனங் கூடலிலே ஒரு சில ஆண்பனைகள் மட்டும் தனிக்காட்டு ராஜாக்களாக நின்று ராஜாங்கம் நடாத்துவதை, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் கொழும்புத் தமிழ் முத்த பிசைகளும் அறிந்திருப்பார்கள். ஆண் பனையிலிருந்து இறக்கப்படும் உடன் கள்ளு, முடக்கு வாதத்துக்கு நல்லதென அதையே நம்முர் பெரிய கமக்காரரான துரையார், தினமும் தன் பின்வளவு ஆண் பனையிலிருந்து இறக்குவித்துக் குடிப்பார். இருப்பினும், அவரைப் பொறுத்தவரை அது பொய்யாகி, அறுபது வயதில் பாரிசவாத்தால் இறந்தது தனிக்கதை.

‘தங்க மூளைக்காரன்’ என்று இலங்கையில் கொண்டாடப் பட்டவர் சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர் என். எம். பெரேரா. இவர்

ஆயிரத்து தொழாயிரத்து அறுபதாம் ஆண்டுகளில் நிதியமைச்சராக வந்து செய்த நிதிச் சீர்திருத்தங்களின் ஒன்றாக எழுந்ததுதான் கள்ளுக் கோப்பரேஷன். அதற்கு முன்னர் இருந்த மரவரி முறையை அந்தக் காலத்தில் அமுலுக்கு கொண்டுவருவதற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய கிளர்ச்சி ஒன்று நடத்தப்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். கள்ளு மது மட்டுமல்ல, அது உணவுமாகும் என்பதை அரசு ஏற்றுக் கொண்டதால் மரவரி முறை யாழ்ப்பாணத்தில் வந்ததாக மது பெரும் எழுத்தாளர் எஸ்போ தகவல் சொன்னார். கதையோடு கதையாக இன்னொன்றையும் அவர் சேர்த்துச் சொன்னார். யாழ் மண்ணில் முதலிலே தோன்றியது சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கம். அது சமஜமாஜக் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தது. அதன்பின்னர் தோற்றுவிக்கப் பட்டது கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் சங்கம். இச்சங்கங்களின் செயலாகக்கத்தினால் பொன் கந்தையா என்ற கம்யூனிஸ்ட் யாழ் மண்ணிலிருந்து முதலாவது மார்க்ஸியவாதியாக பாராமுமன்றத்துக்கு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டாராம். இதன் பின்புலத்திலேதான் கள்ளுக் கோப்பரேஷன் உருவாகியதாக எஸ்போ சொன்னார்.

மரவரி முறையின் கீழ்க்கண்ட குறிக்கும் தென்னைக்கும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ‘லைசென்ஸ்’ பெற அப்போது பத்து ரூபாய் வீதம் கட்டவேண்டும். தென்னையிலும் பெண்பனையிலும் கள்ளுச் சீவுவதனால் தேங்காய், பனங்காய் ஆகியவற்றினால் கிடைக்கும் பயன்கள் இல்லாமற் போவதை ஈடுசெய்வதற்காக மரத்துக்கு பத்து ரூபாய் வீதம் அப்போது பணம் வகுலிக்கப் பட்டதாம். ஆண் பனைகளிலே அத்தகைய பயன்கள் கிடைக்காத காரணத்தினால்தான் அதற்கான ‘லைசென்ஸ்’ பணமாக ரூபா இரண்டு வகுலிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது.

‘லைசென்ஸ்’ கட்டிச் சீவப்படும் மரங்களுக்கு வெள்ளை மையால் நம்பர் எழுதப்படும். நாலு மரங்களுக்கு பணம் கட்டி, கொசுறாக மேலும் சில மரங்களிலேயும் கள்ளுச் சீவுதல் கிராமங்களிலே சகஜமாக நடைபெறும். அப்பொழுது ‘கலால்’

இலாகா விழித்துக் கொள்ளும். நம்பரில்லாத மரங்களிலுள்ள கள்ளு முட்டிகளை அடித்துடைத்து, பாளைகளையும் ‘கலால்’ இலாகாவினர் வெட்டி எறிவது கிராமங்களில் அவ்வப்போது நடக்கும் சங்கதி. இவர்களின் தொல்லை தாங்காமல் கள்ளிறக்கும் சின்னவியின் மனைவி வள்ளி, ஒப்பாரி வைத்து ஊரைக் கூட்டுவாள். ஒருமுறை இவர்களின் ஆய்க்கிணை அத்து மீறவே, வள்ளி தன் மாராப்பை அவிட்டு மார்பைக் காட்டிக் கத்தவே, பாளை வெட்ட வந்தவர்கள் தலை தெறிக்க ஒடியது அந்த நாளைய ஈஸ்மன் கலர் வசக்கோப்பு. இந்த வசக்கோப்புக் கதையை யார் சொன்னது என்று இப்பொழுது எனக்கு ஞாபகம் இல்லை.

பனை, தென்னை, கமுகு, பேர்ச்ச மரங்கள் ஒரு வித்திலைத்தாவரங்கள் (Monocot). இவற்றின் விதைகளை முளைக்க வைத்தே நாற்றுக்களை உருவாக்கமுடியும். மா, தோடை, எலுமிச்சை, கொய்யா போன்ற இருவித்தலைத் தாவரங்களைப் (Dicot) போன்று, ஒரு வித்திலைத் தாவரங்களை (Monocot) பதிவைத்தோ ஒட்டியோ இனப்பெருக்கம் செய்யமுடியாது.

இன்னுமொன்றையும் இங்கு சொல்லியாகவேண்டும். பனை, பேர்ச்சம் விதைக் கண்ணுகளுள் ஆண் எது? பெண் எது? என்று கண்டுபிடிப்பது கடினம். இவை காய்க்கும் போதுதான் இவற்றின் பாலின வேறுபாட்டை அறியமுடியும். பய்பாசி இனங்களிலும் அப்படித்தான். இன்னுமொரு சிக்கலும் விதைக் கண்ணுகளில் உண்டு. இங்கு தாய் மரத்தின் இயல்புகள், எந்தவித மாற்றமுமின்றி அப்படியே விதைக் கண்ணுகளுக்கும் கடத்தப்படும் என்பதற்கு எந்தவித உத்தரவாதமுமில்லை. இதில் தாய் மரத்தின் அல்லது தந்தை மரத்தின் இயல்புகளில், ஆட்சியடைய இயல்பொன்றே வெளிக் கொணரப்படும்.

பு. ஜேரா இராச்சியத்தின் விவசாய, பூங்களி இயல் அமைச்சரே என்னை அங்கு வருமாறு அழைத்திருந்தார். அரேபிய ராஜ வம்சத்தில் பல இளவரசர்கள் இருப்பார்கள்.

முடிக்குரிய அரசர் வழியில், பரம்பரை பரம்பரையாக வரும் முத்த ஆண்வாரிசுகள் மாத்திரமே 'ராஜ' இளவரசர்களாக (Royal Prince) கணிக்கப்படுவார்கள். என்னை அமைத்த இளவரசரும் இராஜ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் எனச் சொன்னார்கள். அரேபிய நாடுகளில் இராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களே இராச்சியத்திலுள்ள செல்வங்களின் பெரும் பகுதியை அநுபவிப்பவர்கள். இவர்கள் மிகவும் புத்திசாலிகள். இல்லாவிடின் சாதாரண அராபியர்களை அடக்கி ஆண்டு, மன்னராட்சியை இன்றும் தங்கள் நாடுகளில் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியாது. இவர்களின் புத்திக்கூர்மையை எனது இந்தப் பயணத்தின்போதே அறிந்து கொண்டேன். அது வரை அவர்களிடம் என்னைக் காச மட்டும் இருப்பதாகவே மோட்டுத்தனமாக எண்ணியிருந்தேன்!

விவசாய அமைச்சர் தனது பெயரில், நவீன தொழில் நுட்பங்களுடன் பேரீச்சமரப் பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்கியிருந்தார். இந்த மரங்களைல்லாம் விதைகளை முளைக்க வைத்து வளர்க்கப் பட்டவை. ஏழ எட்டு வருடங்களின் பின், இவை குலை தள்ளவே, நட்ட மரங்களுள் ஜம்பது சதவீத பேரீச்ச மரங்கள் ஆண்மரங்கள் என தெரிந்துகொண்டார். இத்தகைய பாலின வேறுபாடு முன்னர் ஏற்பட்டதில்லை என்றும் அரேபிய பிரதேசங்களில் இந்த மாற்றும் தற்போது பரவலாக இருப்பதாகவும் தோட்டத்தைப் பராமரிப்பவர் சொன்னார். இந்தச் சிக்கல் நமது ஊர்ப் பனை மர வளர்ப்பில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. நாறு பனைகள் கொண்ட ஒரு பனைக்கூடலில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண் பனைகளையே எனது அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். நம்முர்ப் பனைக்கூடலிலும் ஜம்பது சதவீத பனைகள் ஆண்பனைகளாக இருப்பின் நிலமை எப்படி இருக்கும்? ஆண் பனைகளிலோ, மகரந்த மணிகளைத் தவிர, ஒலை, கள்ளு, மரம் என வேறு பல பயன்களும் உண்டு. ஆனால் ஆண் பேரீச்ச மரங்கள் மகரந்தச் சேர்க்கைக்கு மட்டுமே பயன்படுகின்றன. அவற்றிலிருந்து பெருமளவில் வெளிவரும்

மகரந்த மணிகளால் Hay fever எனப்படும் தும்மல் மற்றும் ஒவ்வாமை நோய் அதிகரித்திருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். இதனால், அவர்களின் தற்போதைய பிரச்சனை ஆண் பேரீச்ச மரங்களின் இனப் பெருக்கத்தைக் குறைத்துப் பெண் பேரீச்ச மரங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவதே.

இந்தப் பிரச்சனை, கோழிப் பண்ணை வைத்திருப்பவர் களுக்கும் உண்டு!

நாட்டுப் புறங்களில் சேவல் கோழிகளையும், முட்டையிட்டு ஓய்ந்த பெட்டைக் கோழிகளையும் அடித்துக் குழம்பு வைப்பார்கள். கறிக்கோழிகள் எனப்படும் புரோயிலர் கோழி கள் (Broiler Chicken) இனவிருத்தி செய்யப்பட்ட பின்பு எல்லாம் தலை கீழாக மாறிவிட்டன. புரோயிலர் கோழி இனங்கள் 42 நாள்களில் இரண்டு கிலோ வரை வளரக்கூடியன. நாம் சாப்பிடும் புரோயிலர் கோழிகள் கிட்டத்தட்ட நாற்பத்தைந்து நாள்கள் உயிர் வாழ்ந்தவையே! அதற்கு மேல் அவற்றை வளர்த்தால் பண்ணைக்காரனுக்கு நட்டம் வரும். 32 நாள்களி லேயே இரண்டு கிலோ இறைச்சியை கொடுக்கக் கூடிய கறிக்கோழியை இப்பொழுது இனவிருத்தி செய்துள்ளார்கள். இந்த இனத்துக்கு Cobb என்று பெயர்.

‘நீ சொல்லுவ கணக்குப்படி, பண்ணைகளில் வளர்க்கிற கறிக் கோழிகள், உயிருடன் இருந்த நாள்களை விட உறைகுளிர்ப் பெட்டிகளில் அதிக காலம் இருப்பவை...’ என்று ‘கொமன்று’ அடித்தபடியே நண்பன் பாலன் தினமும் கென்றக்கி சிக்கின் கடைக்கு சென்று வருவான். இது மனைவிக்குத் தெரியாது அவன் வெளியில் சாப்பிடும் கள்ளத்தீன். இதனால்தான் அவன் உடல் கொழுத்து கறிக்கோழிகள் போல் இருப்பதாக நண்பர்கள் அடிக்கும் நக்கலை அவன் என்றுமே பொருட்படுத்தாது, ‘அறிஞ்சவன் அறிவான் அரியாலைப் பினாட்டை’ என்ற பழமொழியைச் சொல்லித் திரிந்தான்.

பண்ணைகளில் வளர்க்கப்படும் கோழிகள் அங்கின்கு திரும்ப முடியாத சிறிய கூண்டுகளில் வளர்க்கப்படுவன. அவற்றைக் கூண்டுக்கு வெளியே விட்டால் அவற்றால் ஒட முடியாது. 32 நாள்களில் இரண்டு கிலோவரை வளரும் Cobb இன கறிக்கோழிகளின் கால்களால் அதன் உடல் பாரத்தை தாங்கமுடியாது துவண்டு விழுவதை பார்த்திருக்கிறேன். கூண்டுக்குள் எப்போதும் இருந்தபடியே தீன் தின்னும் கோழியின் உடல் வளரும் வீதத்துக்கேற்ப இருதயம் வளர்வதில்லை என்றும், சிறிய இருதயத்தால் பெரிய உடலுக்கு இரத்தத்தைப் பாச்ச முடிவதில்லை என்ற அவலத்தை, விலங்கு விவசாயப் பேராசிரியர் விளக்கினார். ‘கறிக்கோழிகள் (Broiler Chicken) சுவையற்று ‘சளசள’ வென்று இருப்பதற்கு இதுதான் மச்சான் காரணம்’ எனச் சொன்ன பாலன், ‘இது, யாழ்ப்பாண ஊர்க் கத்தரிக்காய்க்கும் மலை நாட்டுக் கத்தரிக்காய்க்கும் உள்ள வித்தியாசம் போலத்தான்...’ என உதாரணத்தையும் அவிட்டு விட்டான்.

முப்பத்து இரண்டு நாள்களில், Cobb இன கறிக்கோழிகளை வெட்டாது, தொடர்ந்து வளர்த்தால் அவை நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடுமென, சிட்னியில் கோழிப் பண்ணை வைத்திருக்கும் நண்பர் ஒருவர் மேலதிக தகவல் சொன்னார்.

‘பிள்ளைப்பெத்த வீட்டிலை, குப்பு வைக்கப் பாவிக்கிற மூண்டு மாத விடலைக் குஞ்சுகள், கால் கிலோவும் தேராது..., ஒரு மாதத்திலை இரண்டு கிலோ வளர, இவங்கள் என்னண்ணை தீன் போடுவவங்கள்?’ என பாலனின் மனைவி என்னிடம் கேட்டார். ஆன் வாரிசு வேணும் என்ற முயற்சியில் தோற்றுப்போனதால் பாலனுக்கு வரிசையாக ஜந்து பெண் பிள்ளைகள். அவன் கோழி தின்னும் ‘ஞேற்றுக்கு’, மாரடைப்பு வந்துவிடும் என்ற அவதி பாலனின் மனைவிக்கு.

விவசாய இனவிருத்தியில், தொழில் முறையிலே செயற்படுவன் என்பதை மறவாது, தொழில் தர்மம் கருதி பாலனின் மனைவி கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்வதை

சாதுர்யமாகத் தவிர்த்தேன். இருப்பினும் பிள்ளைகளுக்கு அதிக கறிக்கோழி கொடுப்பது நல்லதல்ல தென்றும், குறிப்பாக பெண் பிள்ளைகள், பத்துக்கு குறைந்த வயதிலேயே பூப்படைவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமென நம்பப்படுவதாகவும் சொன்னேன். இந்த சம்பவத்தின் பின்னர் பாலனின் கோழிச் சாப்பாட்டில் துண்டு விழுந்திருக்க வேணும். சில நாள்கள் என்னுடன் அவன் முறையிலிருந்தான்!

‘உந்தக் கோழியளைத் திண்டு கண்டகண்ட வியாதியளை விலைக்கு வாங்காமல் எல்லாரும் சைவமாய் இருந்கோ...’ என்றார் என்னுடைய அம்மா. அவர் மச்சமாமிசம் தொடுவதில்லை. வயது தொண்ணாறுக்கு மேலாகியும் அம்மா எந்தவித மருந்துக் குளிசைகளும் எடுப்பதில்லை. இதற்கு சைவச் சாப்பாடே காரணம் என்பது அம்மாவின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. அத்துடன் பசித்தால் மட்டும் சாப்பிடும் பழக்கத்தையும் அவர் கடைப்பிடித்ததும் மேலதிக காரணமாக இருக்கலாம்.

முட்டைக்காக வளர்க்கப்படும் கோழிகள், கறிக்கோழி இனங்களால்ல. கறிக்கோழி வளர்ப்பில் சேவலாக இருந்தாலென்ன பேடுகளாக இருந்தாலென்ன அவற்றின் சதை தான் முக்கியம். ஆனால் முட்டைக்காக வளர்க்கப்படும் கோழிக்குஞ்சுகள் எல்லாமே பேடுகளாக வளரவேண்டும். முட்டையிடும் கோழி இனங்களில் சதைவளர்ச்சி இருக்காது. இவற்றை இறைச்சிக்காக வளர்த்து விற்பனை செய்தால் பண்ணைக்காரன் வங்குறோத்தாகி விடுவான்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே ‘கோழிகள் முட்டையிட சேவல் தேவையில்லை...’ என்ற உண்மையை நான் சொல்ல நேர்ந்தது.

‘இதன்ன புதுக்கதை சொல்லி ஆக்களைக் குழப்பிறாய். சேவல் மிதிக்காமல் எப்பிடி முட்டை வரும்...?’ எனக் கேட்டான் கோழிப் பிரியனான நண்பன் பாலன்.

‘ஊரிலே கோழிக் குஞ்சு பொரிக்க முட்டைகளை அடைவைக்கிறோம். அப்போது, சில முட்டைகள் குஞ்சு பொரிக்காது கழாகின்றனவே, ஏன் அது?’

‘எனக்கெப்பிடித் தெரியும்? நீதான் சொல்லவேணும்.’

‘தாயின் பாலைக் குடித்து வளரும் பாலுாட்டி (mamals) களைப் போன்று, கோழிகளிலும் கருக்கட்டாத முட்டைகள் குலகத்திலிருந்து(Ovary) தொடர்ச்சியாக வெளிப்படும். இந்த முட்டைகள் சேவல் மிதிக்கும்போது வெளிவரும் விந்துகளுடன் சேர்ந்து, கருக்கட்டிய முட்டைகளாக வெளிப்படும். மற்றையவை கருக்கட்டாத முட்டைகளாக உருக் கொள்ளும். இங்கு கழாகும் முட்டைகள் கருக்கட்டாத முட்டைகளே.’

‘அப்ப நீ சொன்ன பாலுாட்டிகளிலை என்ன நடக்கும்...?’

‘பாலுாட்டிகளில் விந்துடன் இணைந்து கருக்கட்டாத முட்டைகள் அழிந்து, மாதவிடாய் காலத்தில் குருதியுடன் வெளிவரும். முட்டையிடும் கோழிகளை வெட்டும்போது உள்ளே இருக்கும் வட்டவடிவ சின்னச் சின்ன மஞ்சள் நிற முட்டைகள் கருக்கட்டாத முட்டைகளே.’

‘பண்ணைகளிலை சின்னட்டி கூடுகளில் வளரும் ஆயிரக்கணக்கான பேடுகளை, கிரமமாய் ‘விசிற்’ பண்ண சேவலால் முடியாது. அப்ப, பண்ணைகளிலிருந்து வரும் முட்டைகள் கருக்கட்டாத முட்டைகள் என்டு சொல்லுநாய்.’

‘அதுதான் உண்மை. முட்டைக்காக வளர்க்கப்படும் கோழிப் பண்ணைகளில் சேவலே கிடையாது. இதனால் பண்ணைகளிலிருந்து சந்தைக்கு வரும் முட்டைகளில் கரு உயிர் (Embryo) இருக்காது. ஆனால் மற்ற எல்லாச் சத்துக்களும் கருக்கட்டிய முட்டைகள் போன்று இருக்கும்.

‘நீ சொல்லுற்றைப் பாத்தால், பகவிலிருந்து வரும் பாலுக்கும், பண்ணைகளிலிருந்து வரும் கருக்கட்டாத, கரு உயிர் அற்ற முட்டைகளுக்கும் வித்தியாசமில்லை.

இவை பாலைப் போல புரதம், கொழுப்புச் சத்துக்கள் அடங்கிய சைவ (Vegitarian) முட்டைகள் என்னு சொன்னால் பிழையோ...?

‘நீ சொல்லிறதிலை உண்மை இருக்கு... ஊரிலை சேவல் இல்லாமல் வளரும் பேடுகள் இடும் முட்டையும் சைவ முட்டைகளே...’ என விளக்கம் சொல்ல முறைந்த என்னை மறித்து, ‘ஒரு நாள் கோழிக் குஞ்சுகளில் சேவலை யும் பேடுகளையும் இனம் பிரிப்பது பற்றிச் சொன்னியே, அதைக் கொஞ்சம் சொல்லு’ எனப் பிறிதொரு சங்கதியை அறிய அவசரப் பட்டான் பாலன். அவனுக்கு எதிலும் பொறுமையில்லை. வெள்ளாடு மேய்வது போல அதிலொரு கடி இதிலொரு கடி என அவசரப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பான்.

‘ஆடுகள், மாடுகள், மனிதர்கள் உள்ளடங்கிய பாலுட்டிகளில் ஆண்குறி, பெண்குறி ஆகியன வெகு துலக்கமாக இருக்கும். பிறந்தவுடன் இனம் பிரித்துவிடலாம். ஆனால் பறவை இனங்களில் அப்படியல்ல...’

பாலன் எப்பொழுதும் ஒரு சபை குழப்பி. நான் விளக்கம் சொல்ல முன்னரே வேறொரு கேள்வியைச் செருகினான். ‘பேடுகளின் மல வாசலூடாகத்தானே முட்டைகள் வெளிவருகின்றன. சில முட்டைகளில் கோழிப்பீடும் பிரண்டிருக்கும். பிறகேன்ன பறவைகளில் பாலினக் குறிகள்...?’

‘உன்னுடைய கேள்வியில் நியாம் இருக்கிறது. பறவைகளில் நீ சொல்லும் மலவாசலை விஞ்ணானத்தில் ‘புணர்ச்சிக் கழிவுப் பொதுவாய்’ (Cloaca) என்பார்கள். இதனாடாகத்தான் புணர்ச்சியும் கழிவு வெளியேற்றலும் இடம்பெறும். புணர்ச்சி கழிவு பொதுவாயின் உட்பகுதியில் மிகச் சிறிய ஆண், பெண் பால் உறுப்புக்கள் இருக்கும். இவற்றை குஞ்சுகளில் இனம் காண்பது கஷ்டம்... ஆனால் வாத்துக்களில் அப்படியல்ல. வாத்தில் ஆண்குறி புணர்ச்சிக்

கழிவு பொதுவாய்க்கு வெளியே சுற்று நீண்டு துலக்கமாக இருக்கும்.'

'இப்பதான் மச்சான் விளங்குது, சேவல் மிதிக்கேக்கை ஏன் வாலைப் பதிக்குதென்னாடு...' என்ற பாலனின் சிரிப்பு வெடியை, அவனுடைய மனைவியின் பார்வை அடக்கியது.

'இவற்றை விசர் கதையளை விட்டிட்டு, குஞ்சுகளிலேயே பேடுகளை இனம் கண்டுபிடிக்கிற ரெக்னிக்கைச் சொல்லுங்கோ அண்ணை' என விஷயத்துக்கு வந்தார் பாலனின் மனைவி. அவர்தான் பாலனின் முருங்கைக்காயாய் விவசாயம் உட்பட எல்லா தொழில் முயற்சிகளுக்கும் மிகப் பலமான அடித்தளம். அவர் சிட்னியில் கோழிப் பண்ணை துவங்குவதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருப்பதான் செய்தி கசிந்து கொண்டிருப்பதை நான்றிவேன்.

'கருக்கட்டாத முட்டையிலும், விந்திலும் குறியீட்டு அடையாளத்தை(Marker) செலுத்தி பொரிக்கும் குஞ்சுகளின் நிறத்திலிருந்து பால்வேறுபாட்டை அறிவது நவீன விஞ்ஞான முறை. இலகுவான முறை குஞ்சுகளின் சிறகிலிருந்து (wing) இனங்காண்பது. பறவைகளில் 'கைபோன்று' காணப்படும் சிறகு, இறகுளாலும் (Primaries), மெல்லிறகுகளாலும் (Coverts) ஆணவை. இரு இறகுகளுக்கு இடையே ஒரு மெல்லிறகு இருக்கும். குஞ்சுகளின் மெல்லிறகு, இறகுகளிலும் பார்க்க கட்டையாக இருந்தால் அது பேடு. மெல்லிறகு, இறகுகளிலும் பார்க்க நீளமாக அல்லது ஒரே அளவாக இருந்தால், அவை சேவலாக வளரும். இந்த முறைமூலம் முட்டைக்கான கோழிப் பண்ணைகளில் சேவல்களை இனங்கண்டு இரண்டு மூன்று நாள் குஞ்சுப் பருவத்திலேயே அவற்றை அழித்து விடுவார்கள்.'

'பிறகென்ன...? மனிசிக்கு ரெக்னிக் சொல்லிக் குடுத்திட்டாய். அடுத்த வருஷத்திலிருந்து முருங்கைக் காயோடை முட்டையும் சப்ளைதான்...' எனச் சொல்லிச் சிரித்தான் பாலன்.

இப்படியாக முட்டைக் கதைகள் பேசி என்னுடைய நேரங்கள் அனைத்தையும் வீணாடித்துக் கொண்டிருக்கி ஞோனோ என்ற பயம் வந்துவிட்டது. பள்ளிக்கூடத்திலே, வகுப்பில் ஊர்ப் புதினங்கள் எல்லாவற்றையும் விலாவாரி யாக கிண்டியெடுக்கும் சைவ சமய பாடம் படிப்பிக்கும் பொன்னுத்துரை வாத்தியார் ‘அப்பனே முருகா’ என்றால், நாங்கள் சுறுக்காக சமயபாடப் புத்தகத்தை திறந்து வைத்துக் கொள்வோம். இன்று என்னவோ தெரியாது, ‘முட்டைக் கதை’ பேசிக்கொண்டிருந்த என் மனம், என்னை அறியாமலே வாத்தியார் சொல்லித்தந்த திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரத்துக்கு மாறியது.

2

திருஞான சம்பந்தர் ஆண்பனைகளைப் பெண் பனைகளாக்கியதாக, சிறுவயதில் சமய பாடப் புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறேன். ஒருமுறை திருஞான சம்பந்தர் திருவோத்தூர் என்னும் சிவஸ்தலத்துக்கு எழுந்தருளினாராம். இத்தலம் செய்யாறு, திருவத்தூர், திருவத்திபுரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தென்மேற்கே 28 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் வந்தவாசி செல்லும் சாலையில் இந்த சிவஸ்தலம் இருப்பதாக அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. திருஞான சம்பந்தர் இத்தலத்துக்கு எழுந்தருளியபோது கோயிலைப் பராமரித்து வந்த சிவனாடியார் ஒருவர் கோயில் நிலங்களில் பனை மரங்களை வளர்த்து வந்தார். அவை யாவும் ஆண்பனையாயின. இதனை வைத்து சமணர்கள் அவரைப் பரிகசித்தனர். அதைக்கண்டு சிவனாடியார் வருந்திச் சம்பந்தரிடம் விண்ணப்பித்தார். திருஞான சம்பந்தர் ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாக மாறும்படி திருப்பதிகம் பாடியதான் ஜதீகம் வழக்கிலுண்டு. திருக்கடைக்

காப்பில் ‘குரும்பை யாண்பனை யீன்குலை யோத்தூர்’ என்று அருளியபோது அவை பெண்பனைகளாயினவாம். சம்மந்தர் பாடியருளிய இத்திருப்பதிகம் முதலாம் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

திருஞான சம்பந்தர் எங்கே? நானெங்கே? ‘எனக்கு கடவுள் பக்தி வலு குறைவு’ என்று என்னுடைய மனைவி அடிக்கடி புராணம் வாசிப்பாள். அத்துடன், இஸ்லாமிய அரபு நாடென்றின் பேரீச்ச மரத் தோட்டத்தின் நடுவே நின்று, திருப்பதிகம் பாடினால் கையைக் காலை வெட்டி விடவும் கூடும். அரபு நாடுகளிலே மத அனுட்டானங்கள் பற்றிக் கடுமையான சட்டங்கள் அமுலில் உண்டு.

பனை, தென்னை, கழுக மரங்கள் குட்டி போடாது என்பது நமக்கெல்லாம் தெரிந்ததுதான். ஆனால் வாழை மரம் போல பேரீச்ச மரமும் குட்டிபோடும் என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? இங்கு ஆண் மரத்தின் குட்டிகள் ஆண் மரமாக வளரும். பெண் மரத்தின் குட்டிகள் அதன் மரபணு அமைப்பின் படி பெண்மரங்களாக வளரும். இதிலும் சிக்கலுண்டு. பெருந்தோட்டங்களை ஸ்தாபிப்பதற்கு தேவையான பெரும் எண்ணிக்கையிலான பெண் பேரீச்சமரக் குட்டிகளை இந்த முறையில் பெறுவது கஷ்டம். அத்துடன் குட்டிகள் பெரிதும் சிறிதுமாக இருக்குமாதலால் ஒரே சீரான மரங்களை பெருந்தோட்டத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாது. இங்கேதான் எனது சேவை அவர்களுக்குத் தேவையாயிற்று. ஒரே சீரான ஒத்த இயல்புடைய பெருமளவு பெண் பேரீச்சமரக் கன்றுகளை குறுகிய காலத்தில் உற்பத்தி செய்யும் ஏற்பாட்டினைச் செய்வதற்கு ஒரேயொரு வழி முறை தான் உண்டு. அது இழைய வளர்ப்பு(Tissue culture) முறை. இந்த முறையில் பெண்மரத்தின் இழையத்திலிருந்து(Tissue) பல ஆயிரம் கன்றுகளை, ஹோர்மோன்களின் உதவியுடன் வளர்த்தெடுக்கலாம். இதற்கான ஆய்வு கூடத்தை நிறுவுவதற்கும் தொழில் நுட்பத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்குமே, நான் சார்ந்த பல்ககைக்கழகத்தின் சார்பில் அங்கு சென்றிருந்தேன்.

பேர்ச்ச மரப் பெருந்தோட்டத்துக்கு நான் சென்ற பொழுது மதியமாகி விட்டது. இந்திய உபகண்டத்தைச் சேர்ந்த பல தொழிலாளர்கள் உச்சி வெய்யிலின் கீழே வேர்க்க விறுவிறுக்க அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஜம்பது பாகை சதமளவு வெப்பமிருக்கும். ஒரு சிலர் சுடுமணலில் மூன்று குச்சிகளை நட்டு சிறிய காட்போட் மட்டையைக் கூடாரமாக்கி தாங்கள் கொண்டுவந்த சோற்றைப் பகிர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தோட்டத்தைச் சுற்றிக் காண்பிப்பதற்காக வாகனம் ஒன்றில் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். தங்களுள் ஒருவன் அரேபிய எஜமானர்களுக்கு சமமாக அவர்கள் புடைகுழ வலம் வருவதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கள் வாகனத்தை ஓட்டியவன் என் நாட்டவன். அவன் என்னுடன் பேசத் தயக்கம் காட்டிய போதும் வலிந்து நான் பேசிக் கொண்டு வந்தேன். அவனுடைய சொந்த ஊர் அனலை தீவு. யாழ் மத்திய கல்லூரியில் படித்ததாகச் சொன்னான். அவனுடன் நான் பேசியது மடைத்தனம் என்பதை அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் உணர்ந்து கொண்டேன்.

விதைகள் முளைக்க வைக்கும் கூடாரத்துக்கு நான் சென்று திரும்புவதற்குள், வாகனம் ஓட்டியவந்த தமிழ்ப் பெடியன் மாற்றப் பட்டு ஏமன்(Yeman) நாட்டைச் சேர்ந்தவன், சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அங்கு நிலவிய இறுக்கமான சூழ்நிலையும், ஏமன் நாட்டைச் சேர்ந்த சாரதியின் மிரட்சிப் பார்வையும் அங்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை எனக்கு தெளிவாகச் சொல்லியது.

அன்று இரவு எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. தொழிலாளர்களாக அரபு நாடுகளுக்கு வந்து விட்டால் அவர்கள் அடிமைகளா...? என்ற கேள்வி என் முளையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. எம்முறைப்பற்றி விசாரித்து நிலமையை மேலும் சிக்கலாக்க நான் விரும்பவில்லை. அவர்களுடன் பேசுவதை தவிர்த்துக் கொண்டேன். இருப்பினும் அவர்கள்

எதிர்ப்படும் பொழுதெல்லாம் அவர்களது கண்கள் என்னுடன் ஆயிரம் கதைகள் பேசின.

ஙங்கள் ஊர் சிவராசனை இந்தப் பிரயாணத்தின் போது தான் சந்தித்தேன். என்னுடைய வயதுதான் அவனுக்கும். அவனும் நானும் கைதடியில் சுத்தாத ஒழுங்கையில்லை. அரச திணைக் கழகம் ஓன்றில் களஞ்சிய உதவியாளாக பணி புரிந்தான். நான் படிக்கவென வெளிநாடு சென்றதும் அவனுடனான தொடர்பு படிப்படியாக அறுந்துவிட்டது. குடும்பத்தில் முத்தவன். நாலு சகோதரிகளை இவன் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு தகப்பன் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். தங்கைகளைக் கரைசேர்க்கவென அரபு இராச்சியத்துக்கு வந்திருக்கிறான். பாலைவனத்திலுள்ள ஒட்டகப் பண்ணையில் அவனுக்கு வேலை. இரவெல்லாம் கடும் குளிர். பகலெல்லாம் அனலடிக்கும் வெய்யில் என கொடுரமான காலநிலையின் கீழ் தங்கைகளுக்காக இருபது வருடங்கள் வெந்திருக்கிறான். கறுத்து, முடி கொட்டி ஆளே உருமாறிப் போயிருந்தான். வாரம்தோறும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் கிடைக்கும் லீவின் போதுதான் நம் ஊரவர்களைப் பார்க்கவும் கறிசோறு தின்னவும் நகரத்துக்கு வருவதாகச் சொன்னான். இந்த வெள்ளிக் கிழமைக்காகவே மிகுதி ஆழுநாளும் பாலைவனத்தின் கொடுரமான தட்ப வெப்பத்தில் காத்திருப்பான். கடைசி தங்கையை கரைசேர்த்து அவன் நிமிந்தபோது மிஞ்சியிருந்த முடியும் நரைத்து வயது ஜம்பத்தைந்தாகி விட்டது.

‘வேண்டாமென்று சொன்னாலும் தங்கைமார் எனக்கு பெண் பார்க்கிறார்கள். இந்தவயதில் இனியென்ன மச்சான் எனக்கு குடும்ப வாழ்க்கை’ என அலுத்துக்கொண்ட சிவராசன், ‘இன்டைக்கு சிம்ரான் நடிச்ச படம் போடுறாங்கள், வா போய்ப் பாப்பம்’ என படம் பார்க்க அழைத்தான். போகும் வழியில், வயதில் இப்போது அரை நூற்றாண்டை தாண்டிவிட்ட அப்போதைய நம்முர் கனவுக் கண்ணிகளைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது, அவனது முகத்தில் பாலைவன மின்னல்போல் சந்தோஷம் நெளிந்து மறைந்தது. இப்படி எத்தனை நம்மவர்கள்,

பாலைவனத்தில் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொலைத்து வாழ்கிறார்கள் என்பது, அவர்கள் அனுப்பும் காசைக் கிலுக்கிக் கொண்டு ஊரில் சுகம் காண்பவர்களுக்குத் தெரியும்?

இதை நான் எழுதும் போது என்னுடைய மகள் பேரீச்சம் பழக் கேக் செய்வதற்காக பேரீச்சம் பழங்களைத் தெரிவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அழகான பெட்டிகளில் அலுங்காது நலுங்காது பொதி செய்யப்பட்ட பழங்கள் அவை. இருப்பினும் வாங்கிய பழங்களில் அரைவாசியை கேக் செய்ய உதவாது எனக் கழித்து விட்டாள். நான் சிறுவனாக இருந்தபோது, காய்கட்டி ஜயாவின் பெட்டிக் கடையில் பேரீச்சம் பழங்களை வாங்கிச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். பழம் நகங்கி கொட்டை பிதுங்கிய நிலையில் அவை அரேபிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும். பேரீச்சமர் ஒலைக் கூடைகளில் பொதிசெய்யப்பட்ட பேரீச்சம் பழங்களை ஈ மொய்க்க காய்கட்டி ஜயா விற்பனைக்கு வைத்திருப்பார். அந்தக் கடையில் எங்களுக்கு கொப்பிக் கணக்கு. மாதம் முடிவில் ஜயா கணக்குப்பார்த்துக் காச கொடுப்பார். அப்போதுதான் தெரிய வரும் நான் தாராளமாக பேரீச்சம் பழங்கள் வாங்கித் தின்ற கதை. 4.:ஜேராவில் குட்டையான பேரீச்ச மரங்களில், தரையில் நின்றே பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அதன் சுவையே தனியானது. தேனில் சிலநாட்கள் அவற்றை ஊற்வைத்துச் சாப்பிட்டால் அது தேவாமிர்தம்!

என்னுடைய ஆச்சிக்கு, அம்மாவின் அம்மாவுக்கு, நிறைய பனங்காணிகள் இருந்தன. பனங்காணிகளில் எதேச்சையாக ஈச்ச மரங்களும் வளர்ந்தன. இவை பேரீச்ச மரங்களின் இனமாயினும் வளர்ச்சியில் குட்டையானவை. இவற்றிலே அளவில் சிறிய, கறுப்பு நிற ஈச்சம் பழங்களை பறித்துச் சாப்பிடுவதில் எனக்கும் சிவராசனுக்கும் சண்டைவரும். நமது ஈச்ச மரங்களில், பாளை வெளிவரும்போது அதை வெளியில் இழுப்பதும், அதன் அடிப்பகுதியிலுள்ள மென்மையான பகுதியைச் சப்புவதும் மிக இனிமையான

அனுபவம். பாளை இழுப்பதற்கு சிவராசன் ஒரு பாட்டு வைத்திருந்தான். அந்தப் பாட்டில் எல்லா தெய்வங்களையும் துணைக்கழைத்து இறுதியில் ‘பாளையே..., பாளையே..., கெதியாய் வா..., கெதியாய் வா...!’ என்று சொல்லி தம் பிடித்து இழுப்பான். இழுத்த இழுப்பில் பல தடவை அருகேயுள்ள ஈச்சம் பத்தைக்குள் விழுந்தெழும்பியதும் உண்டு.

ஆச்சி வழியில் நெருங்கிய உறவினரான ஒரு பெத்தாச்சியின் வீடு எங்கள் வீட்டிலிருந்து நடந்து செல்லும் தூரத்தில் இருந்தது. அவர் ஒரு கைம்பெண். இரு பெண் பிள்ளைகளுடன் பனை ஒலையால் வேயப்பட்ட மன் வீட்டில், தங்களுக்குச் சொந்தமான பனைகளை நம்பி மிகவும் கண்ணியமாக வாழ்ந்துவந்தார். சின்ன வயதில் அவர் வீட்டிலேயே, பனை மரத்தின் விளை பொருட்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் உணவு வகைகளை அதிகம் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அவரது கைப் பக்குவத்தில் தயாராகும் பாணிப் பினாட்டும், புழுக்கொடியல் மாவழுண்டைகளும் மிகவும் சுவையானவை. பனம் பழக் காலங்களிலே பனங்காய்ப் பணியாரம் சுடப்படுவதுமுண்டு. இவரைப்போல இன்னும் சில பெத்தாச்சிகளும் அயலட்டையில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டில் எப்பொழுதும் நான் செல்லப் பிள்ளை. அவர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தை நம்பியே வாழ்ந்தார்கள். அவர்களிடம் பணவசதி இல்லாவிட்டாலும் வந்தவர்களையும் உறவினர்களையும் மனதார வரவேற்று உபசரிக்கும் பண்பு இருந்தது. போலித்தனமோ எந்தவித எதிர்பார்ப்போ அவர்களிடம் இருந்ததில்லை. மாற்றாக அவர்கள் மனதில் மனிதம் நிறைந்திருந்தது. ஆனால் போராட்டத்துக்குப் பின்னான இன்றைய காலகட்டத்தின் புதிய தலை முறையில், இது முற்றாக மறைந்து போனதை, இலங்கைக்கான என் சமீபத்திய பயணம் உணர்த்தியது. அடிப்படைத் தேவை களுக்கப்பால் மேலதிக தேவைகளும் பற்றாக் குறைகளும்தான் இதற்கு காரணமா? அல்லது இன்றைய வாழ்க்கை முறையில்

முகிழ்ந்து வரும் புதுக் கோலமா என, என்னுள் எழுந்துள்ள சந்தேகங்களுக்கு இன்று வரை விடை கிடைக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் விஞ்ஞான பீடத்தில் தாவரவியல் பேராசிரியராக டாக்டர் கந்தையா பணிபுரிந்தார். அதற்கு முன்பு அவர் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் விஞ்ஞானியாக சேவையாற்றியவர். இவர் ஜேர்மன் அரசின் புலமைப் பரிசில் பெற்று, பேர்ஸின் தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகத்துக்கு எண்பதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்காறில் வந்திருந்தார். அங்கு நான் டாக்டர் பட்டத்துக்கான ஆய்வுகளைச் செய்து கொண்டிருந்த காலமது. ஓய்வு நேரங்களில், யாழ் குடாநாட்டில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய விவசாய அபிவிருத்தி பற்றிப் பேசுவோம். குட்டைப் பனைமரங்களை இலங்கையில் இனவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்பது அவரது கனவுகளில் ஒன்று. பனை வள ஆராச்சியில் அவர் கணிசமான பங்களிப்பை செய்திருந்தபோதும் அவை பனை அபிவிருத்திச் சபையினரால் இன்றுவரை நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை. போராட்ட காலங்களில் பஸ் போக்குவரத்து இல்லாத நிலையிலும், கிளிநோச்சியில் இயங்கிய யாழ் பல்கலைக் கழக விவசாய பீடத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மிதிவண்டி யிலேயே சென்று பணியாற்றியவர். இத்தகைய பிரயாணத்தின் போது வரும் வழியில் முச்சுத்தணறி மிதிவண்டியுடன் கண்ட வீதியில் விழுந்து அவர் மரணித்தது சோகமானது. இலங்கையின் விவசாய முன்னேற்றத்துக்கும் பனை வளத்தை பெருக்கவும் டாக்டர் கந்தையா மௌனமாகச் செய்த பாரிய பங்களிப்பை பதிவு செய்யவே இதை இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்!

குரிய வெளிச்சம் நிலத்தில் விழாத அளவுக்கு அடர்த்தியாக வளர்ந்த யாழ் மற்றும் வன்னிப் பனங்காடுகள் இனப்போரின் பெயரினால் ‘மொட்டையடிக்கப் பட்டுவிட்டன. நான் பிறந்து, மன் அளைந்த கைதடி வடக்கில் ‘கொத்தாக் கூடல்’ என்னும் பெயரில் ஒரு பனங்கூடல் இருந்தது. அங்கு ஆயிரம் பனைகளுக்கு மேல் நின்றிருக்கும். அப்போது

எனது முதாதையரின் வீட்டுக்கு வழி சொல்ல, அது ஒரு அடையாளமாகப் பயன்பட்டது. அதிகாலைகளில் அங்கு சிரம பரிகாரம் செய்ய பணைகளின் மறைவில் குந்துபவர்கள் அநேகர். கைதடிச் சந்தியை தொட்டுச் செல்லும் யாழ்-கண்டி வீதிக்குச் செல்ல, வடக்குக் கைதடியிலிருந்து பனங் கூடலூடாக குறுக்கு வழியில், மிதிவண்டியிலும் நடந்தும் செல்வார்கள். அப்படி மிதிவண்டியில் செல்லும்போது பனங்காய் முதுகில் விழுந்து நோன்னை போட்டுத் திரிந்த பலர் இப்பொழுது என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறார்கள். இவ்வாறு என் இளமைக்கால வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்த கொத்தாக் கூடலில் ஒரு பணை மரம்கட இல்லாமல் இப்பொழுது அழிந்து போனது பெரும் சோகம். இந்த வகையில் பணையும் தென்னையும் போரின் அவலங்களைச் சுமக்கும் தற்போதைய அடையாளங்கள். ஈழத்தில் அழிக்கப்பட்ட பணைகளின் எண்ணிக்கை 5,500,000 என்று தற்போது மதிப்பிடப்படுகிறது.

பணை ஏறுவது மிகவும் கஷ்டமான தொழில். ஏறுபட்டி, தளநார், நெஞ்சுத்தோல், பாளைக் கத்திகளுடன் பணைமரம் ஏறும் எங்கள் ஊர் வட்டர்(ன்) இன்றும் என் மனதில் வாழும் அன்புக்குரியவர். விவசாயியான எங்கள் பெரியையாவுக்காகத் தினமும் மாலையில் மாட்டுக்குருக்கு தீனியாக பணையோலை வெட்டிவருவார். நுங்கு காய்க்கும் காலங்களில் பதமான நுங்குகள் எனக்காக வெட்டிவருவார். இரவில் நாமெல்லோரும் முற்றத்தில் அமர்ந்து ஈக்குகளை நீக்கிப் பணையோலை கிழிப்போம். அது தினந்தோறும் இரவில் நடக்கும் குடும்ப மாநாடு. அப்போது குடும்ப விழியங்கள் தொடக்கம் ஊர்ப்புதினங்கள் வரை அங்கு அலசி ஆராயப்படும். இது எத்தகைய சுகமான அநுபவங்களும் காலங்களும்!

இந்த வகையில், புலம் பெயர்ந்த மண்ணில், தம் வேர்களை மறந்து, மணிக்கு நூற்றுப்பத்து மைல் வேகத்திலே ஓடும் கார்ப்பயணங்கள் செய்து பழக்கப்பட்ட எங்களுடைய இன்றைய தலைமுறைப் பிள்ளைகளுக்கு பனங்கூடலுக்கு

ஊடாக எறித்த நிலவோளியின் அழுகுகளை எப்படிப் புரிய வைக்க முடியும்?

சாதாரண பனைகள் 98 அடிகள் (30 மீட்டர்கள்) வரை வளரும். தமிழ்நாட்டின் காயல்குடி காயல்பட்டினம் ஆகிய பகுதிகளில் குட்டைப் பனைகள் செழிப்பாக வளர்வதைக் கண்டிருக்கிறேன். இவை 15 அடி உயரத்துக்கு வளர்ந்து 8 வருடத்தில் 70-80 பனங்காய்கள் காய்க்கும் எனவும் கோயம்புத்தூர் விவசாயப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் சொன்னார். சிறிய எண்ணிக்கையில் இந்த ரகம் இலங்கை புத்தளம் கற்பிட்டிப் பகுதியில் அறிமுகம் செய்யப் பட்டிருப்பதாக என் பால்ய நண்பன் பாலன் சொன்னான். இதை உறிதிப்படுத்த இலங்கை பனை ஆராச்சி நிலயத்தை தொடர்பு கொண்டும் சரியான தகவல்களை அறிய முடியவில்லை. அவரவர்களுக்கு அவரவர் பிராக்குகள் தான் பிரதானம் என்பதே இதற்கான சமாதானம்!

வைரவர் வழிபாடு அனேகமாக யாழ்குடா நாட்டின் சமய வழிபாட்டு முறையென்பது எனது அபிப்பிராயம். இந்தியாவில் வைரவருக்கு தனியான கோவில்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எங்கள் குடும்பத்துக்கென அம்மாவுக்கு சீதனமாக வந்த பனங்கூடலில், கொண்டல் மரத்தின் கீழ் ஒரு வைரவர் இருந்தார். வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாத்திரம் அவர் நாங்கள் ஏற்றும் வெளிச்சத்தில் இருப்பார். வருடத்துக்கு ஒருமுறை பொங்கல் பொங்கி முக்கனிகள் சகிதம் படையல் வைப்போம். இப்படி மூன்று நான்கு குடும்பங்களுக்கு ஒரு வைரவர் வீதம், பல வைரவர்கள் பனைகளுக்கு நடுவே இருந்து யாழ் குடாநாட்டில் அருள் பாலிப்பார்கள். வைரவர் வழிபாடு பற்றி என்னுடைய ஜியா சொன்ன சங்கதி ஒன்று இங்கு பதிவுக்குரியது. ‘போத்துக்கேயர் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து இலங்கையை ஆண்டபோது மக்களை வலோற்காரமாக மதம் மாற்றியதுடன் வழிபாட்டு தலங்களையும் அழித்தார்களாம். அப்போது யாழ்ப்பாண மக்கள், பயத்தில் தங்கள் பின் வளவுகளுக்குள் அல்லது பனங்கூடலுக்குள் வைரவர்

சூலங்களை நாட்டி மறைவாக வழிபட்டார்களாம். அதுவே காலப்போக்கில் வைரவர் கோயில்களாக வந்திருக்கலாம்' என்ற கருத்தை சொன்னார். 'வைரவர் மாதிரி, ஏன் மற்ற சுவாமிகளை பின் வளவுகளுக்குள் வைக்கவில்லை...?' என்று வழிமைபோல நான் எதிர்க் கேள்வி கேட்டேன். கிராமத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து தமிழ் வாத்தியாருக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட அம்மாவால், தகப்பனை எதிர்த்து மகன் கேள்வி கேட்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததொன்று. 'பெரியாக் களோடை குதர்க்கம் பேசிப் பழகாதை...! மற்ற சுவாமியளுக்கு கோவில் வைக்க, விக்கிரகம் வேணும். வைரவ சுவாமிக்கு ஒரு சூலத்தை நட்டு, கற்பூரம் கொழுத்த முன்னுக்கு ஒரு கல்லை வைச்சுவிட்டால், அது கோயில்...' என்றார் அம்மா, தன் கணவனின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றும் பதிவிரதையாக.

சித்திரை வருஷப் பிறப்பன்று வைரவருக்கு பொங்கல் பொங்கி, அத்துடன் முக்கனிகளாகச் சொல்லப்படும் மா, வாழை, பலாப் பழங்களுடன் 'மடை'வைக்கும் போது, ஜயா வேறு சில தகவல்களையும் சொன்னார். 'முக்கனிகளைப் பற்றிய புனிதம் சைவசமய பூசை அநுட்டானங்களிலே வலியுறுத்தப் படுவது பிற்காலத்திலே தோன்றியதாம். ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஒவ்வொரு விருட்சம் சிற்பாகச் சொல்லப் படுகிறது. 'ஆதிகாலத்தில் யாழ்ப்பாணக் கோவில்களுக்கு தல விருட்சமாக அமைந்தது, யாழ் கலாசாரத்துடன் கைகோத்துச் செழித்து வளர்ந்த பனை மரமே' என்றார் பூராண இதிகாசங்களை முறைப்படி கற்றுத் தேர்ந்த என்னுடைய ஜயா.

பணையும் அதன் பானமும் அவற்றை உண்டு தமிழிலே களிப்புற்ற பானருமே நமது தமிழ்க் கலை இலக்கிய வடிவங்களுக்கு முதன் முதலாக வடிவமும், வகையும், சுவையும் அளித்தனர். பொருநர், மதங்கர், கூத்தர், பாணர், பாடினி, விறலி என்கிற சொற்கள் அனைத்தும், பாணர் சேரியிலே வாழ்ந்து, ஐந்தினை நிலங்களையும் அடியளந்து அலைந்து திரிந்து, இயல் இசை நாடகமென முத்தமிழழையும் வளர்த்த தமிழ்க் கலைஞர்களையே குறித்தன. அவர்கள் கலைஞர்

களாகவும் மகிழ்வூட்டுவோர்களாகவும் படைப்பாளிகளாகவும் விளங்கினார்கள். பாணர்கள் மகிழ்ந்து, அவற்றைச் சுவைஞர் களுடன் பங்கிடுவதற்கு, ‘உற்சாக பான’மாகக் கள்ளே பயன்பட்டது. எனவே சங்க காலத்திலே தமிழின் படைப்புக்கும் சுவைக்கும் ஊடக பானமாக விளங்கிய கள் மதுவகையிலே சேர்க்கப்படாது உணவு வகைகளிலே சேர்க்கப் பட்டதாகச் சொன்ன முத்த எழுத்தாளர் ஏஸ்போ, ஒருமுறை சங்கத் தமிழிலே கள்ளின் புகழ்பாடும் அனேக வரிகளை தொகுத்துச் சொன்னார். அவற்றுள் என் ஞாபத்தில் நின்ற பாடல்தான் ‘சீறியாழ் பணையம்’ என்ற தலைப்பில், மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் என்பவர் இயற்றிய சங்கத் தமிழ்ப் பாடல்.

கள்ளின் வாழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்திக்
காட்டொடு மிடைந்த சீபா முன்றில்
நாட்செருக்கு அனந்தர்த் துஞ்ச ஹோனே!
அவன்னம் இறைவன் யாம்அவன் பானர்
நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனன் இன்றுஇக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம் இதுகொண்டு
சுவது இலாளன் என்னாது நீயும்
வள்ளி மருங்குல் வயங்குஇழை அணியக்
கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாம்மகிழ் தூங்கச்
சென்றுவாய் சிவந்துமேல் வருக
சிறுகண் யானை வேந்து விழுமுறைவே.

ஒருவில் ஒரு அரசன் மற்றொரு அரசனுடன் போரிட்டான். போரில் பகையரசன் இறந்தான். வெற்றிபெற்ற அரசன் விடியற்காலைவரை கள்ளுண்டு மகிழ்ந்தான். அவனிடம் பரிசில் பெற்றுவரும் பாணர்களின் தலைவன், வரும்வழியில் வேறு சில பாணர்களைக் கண்டான். பானர் தலைவன் வழியில் வந்த பாணர்களைக் கள்ளுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் அரசனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பணகளின் முக்கிய பொருளாதார பயன்கள், கள்ளு சாராயம் பனங்கட்டி பனங்கற்கண்டு ஆகியனவே. ‘கல்லாக் காரம்’ என்னும் பெயரில் விற்பனையாகும் பனங்கற்கண்டு இருமலுக்கும் தொண்டை அரிப்புக்கும் நல்ல மருந்தென விஞ்ஞான ரீதியாக இப்பொழுது நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் காலாதிகாலமாக கல்லாக்காரமே யாழ்ப்பாணத்தில் இருமலுக்கான இயற்கை மருந்தாக பாவனையிலிருந்த தகவல் முறைப்படி நம்மால் புதியப்படாதது தூர்திஸ்டமே! இவைதவிர பனாட்டு, பாணிப்பனாட்டு, பனங்காய்ப் பணியாரம், பூரான், பனங்கிழங்கு, ஒடியல், புழுக்கொடியல், ஊமல், மற்றும் பனை ஓலையிலிருந்தும், மட்டையிலிருந்தும், மரத்திலிருந்தும் பெறப்படும் பயன்களை நீண்ட பட்டியலிடலாம். இந்தவகையிலே இலங்கையில் ‘கற்பகம்’ என்ற நிறுவனம் பனம் பொருள் உற்பத்தியிலே பாரிய பங்களிப்பைச் செய்வதை இங்கு குறைத்து மதிப்பிடலாகாது.

இடையில் அவசரமாக இன்னொரு சங்கதி முளையைக் குடைகிறது. யாழ்ப்பாணத்துக் ‘கிளாக்கர் ஜயாக்களின்’ அதிகாரங்கள் கொழும்பிலே கொடிகட்டிப் பறந்த காலத்தில், கந்தோர்களில் கோப்புக்களைக் கட்டிப்பிடித்து நாட்டின் நலன்களை அடைகாத்துப் பெருக்கியதாகப் பெருமைப்பட்ட காலங்களில், அவர்களுக்குத் தேவையான relaxationஜ பனங்களிலே அளித்தது என்பதை அறுபதைத் தாண்டிய எந்த யாழ்ப்பாணியாலும் மறுக்க முடியாது. பரம உண்மை களைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு உருவானவைதான் குறியீடுகளும் மரபுத் தொடர்களும் என்பார் எஸ்போ! ‘அன்னை, யாழ்ப்பாணத்திலை கொடியேறிற்றிது, நீங்கள் கந்தோரிலை மாரடிச்சக் கொண்டிருக்கிறியள்...’ என்ற தொடரில் ‘பனங்கள்ளு யாழ்ப்பாணத்திலை மலிஞ்சபோய்க் கிடக்குது...’ என்கிற செய்தியைத்தான் ‘கொடியேறிற்று’ என்ற அப்பாவியான சொல் சொல்லியது. இந்த வகையில் ‘கூவில் கள்ளும் கீரிமலைக் குளிப்பும்’ என நகைச் சுவையையும் நாடகக் கலையையும் கால் நூற்றாண்டு காலம் இலங்கையில் முன்னெடுத்து

வாழ்ந்த ‘சானா’ என்ற மாபெரும் கலைஞரும் என் நெஞ்சிலே முகங்காட்டி மறைகின்றார்.

Palmyra என்றவுடன் நம்முர் பனை மரங்கள் மாத்திரம் நினைவுக்கு வரும். ஆனால் இதில் பல இனங்கள் உண்டு. Borassus aethiopum உண்ணவெல்லை ஆயிரிக்க நாடுகளிலும், Borassus akeassii மேற்கு ஆயிரிக்க நாடுகளிலும் வளர்வன. ஆசிய நாடுகளில் வளரும் நம்முர் பனைமரங்களை Borassus flabellifer என அழைப்பார்கள். Borassus madagascariensis, Borassus sambiranensis ஆகிய இரண்டு பனை இனங்களும் மடகாஸ்கரில் வளர்வன. நியூகினியில் வளரும் பனையை Borassus heinenus என அழைப்பார்கள்.

இதில் Borassus flabellifer என்ற லத்தீன் விஞ்ஞானப் பெயர் கொண்ட நம்முரப் பனை மரங்கள் நெடியர்ந்து வளர்வன. இதிலேறி கள் இங்காவிட்டால் பனை வருமானத்தின் பெரும் பங்கை நாம் இழந்து விடுவோம். ஆயிரிக்க குட்டைப் பனைமரங்களுடன் நம்முர் பனைமரங்கள் சிலவற்றை கலந்தோ அல்லது நம்முர் பனை மரங்களின் மரபணுக்களை மாற்றியோ இனவிருத்தி செய்ய விஞ்ஞானத்தில் வழிமுறைகள் உண்டு. நிலத்தில் நின்று கொண்டே தேங்காய் பறிக்கக் கூடிய குள்ளமான தென்னைமரங்கள் தற்போது இனவிருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. இப்போது கள்ளிறக்கும் கடினமான தொழிலைச்செய்ய இளைஞர்கள் முன் வருவதில்லை. எனவே, நின்றுகொண்டோ அல்லது சிறிய ஏணி வைத்தோ கள் இறுக்கக்கூடிய குள்ளமான பனைகளை இனவிருத்தி செய்வது அவசியமாகிறது.

‘தென்னை பனை கழுகு ஆகியன ஒருவித்திலைத் தாவரங்கள். இதில் இனவிருத்தி செய்வதும் மரபணுக்களை மாற்றுவதும் கடினமானது. அது மட்டுமல்லாது நமக்கு வேண்டிய இயல்புடைய இறுதி தெரிவுக்கு காலமெடுக்குமல்லவா?’ என பேராசிரியர் கந்தையாவிடம் ஒருமுறை கேட்டேன்.

‘....காலமெடுத்தாலும், அதை அப்படி விட்டுவிட முடியுமா? குள்ளமான தென்னை மரங்கள் இனவிருத்தி செய்யப்படவில்லையா?’ நெல்லு, கோதுமை. சோளம், பார்ஸி ஆகியனவும் ஒருவித்திலைத் தாவரங்கள்தான். அவற்றில் மரபணுக்கள் மாற்றப்படவில்லையா?’ இதற்கு பணமும் அரச ஆதரவும்தான் தேவை. இலங்கை இந்தியாவிலுள்ள பனம்பொருள் ஆராய்ச்சி மையங்கள் தமக்கிடையேயுள்ள உள்ளூர் அரசியலை விடுத்து பணை அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தவேண்டும்...’ என தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார் பேராசிரியர்.

அவரது தொனியில் ஆவேசமும், முகத்தில் இயலாமை யும், விரக்தியும் மாறிமாறி மின்னலடித்தன! அதனை மண்பற்றின் சம்பாவனை என நான் விளங்கிக் கொண்டேன்.

வரகு மாண்மயம்

1

கோயில் குருக்கள் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டதாக மனைவி சொன்னாள்.

கோயில் கும்பாபிஷேகத்துக்கு வரகு வேணுமாம்!

‘வரகுக்கு, இங்கிலிசிலை என்ன பெயரெண்டும் ஐயர் கேட்டவர்..., கோயில் விஷயம்பா..., சாட்டுச் சொல்லித் தப்பாமல் எடுத்துக் குடுங்கோ...’

மனைவியின் குரலில் கட்டளையின் தொனி இருந்தது. கோயில் குத்தம், குடும்பத்துக்கு கேடு வரும் என்ற பயம் அவளுக்கு. விவசாயப் பேராசிரியரான ஒருவர், வரகு எங்கே கிடைக்கும்...? என்ற தகவல் உட்பட, விவசாயம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விஷயங்களிலும் சகலகலா வல்லவனாக இருக்க வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பு, அவுஸ்திரேலியாவிலே கோயில் மணியோசை எழுப்பும் குருக்களுக்கு!

கோயில் கோபுரத்தின் உச்சியிலே, அதன் உயரத்துக்கும் அகலத்துக்கும் ஏற்றவாறு ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதி ணொன்று..., என ஒற்றை இலக்க எண்ணிக்கையில் கலசங்கள் உண்டு. கலசங்களுள் வரகு, நெல்லு, சாமை, குரக்கன் போன்ற தானியங்கள் கும்பாபிஷேகத்தின்போது நிரப்பப்படும். சில கோயில்களில், வரகை மாத்திரம் எல்லாக் கலசங்களிலும் நிரப்புவார்கள். இடியையும் மின்னலையும் தாங்கும் சக்தி

வரகுக்கு உண்டென்றும், அது ஒரு இடதாங்கியாக செயல்படுமென்றும் இதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுவதும் உண்டு. இது விஞ்ஞான ரீதியாக நிரூபிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கோபுர கலசங்களிலுள்ள தானியங்கள், பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் கும்பாபி ஷேகத்தின் போது மாற்றப்பட்டு, புதிய தானியங்கள் நிரப்பப்படும் மரபினைக் கோயில் குருக்களும் உறுதி செய்தார்.

இந்தியாவிலுள்ள பிரபலமான கோவிலொன்றின் கும்பாபி ஷேகத்துக்கு விவசாயத்துறைப் பேராசிரியர் ஒருவருடன் கடந்த ஆண்டில் சென்றிருந்தேன். அந்தக் கோயிலின் கட்டிட அமைப்பு பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கட்டிடக் கலை சார்ந்தது என்று சொன்னார்கள். சரியான தகவல் தெரியவில்லை. பேராசிரியரியரின் தந்தை அந்தக்காலத்தில் இந்தியத் திரைப்பட விநியோகஸ்தராய்க் கொழும்பில் வாழ்ந்தவர். தனது பட்டப்படிப்பை பேராசிரிய நண்பர் இலங்கையில் மேற்கொண்டபோது யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணைக் காதலித்து திருமணம் செய்தவர். இந்த உறவின் காரணமாக எங்களுக்குள் நெருக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். பேராசிரியர் பணிபுரியும் பல்கலைக்கழக உபயத்தில், அவரே தெற்பை அணிந்து கும்பாபி ஷேகத்துக்கு தலைமை ஏற்றதால், கோபுரத்தின் உச்சிக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. பதின்மூன்று பாரிய கலசங்களிலிருந்த பல்வேறு வகையான தானியங்களை மாற்றும் சடங்குகள் அங்கே நடந்தன. நடுவிலுள்ள பெரிய கலசத்தில் வரகை மாத்திரம் நிரப்பினார்கள். இரண்டு கலசங்களிலே ஒரு தானியம் என்கிற கணக்கில் மற்றைய கலசங்களில் ஆறு தானியங்கள் நிரப்பப்பட்டன.

‘வரகு இடதாங்கியாக செயற்படுவதாகச் சொல்கிறார்களே, உண்மையா...?’ என்று என் சந்தேகத்தைப் பேராசிரியரிடம் கேட்டேன்.

‘...சொல்வதுண்டு. இதில் இருக்கும் உண்மைத்தன்மை ஆராய்ச்சிக்குரியது. தானியங்களை நிரப்புவதன் உண்மைக் காரணம் அதுவல்ல. இது Germplasam conservation எனப்படும் பரம்பரை அலகுகளைப் பாதுகாக்க, சைவத் தமிழர்களான நமது முதாதையர் செயற்படுத்திய நடைமுறை என்பது ஜதீகம். முற்றுமுதாக விதைகளை நம்பியே பண்டைய காலங்களில் விவசாயம் நடந்தன. விவசாயத்தில் விதைகளின் வாழ்மையும் (viability) வீரியமும் முக்கியமானது. இதனால் விதைகளின் ‘முளைக்கும் திறனை’ நீடிக்க, நம்முன்னோர் சில முன்னேற்பாடுகளைச் செய்திருக்கலாம். நீங்கள்தான் பரம்பரை அலகுகளைப் பாதுகாக்கும் தொழில் நுட்பத்தில், நிபுணராச்சே! கலசங்களுள் இருந்தெடுத்த பழைய தானியங்களின் ‘முளைக்கும் திறனை’ எனது ஆய்வுகூடத்தில் சோதித்துப்பாருங்களேன், உண்மை தெரிந்துவிடும்’ என்றார் நண்பர்.

அநேகமான விதைகளுக்கு, அதன் முளைக்கும் திறன், ஓர் ஆண்டு காலம் மட்டுமே நிலைத்திருக்கும். முதல் வருடத்திலிருந்த வீரியம் அடுத்த வருடத்திலிருக்காது. மாங்கொட்டையின் முளைக்கும் திறன் மூன்று மாதங்கள் மட்டுமே. விளா, வில்வம், கறிவேப்பிலை, தோடை, எலுமிச்சை, நாரத்தை ஆகியன ஒரே குடும்ப தாவரங்கள். இவற்றின் விதைகளைப் பழத்திலிருந்து பிரித்த ஒருசில வாரங்களுக்குள் விதைக்க வேண்டும்.

இன்றைய விஞ்ஞான யுகத்தில் மழை, வெள்ளம், புயல், இட போன்றவற்றினால் ஏற்படும் இயற்கை அழிவு களினாலோ, யுத்தங்களினாலோ, அல்லது நோய்களினாலோ, பயிர்கள் அனைத்தும் அழிந்து போனால், பரம்பரை அலகுகளைப் பாதுகாக்கும் நிலையங்களிலிருந்து ('Germplasam bank') விதைகளையோ தாவரங்களையோ பெற்று விவசாயத்தைத் தொடர முடியும். இதற்கு இப்போது பல நவீன தொழில்நுட்பங்கள் உண்டு. பரம்பரை அலகுகளைப் பாதுகாக்கும் வங்கியில்

விதைகளாகவோ, கலங்களாகவோ (Cells) அல்லது இழையங்களாகவோ (Tissue) இவை பாதுகாக்கப்படுகின்றன. திரவ நைதரசனில் -180 பாகை சதுமாவு உறை நிலையில், இவற்றைப் பலநூறு வருடங்களுக்கு சேதமுறிஞ்சிப் பாதுகாக்கும் முறையும் பயிற்சியில் உள்ளது.

கலசங்களிலிருந்து சேகரித்த தானியங்களுடன், ஆய்வு கூடத்துக்கு சென்று, தானியங்களின் முளைக்கும் திறனைப் பரிசோதித்தேன். பேராசிரியர் சொன்னது உண்மைதான். பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்பும், ஐம்பத்திரண்டு சதவீதமான வரகும், முப்பதுக்கும் நாப்பதுக்கும் இடைப்பட்ட சதவீத எண்ணிக்கையில் மற்றைய தானியங்களும் முளைக்கும் திறனைக் கொண்டிருந்தமை என்னை வியப்பிலாம்த்தியது. கலசங்கள் செய்யப்பட்ட உலோகக் கலவை, பன்னிரண்டு வருடங்களாக தானியங்களின் முளைக்கும் திறனைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு வரலாம். ஆனால் இன்றைய கோயில்களிலே வைக்கப்படும் கலசங்கள் அதே உலோகக் கலவையில் செய்யப்படுகின்றனவா...? அல்லது அந்த உலோகக் கலவை என்ன...? என்பதற்கான சான்றுகள் எதுவும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பேராசிரிய நண்பரின் உறவுப் பெண் ஒன்று குழந்தை வரம் வேண்டிச் சுற்றாத கோயில் இல்லை. இம்முறை பார்த்தபோது கருத்தரித்து மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். ஐ.வி.எவ். (IVF – Invitro fertilization) முறைப்படி கருத்தரித்தாக பேராசிரியர் சொன்னார். ஐ.வி.எவ். மூலம் கருத்தரித்தலுக்கும், தாவரங்களின் பரம்பரை அலகுகளை பாதுகாக்கும் நடைமுறை தான் கடைப்பிடிக்கப் படுகின்றது. இங்கும் பெண்ணின் கருமுட்டை அல்லது ஆணின் விந்து திரவ நைதரசனில் பாதுகாக்கப்படும். இது ‘கருமுட்டை-விந்து’ வங்கி எனச் சொல்லப்படும். தம்பதிகளின் விந்தும் முட்டையும்

ஆரோக்கியமாக இருந்து, கருக்கட்டலில் மாத்திரம் சிக்கல் இருப்பின், தந்தை தாய் இருவரினதும் முட்டையும் விந்தும் பரிசோதனைக் குழாயில் கருக்கட்டப்பட்டு, தாயின் கருப்பைக் குள் வைக்கப்படும்.

‘கருக்கட்டிய கருவை வைப்பதற்கு தாயின் கருப்பை ஆரோக்கியமாக இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது...?’ என பேராசிரியரின் மனைவி கேட்டார். IVF சிகிச்சைக்காக இலங்கையிலிருந்து சென்னை வந்த என் உறவுப் பெண் ஒருத்தி இத்தகைய பிரச்சினையை எதிர்நோக்கியதை நான் அறிவேன்.

‘அதற்குத்தான் வாடகைத் தாய்மார்கள் உள்ளார்களே. இந்த வசதி இந்தியாவிலும் உண்டு. தம்பதிகளின் கரு, வாடகைத் தாயின் கருப்பையில் வைக்கப்பட்டு, குழந்தை வளரும். குழந்தை பிறந்ததும் ஒப்பந்தப்படி வாடகைப் பணத்தை கொடுத்துவிட்டால் குழந்தை உங்களுடையது.’

‘இதென்ன கோதாரியப்பா...’ என யாழ்ப்பாணப் பாணியில் சலித்துக்கொண்டார் பேராசிரியரின் மனைவி.

‘இதுக்கே தலையில் கையை வைத்தால், இதுக்கென்ன சொல்லப்போறாய்...’ என பேராசிரியர் தொடர்ந்தார்.

‘கருமுட்டையை விற்பனை செய்யும் பெண்களும், விந்தனுக்களை விற்பனை செய்யும் ஆண்களும் இந்தியா உட்பட எல்லா நாடுகளிலும் உண்டு. கவர்ச்சிகரமான இந்த வியாபாரத்தில், அழகான இளம் பெண்களுக்கும், விடலைப் பருவத்து ஆண்களுக்கும் கிராக்கி அதிகம்.’

‘அதை வாங்கி என்னப்பா செய்யிறது...?’

‘குழந்தை இல்லாத தம்பதியினருள் பலருக்கு, ஓன்றில் ஆணின் விந்து அல்லது பெண்ணின் முட்டை, கருக்கட்டும் வல்லமையற்றதாக இருக்கும். இவர்களுக்காகத்தான் இந்த வியாபாரம். பெற்றோரின் உயிரணுக்கள் எதுவுமேயில்லாத,

பிழரின் பிள்ளையைத் தத்தெடுப்பதிலும் பார்க்க, இந்த முறையில் விந்தையோ அல்லது முட்டையையோ வாங்கி ஐ.வி.எவ். (IVF) முறைமூலம், பரிசோதனைக் குழாயில் கருக்கட்டிப் பிள்ளை உருவானால், ஒன்றில் தாயினதோ அல்லது தந்தையினதோ உயிரணுக்கள் அந்தக் குழந்தையில் இருக்குமல்லவா?

‘சோரம்போய் பிள்ளை பெறுவதுக்கும் இதுக்கும் என்ன வித்தியாசம்பா...?’

‘வம்பிலை பிள்ளை பெறுகிறதென்று, உன்னுடைய யாழ்ப்பாணப் பாஷயில் வெளிப்படையாகவே சொல்லு. நீ தமிழ்க்கலாரத்தில் ஊறிய மனுஷி. இப்பெல்லாம் பெண்கள் கலியாணம் கட்டாமலே ‘எனக்கு இன்னமாதிரியான குழந்தை தான் வேண்டுமென’ விந்தனுக்களை ‘விந்துவங்கியில்’ வாங்கி, பிள்ளை பெறுவது மேலைத் தேசங்களில் பெருமளவில் நடைபெறும் சமாச்சாரம்...’

‘அம்மான்ரை பாழையிலை சொன்னால், இது கடையிலை கேக்செய்ய ஓடர் குடுக்கிற மாதிரித்தான்’ என இடையில் புகுந்து கொமன்ற் அடித்தான் பேராசிரியரின் மகன்.

‘பெண் ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள் இந்த முறை மூலம்தான் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்கள், எமக்கு இன்னின்ன இயல்புகள் கொண்ட ஆணின் விந்தனுதான் வேண்டுமென விந்து வங்கியில் வாங்கி, தமக்கு விரும்பியபடி குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறார்கள்’ என இது பற்றி ஒரு அறிவியல் பிரசங்கம் செய்தார் பேராசிரியர்.

பேராசிரியரின் மனைவிக்கு எங்களுடைய உரையாடல் பிடிக்கவில்லை என்பது அவரின் முகத்தில் தெரிந்தது. ‘உலகம் அழியப்போகுது’ எனப் புறுபுறுத்தவாறே எங்களுக்கான சாப்பாட்டைத் தயாரிப்பதற்காகச் சென்றுவிட்டார்.

‘மாதத்துக்கு ஒரு கருமுட்டையே பெண்ணின் குலகத் திலிருந்து (Ovary) வெளிவரும். அது வெளிவரும் கால

இடைவெளி ஆனாக்கு ஆள் வேறுபடும். பின்பு எப்படி இந்த கருமுட்டை வியாபாரம் இந்தியாவில் களைகட்டுகிறது? என தன் ஜிமிச்சத்தை வெளியிட்டான் பேராசிரியரின் மகன். அவன் மரபியல் (Genetics) பட்டப்படிப்பில் முதலாம் ஆண்டு மாணவன்.

‘பன்றி, முயல், பூனை, நரய் போன்ற விலங்குகளுக்கு ஒரே தடவையில் பல முட்டைகள் உதிர்வதால் ஒரே தடவையில் பல குட்டிகளை ஈணுகின்றன’ ஆனால் மனிதர்கள் அப்படியல்ல...’ என விளக்கம்சொல்ல முனைந்த என்னை இடைமறித்து, ‘மனிதர்களுக்கும் ஒரேதுவில் பல குழந்தைகள் பிறக்கின்றனவே...?’ என இடைக் கேள்வி ஒன்றைச் செருகினான் மகன்.

‘இது உடலுக்குள் நடைபெறும் எதிர்பாராத கோர்மோன் (Hormone) மாற்றுத்தால் நிகழ்வது. சூலகத்திலிருந்து (Ovary) அரிதாக பல முட்டைகள் உதிர்ந்தால், அவை விந்துகளுடன் இணைந்து கருக்கட்டும் போது மனிதர்களுக்கும் பல குழந்தைகள் கருப்பையில் உருவாகும். சில வேளைகளில் ஒரு முட்டை இரண்டாகப் பிரிந்து கருக்கட்டும் போது, ஒத்த உருவமுள்ள இரட்டைக் குழந்தைகள் (Identical twins) பிறப்பதுண்டு. இந்த ‘உடற்தொழில் இயல்பே’ கருமுட்டை வியாபாரத்துக்கு வழிவகுத்தது. கோர்மோன்களை செயற்கையாக ஊசிமூலம் ஏற்றும்போது ஒரே தடவையில் பல முட்டைகள் வெளிவரும். இதைத்தான் விற்பார்கள்’ என கூறினேன்.

‘முப்பது வயதுக்குட்பட்ட அழகான ஏழைப் பெண்களைத்தான் பணத்தைக்காட்டி இதற்கு இனங்க வைக்கிறார்கள். தொடர்ந்து இதைச் செய்த பெண்கள், கோர்மோன்களின் பக்க விளைவுகளினால் உருக்குலைந்து அலைவது பற்றி ‘சொல்வதெல்லாம் உண்மை’ என்று ‘தொலைக்காட்சியில் சமீபத்தில் காண்பித்தார்கள்’ என்று பேராசிரியர் விரிவாகவே விளக்கினார்.

என்னதான் விஞ்ஞான விளக்கங்களாக இருந்தாலும், எங்கள் சம்பாஷனையில் மகன் கலந்து கொண்டது பேராசிரியரின் மனைவிக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். ‘கதைச்சது காணும் சாப்பிட வாருங்கோ’ என அழைத்தார்.

நான் பேராசிரியர் வீட்டுக்கு போகும்போதெல்லாம் அங்கு யாழ்ப்பாணத்துச் சமையல்தான். தமிழ்நாட்டில், இட்லியும் தோசையும் சட்னியும் சாம்பாரும் சாப்பிட்டு நாக்குச் செத்துப்போயிருக்கும் எனக்கு பேராசிரியர் வீட்டுச் சாப்பாடு எப்பொழுதும் விருந்தாகவே இருக்கும். அன்று குழாய்ப்புட்டும் நிறைய நல்லெண்ணை ஊற்றி வதக்கிய கத்தரிக்காயும், அதற்கு உவப்பாக நாட்டுக் கோழிக் குழம்பும் வைத்திருந்தார்.

பேராசிரியர் வீட்டு சாப்பாடு பற்றி, சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தவாறே நனவிடை தோய்ந்த என்னைத் தட்டி எழுப்பி, கோயில் கும்பாபிஷேகத்தை நினைவுட்டினாள் என் மனைவி. இந்தத் தொல்லை இப்போதைக்கு நிற்கப் போவதில்லை. வரகு வீட்டுக்கு வருகிற வரை இது தொடர்ந்து இருக்குமென்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். கோயிலுக்கு தேவையான வரகை இந்திய பேராசிரிய நண்பரைத் தொடர்பு கொண்டுதான் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். இலங்கையில் வரகு இப்போது பயிரிடப்படுவதில்லை. சாமை மிக அரிதாக பயிரிடப்படுவதாக எனது பால்ய நண்பன் பாலன் சொன்னான். சலரோக வியாதிக்காரருக்கு குரக்கன் தேவைப்படுவதால் அது பரவலாக அங்கு பயிரிடப்படுவதாக அறியலானேன்.

உடல் உழைப்பற்ற சொகுச வாழ்க்கையால் இப்பொழுது பலருக்கும் சர்க்கரை வியாதி. இதனால் குரக்கன்மா அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள இலங்கை இந்திய சர்க்குக் கடைகளில் தாராளமாக வாங்கலாம். கேரளாவிலிருந்து ‘ராகிப்புட்டுமா’ என்ற பெயருடன் இறக்குமதியாகும் குரக்கன் மா நல்லதென்று என் மனைவி சான்றிதழ் வழங்குவதில் சலிப்படைவதேயில்லை.

சென்ற நாற்றாண்டின் அறுபதுகளுக்கு முன்னார், யாழ்ப்பாணத்தில் வரகு, சாமை, குரக்கன் ஆகிய சிறுதானியங்கள் பெருமளவில் பயிரிடப்பட்டன. இவற்றை பொதுவாக மிலற் (millet) என ஆங்கிலத்தில் அழைப்பார்கள். இவற்றின் பொதுப் பெயர்கள் நாட்டுக்கு நாடு, இடத்துக்கு இடம் மாறுபடும். குரக்கனை கேரளாவில் ராகி என்றும் தமிழ் நாட்டில் கேழ்வரகென்றும் அழைப்பார்கள். இதற்கு ஆபிரிக்கன் மிலற் என்ற பெயரும் உண்டு. இதன் லற்றின் விஞ்ஞானப் பெயர் Eleusine coracana. ஆங்கிலத்தில் பொதுவாக Finger millet என்பார்கள். இவற்றின் கதிர்கள் ஜந்து கைவிரல்களைப்போலத் தோன்றுவதால் இந்தக் காரணப் பெயர் வந்திருக்கலாம். இதன் பூர்வீகம் எதியோப்பியாவின் மேட்டு நிலம் என்று விக்கிபீடியாத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

வரகை ஹிந்தியில் கோத்ரா (Kodra) என்பார்கள். ஆங்கிலேயர்களின் வாயில் கோத்ரா திரிபடைந்து Kodo millet ஆகியது, தெலுங்கில் இதை Arikelu என்றும், கன்னடத்தில் Harka என்றும் அழைப்பார்கள். கபிலர் தன் பாடலில் (115) ‘என்றனிய மயிற் பேடையை ஒத்து’ வரகுக் கதிர் விளைந்திருந்தது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாமையின் பொதுப்பெயரில் சில குளைபடிகள் உண்டு. இதை கம்பு என தமிழ்நாட்டில் தவறாகச் சொல்வதும் உண்டு. சாமைக்கு Pearl millet, little millet என்ற ஆங்கிலப் பெயர்களை உசாத்துணை நால்கள் சொல்கின்றன. Panicum Sumatrense என்பதே இதன் லற்றின் விஞ்ஞானப் பெயர். இவை அனைத்தும் மூன்று மாதப் பயிர்கள். வரகு வளருவதற்கு மிகச்சிறிதளவு தண்ணீர் போதுமானது. அது தரிசு நிலத்திலும் வளரும். சாமை குரக்கன் ஆகிய பயிர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் புகையிலை வெட்டிய பின்பு தோட்டத்தில் பயிரிடுவார்கள். இவற்றிற்கு அதிகப்பட்சம் இரண்டு பட்டை இறைப்புப் போதும்.

மொட்டைக் கறுப்பன் நெல்லரிசியும் சாமியரிசியும் கலந்து ஆக்கிய சோறும், வேலம்பிராய் கடலில் பிடித்த விளைமீன் குழம்பும், முருங்கையிலை வறையும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான உணவு. இதோடு கொஞ்சம் ஓடியல் புட்டையும் கலந்து விட்டால் அதன் சுவைக்கு நிகர் எதுவுமில்லை. இவையெல்லாம் எனது அம்மாவின் கைப்பக்குவத்தில் நான் சுவைத்துச் சாப்பிட்டவை. என்னுடைய மனைவிக்கு இவை புரியாது. அவளது பார்வையிலோ நான் ஒரு படித்த பட்டிக்காட்டான்!

தொண்ணுற்று இரண்டு வயதையடைந்த என்னுடைய அம்மா இன்றும் சிட்னியில் வாழ்கிறார். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக அவருக்கு ‘அல்லைமர்’ எனப்படும் ஞாபக மறதி நோய். என்னைக்கூட அடையாளம் காணமாட்டார். ஆனால் பழையதெல்லாம் நல்ல ஞபகம். இந்த வியாதி யின் இயல்பு இது. அவரை நிஜ உலகத்துக்கு கொண்டு வர முயலும் பயிற்சிகளில் ஒன்றாக ‘அம்மா, என்ன சாப்பிட்டார்கள்...’ என நான் கேட்பேன். ‘சோறும் குரக்கன் புட்டும் வெந்தையக் குழம்பும்’ என்பார். இவை இயல்பாகவே அவரது அடிமனதிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளேயல்லாமல், சுய சிந்தனையில் வருவதல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்வேன்.

அம்மாவின் சகோதரியின் கணவன் - எனது பெரியையா - ஒரு விவசாயி. குழந்தையில்லை. நாங்கள் கூட்டுக் குடும்பமாக கைதடியில் வாழ்ந்தோம். ஜயாவும் பெரியையாவும் சண்டை போட்டதை நான் பார்த்ததில்லை. ஒருவரை ஒருவர் மதித்து ஊரில் மிக மரியாதையாக வாழ்ந்தவர்கள். பிறைவசி (Privacy) நாடி தனிக்குடித்தனம் போகும் இந்நாள்களில் இவையெல்லாம் நம்பமுடியாத பழைய சமாசாரங்கள்.

சென்ற நாற்றாண்டின் அறுபதுகளின் நடுக்கூறு வரை யாழ்ப்பாணத்தில் புகையிலைதான் காசுப்பயிர். மண்ணின்

தன்மைக்கேற்ப தாவடி, கோண்டாவில், இனுவிலைச் சுற்றி யுள்ள கிராமங்களில் ‘சீவு காம்பு’ எனப்படும் சுருட்டுப் புகையிலை பயிரிடுவார்கள். மற்றும் கிராமங்களில் தறிகாம்பு பயிரிட்டார்கள். தறிகாம்பு புகையிலைக்கு பனங்கட்டிப் பாணிபோட்டு, தென்னம் போச்சும் பனை ஊமலும் ஏரித்து வரும் புகையில் உலரவிடுவார்கள். இதற்காகவே வீட்டுக்கு வீடு களிமண்ணிலான வட்டவடிவ ‘புகைக் குடிலில்கள்’ இருந்தன. தறிகாம்பு புகையிலை சுருட்டுச்சுத்தப் பயன்படாது. இது சீவு காம்பு போல நின்டெரியாது என திறம் சுருட்டுக்களை மாத்திரம் புகைக்கும் என்னுடைய ஜூயா சொல்வார். தறிகாம்பு புகையிலை வாய்க்குள் போட மட்டுமே பயன்படும். மலையகத் தமிழர்கள் மற்றும் சிங்களவர்களிடையே இதற்கு கிராக்கி அதிகம். பாடம் பாடமாக அப்போது இவை யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே அனுப்பப்பட்டன. ‘புகையிலை விற்றிபின் கடனை அடைக்கிறேன்’ என்று சொல்லி அக்காலங்களில் காசு கடன் வாங்குவார்கள். பின்னர் ஸ்ரீமாவோ அரசு உள்ளூர் உற்பத்தியை ஊக்குவிக்க மிளகாய் உட்பட பல விவசாய விளைபொருட்களின் இறக்குமதியை நிறுத்தவே, மிளகாய் விலை திட்டிரென உயாந்தது. இதனால், மிளகாய் காசுப் பயிரானது. யாழ்ப்பாண விவசாயிகளெல்லாரும் புகையிலை பயிரிடுவதைக் குறைத்து மிளகாய் பயிரிட்டுத் திட்ட பணக்காரர்களானார்கள். செத்தல் மிளகாய் விற்ற காசில் சிலர் உழவு மிசின் வாங்கினார்கள். மன் வீடுகள் கல்வீடுகளாக மாறின. வீட்டுக்கு வீடு நீர் இறைக்கும் யந்திரங்கள் வந்தன. அதுவரை தோட்டத்தில் பட்டை இறைப்புத்தான். பெரிஜூயாவும் பட்டை இறைப்பில்தான் பயிர் செய்தார். கைதடி மண்ணிற்கு தறிகாம்பு புகையிலைதான் நன்றாக வளர்ந்தன. இருப்பினும் விவசாயத்தில் புரட்சி செய்வதாக நினைத்து, ஒருமுறை சீவுகாம்பு சுருட்டுப் புகையிலை பயிரிட்டு கையைச் சுட்டுக் கொண்டதுமண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல தோட்டங்களுக்கு நடுவில் ஒரு பொதுவான கிணறு இருக்கும். பட்டை இறைப்புக்கு

நேரமெடுக்குமாதலால் இரவுபகலாக முறைவைத்து இறைப்பார்கள். பெரிஜ்யாவின் தண்ணி இறைப்புக்கு துலா மிரிப்பது கட்டையர். ஆழக் கிணறுஞ்சால் இரண்டு பேர் துலா மிரிப்பதுமுண்டு. துலாமிரிப்பது இலேசுப்பட்டதில்லை. ஒரே சீராக மேலும் கீழும் ஏறி இறங்குமாறு, முன்னும் பின்னுமாகத் துலாவில் நடந்து வரவேண்டும். கரணம் தப்பினால் மரணம் என்ற நிலை. இரவு இறைப்பின்போது அலுப்பிலும் நித்திரையிலும் துலாவால் தவறி விழுந்து முடமானவர்களும் இறந்தவர்களும் பலர். ஆனால் கட்டையர் துலாமிரிப்பில் விண்ணன் என்று பெயரெடுத்தவர். அவர் நன்கு பாடுவார். சதிலீலாவதி படப் பாடல் தொடக்கம், காத்தவராயன் கூத்துப் பாடல்வரை ராகம், தாளம் தப்பாமல் பாடுவதில் அவரை யாரும் வெல்ல ஏலாது. இரவு நேர இறைப்பில் துலா மிதிக்கும்போது நித்திரையிலே கீழே விழுந்துவிடாமல் இருக்க, கட்டையர் காத்தவராயன் கூத்துப்பாடல்களை குரலெடுத்துப்பாடுவார். அவரின் பாட்டு இறைக்கும் மூவரையும் விழிப்பாக வைத்துக் கொள்ளும். பட்டைக் கொடி பிடித்து, கிணத்து மிதியடியில் நின்று தண்ணி இறைப்பது சோமர். பெரிஜ்யா பயிர்களுக்கு அளவாகத் தண்ணி விட்டு பாத்திகட்டுவார். தண்ணீரை வீணாக்காத சொட்டு நீர்ப்பாசனம் நடைமுறைக்கு வந்த இக்காலகட்டத்தில், பாத்திகளில் தண்ணீர் விடும் ‘வெள்ள நீர்ப்பாசனமே’ (Flood Irrigation) இன்றும் குடாநாடெங்கும் பயன்பாட்டிலுள்ளது. இது எதிர்காலத்தில் குடாநாட்டை வறண்ட பூமியாக்கிவிடும் என்ற கவலை எனக்கு எப்போதும் உண்டு.

கட்டையர், சோமர் போன்றவர்களை, ஊரிலுள்ள ஒவ்வொரு கமக்காரர்களும், பட்டை இறைப்புக்காகத் தங்களுடன் வைத்துக் கொண்டார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களிடம் விவசாய நிலமில்லை. இவர்கள் தங்கள் உடலுழைப்பை நம்பி உயர்ச்சாதிக் கமக்காரர்களைச் சார்ந்து வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுக்கு நாட்கூலியோ மாதச்சம்பளமோ இல்லை.

விளைபொருட்களும் சாப்பாடும் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் அவர்கள் வீட்டில் நடந்த நல்லது கெட்டதுகளையும் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அநேகமாக பெரிஜியா அதிகாலை இறைப்பையே விரும்புவார். இறைப்பவர்களுக்கு அதிகாலையில் களைப்புத் தெரியாது. பெரிஜியா நாலுமணிக்கு எழும்பி, வீட்டு முற்றத்தில் நின்று உரத்துக் ‘கூ...’ என்பார். கட்டையரும் சோமரும் பதிலுக்குக் ‘கூ...’ என்பார்கள். அலை பேசியில்லாத அந்தக் காலத்தில் ‘கூ...’ தான், அவர்களின் தகவல் பரிமாற்றத்துக்கான சாதனம்.

பெயர்தான் கட்டையரே தவிர அவர் உருவத்தில் கட்டையில்லை. திடகாத்திரமான நெடிய உடம்பு. இப்பொழுது தெல்லாம் ‘Four pack, six pack’ உடம்புக்காக இளங்கள் ஜிம்முக்கு அலைவார்களோ...? கட்டையர் ஜிம்முக்கு போகாமலே வரகும் குரக்கனும் சாமையும் சாப்பிட்டு அத்துடன் உடல் உழைப்பும் சேரவே அவருக்கு ‘six pack’ உடம்பு தானாகவே வந்தது. அவர் கறுப்பென்றாலும் மினுமினுத்த கறுப்பு நிறம். விதி வசத்தால் அவர் இலங்கையில் பிறந்தார். மேலைத் தேசத்திலென்றால், வெள்ளைக்காரிகள் மத்தியியில் அவர் நல்ல மவுகடன் வாழ்ந்திருப்பார்.

யாழ் குடாநாட்டில் தோட்டங்களுக்கு அருகே அண்ணமார், வைரவர், புதிராயர், வீரபத்திரர் போன்ற ஏதோவொரு சுவாமிக்கு கோயிலிருக்கும். என்பதாம் ஆண்டுகள் வரை இச்சுவாமிகள் கல்லாக, மரத்தின் கீழ் மழையில் நனைந்தோ அல்லது ஒலைக் கொட்டிலிலோ குடியிருந்தார்கள். வருடத்துக்கு ஒருமுறை, அறுவடை காலங்களில் பொங்கலோ பூசையோ இக் கோவில்களில் நடைபெறும். கூடுதலாக அண்ணமார் கோயில்களிலே காத்தவராயன் கூத்தும் நடைபெறும். கைதடியில் காத்தவராயனாக வேஷம் கட்டுவது எங்கள் கட்டையரே. அவரிடமிருந்த நடிப்பாற்றல், பாடும் திறனெல்லாம் பெரியையாவுக்கு துலாமிரித்ததில் தொலைந்து போனதோ எனப் பிற்காலத்தில் நான் நினைத்ததும் உண்டு.

இப்பெழுதெல்லாம் இந்த உபரிச்சவாமிகள் ‘இன்னாரின் உபயம்’ என்ற பெயர் விலாசத்துடன், வெளிநாட்டுக் காசில், கோபுரத்துடன் கூடிய வர்ணக் கட்டிடங்களில், தீனப் பூசைகள் கண்டு சுகமாக வாழ்வது தனிக் கதை.

புகையிலை வெட்டுவதற்கு முன்பு, எங்கள் ஊர் வழக்கப்படி பெரியையா தோட்டத்துக்கு நடுவே படையல் சடங்கினை மேற்கொள்வார். அன்று எங்கள் வீட்டுச் சமையலறை (குசினி) திமிலோகப்படும். பெரிய பெரிய மண்பானைகளில், வருகுச்சோறு, சாமைச்சோறு, மற்றும் எங்கள் வயலில் எங்களின் சாப்பாட்டிற்காகவே உரம் போடாமல், மாட்டுச் சாணமும் சாதாளையும் போட்டு விளைவித்த மொட்டைக்கறுப்பன் நெல்லரிசிச் சோறும் ஆக்கப்படும். வெங்கலப் பானையில் வருகு, சாமை, நெல் அரிசிகள் முன்றும் கலந்து பனங்கட்டி வெல்லம் சேர்த்து புக்கை வைத்தல் சமையலிலே அம்மாவின் பங்கு. எங்களின் வயலில் விளைந்த அரிசிச்சோறு சமைக்கும்போது உப்பு போட பெரியம்மா அனுமதிக்கமாட்டார். உப்புப் போட்டால் வயல் உவர்பத்திப்போகும் என்பது அவரது யாழ்ப்பாண மண்ணின் கலாசாரம்.

படையலுக்காக பலவிதமான மீன் வகைகள் கோவிலாக்கண்டி கடற்கரையிலிருந்தும் சாவகச்சேரி சந்தையிலிருந்தும் பெரிஜூயாவுடன் சந்தைக்குப் போகும் சோமர் வாங்கிவருவார். கோவிலாக்கண்டி கொய் மீன் பெயர் பெற்றது. கொய் மீனில் நிறைய முள்ளிருக்கும். ஆனாலும், அதில் பச்சை மிளகாய் சின்ன வெங்காயம் அரிந்து போட்டு வைக்கும் தேங்காய்ப் பால் சொத்தியின் சுவை கலாதியானது. பெரிஜூயா மீன் வாங்குவது மரியாதைக் குறைவு என்பது, பெரியம்மாவின் அபிப்பிராயம். அதனால் கூடப்போகும் சோமரே மீன் வாங்குவார்.

படையலுக்கு பெரியையாவின் தோட்டத்தில் விளைந்த பயத்தங்காய், பாகற்காய், கத்தரிக்காய், மரவள்ளிக்கிழங்கு, மற்றும் பல வகை மீன்கறிகள், குரக்கன் புட்டு, ஓடியல் புட்டு

எல்லாம் அமர்க்களமாக எமது வீட்டுக் குசினியில் தயாராகும். இரவானதும், பனை ஒலைகளில் கோவிய தட்டுவங்களில் அவை பரிமாறப்பட்டு சுருட்டு, சாராயம், சுட்ட கருவாடு சகிதம் புகையிலைக் கண்றுகளுக்கு நடுவில் படைக்கப்படும். படையலிலே தண்ணீர் தெளித்ததும் அவை கட்டையருக்கும் சோமருக்குமுறியது. படையல் முடிந்து பெரிஜ்யா வீடு வந்ததும் நாங்கள் சாப்பிடலாம். சின்ன வயதில் பெரிஜ்யா வீடு வருவதற்கு முன்னர் நான் தாங்கிவிடுவேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் நான் பேராசிரியராகி உலக மெல்லாம் சுற்றி ஜந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் அரச செலவில் தங்கிச் சாப்பிட்டாலும், தோட்டத்துப் படையலின் போது நான் சாப்பிட்ட பெரியம்மாவின் மீன் கறிக்கும் அம்மாவின் புக்கையின் சுவைவைக்கும் ஈடு இணை எதுவுமில்லை என்று சத்தியம் செய்வேன். வரகு சாமை போன்ற சிறு தானியங்களும் நெல் அரிசியும் கலந்து சமைத்த சோறு சுவையானது மட்டுமல்ல ஆரோக்கியமானதும் கூட!

கோவில் குருக்கள் ஒரு விடாக்கண்டர். கோவில் கும்பாபிழேகத்துக்கு வரகு வேண்டுமென்று நேரடியாக என்னைப் பல்கலைக்கழக தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டு சொன்னார்.

அடுத்த நாள் வந்தது மின்னஞ்சல்...

2

கென்யாவிலுள்ள யொம்மு கென்யாட்டா விவசாயப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அந்த மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது!

உலக வங்கியின் ஆதரவுடன் நடைபெறும் சிறு தானியங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கில் பங்குபற்றி,

சிறப்புரையாற்றுமாறு என்ன அழைத்திருந்தார்கள். ஆபிரிக்க கிராமங்களில் வாழும் சுதேசிகளுக்கு இன்றும் சிறு தானியங்களே ஆதார உணவாகப் பயன்படுகின்றன. மழை குன்றி, நீத்தேக்கங்கள் படிப்படியாக உவர் செறிவு பெற்று ஆபிரிக்கா உட்பட வளர்முகநாடுகள் அனைத்திலும் பஞ்சம் தலைகாட்டும் இன்றைய சூழலிலே, சிறுதானியங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதின் அவசரத்தேவையை உலக வங்கி சரியாகவே கணித்திருந்தது.

கும்பாபிஷேகத்துக்கு வரகு பெற்றுக்கொடுப்பதற்கு, முருகனே இந்த அழைப்பை அனுப்பியதாக என்னுடைய மணவில் மனப்பூர்வமாக நம்பியதுடன் ‘வரகு வருகுது...’ என கோவில் குருக்களுக்கும் தொலை பேசியில் சொல்லி விட்டாள்.

வரகும் சாமையும் குரக்கனும் நாலாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு, ஆபிரிக்காவிலிருந்தே இந்தியாவுக்கு கொண்டு வரப் பட்டதாக உசாத்துணை நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அங்கிருந்தே இவை இலங்கைக்கு வந்ததாம். சிறு தானியங்களின் உற்பத்திக்கு சிறிதளவு நீர் போதுமானது. இதிலும் வரகு, உவர் நிலத்திலும் தரிச நிலத்திலும் வளரும். கென்யா கிராமங்களில் சுதேசிகளால் காலம் காலமாக வரகு விளைவிக்கப்படுகிறது. வரகும் திணையும் அவர்களின் நித்திய உணவு வகைகள். வரகு வறட்சியை தாங்கும் சக்தி கொண்டது. வரகுக்கு பல அடுக்கு தோல்கள் உள்ளதால் பல வருடங்களுக்குச் சேமித்து வைக்கலாம். இதன் காரணமாகத்தான் கோயில் கோபுர கலசங்களில், வரகை சேமித்து வைக்கும் பழக்கம் வந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம்.

புலம்பெயர் வாழ்க்கையில், அம்மாவும் நானும் மட்டுமே எங்கள் வீட்டில் தமிழ்க் கடைகளில் கிடைக்கும் குத்தரிசியில் ஆக்கிய நெல்லுச் சோறும், குரக்கன் புட்டும், ஒடியல் புட்டும், தனித்தோ கலந்தோ சாப்பிடுவதுண்டு. குத்தரிசி

நெல்லுச் சோறு அவியும்போது, ஒருவகை நாத்தமடிப்பதாக மகன் அரவிந்தன் சொல்லுவான். அவன் பல்கலைக் கழகம் சென்ற பின்பு அவனுக்கு Four pack அல்லது Six pack உடம்பு தேவை என்கிற மோகம் ஏற்பட்டது. இதைத்தான் இன்றைய இளம் பெண்கள் விரும்புவதாக அறிந்தேன். உடற்பயிற்சி நிலையத்தின் அறிவுறுத்தவின்படி நார்ச்சத்தும் புரதச்சத்தும் நிறைந்த குரக்கனும், வரகும், தீட்டாத நெல்லரிசிச் சோறும் இப்போது சாப்பிடத் துவங்கிவிட்டான். இன்றைய இளவல்கள், வீட்டிலுள்ளவர்களை விட வெளியிலுள்ளவர்களின் வார்த்தை களையே பெரிதும் நம்பிப் பின்பற்றுதல் காலத்தின் கோலமாகும்!

‘சிறு தானியங்களின் மேல் ஏன் இந்த தினர்ப் பாசம்?’ என ஒரு நாள் அரவிந்தனைக் கேட்டேன்.

‘வரகு, சாமை, குரக்கன் போன்ற சிறு தானியங்களில், புரதமும் நார்ச்சத்தும் மிக மிக அதிகம். அதே வேளை மாச்சத்து மிகவும் குறைவு. நாறு கிராம் சாமையில் 9.3 மில்லி கிராம் இரும்புச் சத்து உண்டு என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். உங்களுக்குத் தெரியுமா அப்பா, குரக்கனில் இருதய நோய்க்கு ஏற்ற ‘நிறைவுறாத கொழுப்பு’ நிறையவே இருக்கிறது...’ என கணினியில் தான் அறிந்த தரவுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனான் மகன்.

மகனின் பிரசங்கத்தை குசினி அறையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த என்னுடைய மனைவியால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ‘வரகுக்கும் நீ போற ஜிம்முக்கும் என்னடாப்பு சம்பந்தம்?’ எனக்கேட்டாள்.

‘அம்மா, நான் ஜிம்முக்குப் போறது உடம்பிலுள்ள கொழுப்பைக் கரைத்து, தசைகளைப் பெலப் படுத்தி, அவற்றைப் பல அடுக்குகளாக மெருகேற்றி, உடம்பை நேர்த்தியாக வைத்துக் கொள்ள. இதற்கு வரகு நல்லதென ஜிம் பயிற்சியாளர் சொன்னார்’ சும்மா சிரியாதையுங்கோ, உங்கடை மூட்டுவலிக்கும் வரகு சாப்பிட வேண்டுமென்டு

இணையத்திலை இருக்கு என சீரியஸ்ஸாகவே சொன்னான் மகன்.

கென்யாவில், கென்யாட்டா பல்கலைக் கழகம், யோம்முக் கென்யாட்டா விவசாய தொழில்நுட்ப பல்கலைக் கழகம் என, கென்யாட்டாவின் பெயரில் இரண்டு பல்கலைக் கழகங்கள் உண்டு. கென்யாட்டா பல்கலைக் கழகம் மிகப் பழமையானது. ஆங்கிலேயர்களால் கட்டப்பட்டது. இது ஆயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவில் நைரோபி நகரத்திலே பிரதான வளாகத்தைக் கொண்டுள்ளது. இது மருத்துவம் உட்பட பல பீங்களையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான பல்கலைக்கழகம்.

‘யோம்முக் கென்யாட்டா விவசாய தொழில்நுட்பப் பல்கலைக் கழகம்’ 1981 ஆம் ஆண்டு யப்பானிய உதவியுடன், நைரோபியிலிருந்து 36 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில், நைரோபி-திக்கா நெடுஞ்சாலை அருகே அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

கென்யாவின் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடியவர் யோம்முக் கென்யாட்டா. இந்தியாவின் மகாத்மா காந்திக்கு ஒப்பானவர். திறமையான பேச்சாளர். இருப்பினும் இவர்மீது, பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும்போது எங்கள் பலருக்கு பயங்கர கடுப்பு. சொன்னால் நம்ப மாட்டர்கள். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக யோம்மு கென்யாட்டா, அடிக்கடி கனவில் வந்து என்னைப் பயமுறுத்துகிறார். இவர் கனவில் வராத வேளைகளிலெல்லாம் எலிசபெத் பென்ற் (Elizabeth Bennet) என்னுமொரு கற்பனைப் பாத்திரம் என் கனவில் வரத் தவறுவதில்லை.

சகலருமே கனவு காண்கின்றனர். பார்வைக் குறைபாடு உள்ளவர்களுக்கும் கனவுகள் வருகின்றன. மனநல குறை பாடு உள்ளவர்கள் சிலரைத் தவிர எல்லோருமே கனவு காண்பதாக சில விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக்கின்றன. மிருகங்களும் கனவுகள் காண்பதாக கறப்படுகிறது. எனது கனவு பற்றி எமது குடும்ப வைத்தியரைக்கேட்டேன்.

கனவுகள் ஆழ்மனப் பாதிப்புக்களின் படிமங்கள் என்ற தகவலுடன் தன் வைத்தியத்தை முடித்துக்கொண்டார்.

என்னுடைய கனவுகள் பற்றி இணையத்தில் ஆராய்ந்து, என் இணைய முகவரிக்கே மின்அஞ்சல் அனுப்பியிருந்தான் மகன் அரவிந்தன். அவன் ஒரு கணினிப் போறியியலாளன். அண்டசராசரங்களையும் கணினிக்குள்ளேயே அடக்கி வாழும் அவன் ஒரே வீட்டில் இருக்கும் என்னுடன் தகவல்களைப் பரிமாறுவதும் இணையத்தினாடாகத்தான். எலியோட்டமயமாக மாறியுள்ள புலம்பெயர் வாழ்வுக்கு நாம் செலுத்தும் விலை அது என நான் அமைதியானேன்.

கனவுகள், ஆழ்மனதில் படிந்து கிடக்கும் எண்ணங்களின் வெளிப்பாடுகள் என்றும், இயலாமைகளின் வெளிப்பாடுகள் என்றும், நமது ஆசைகளின் பிரதிபலிப்புகள் என்றும், நமது குணாதிசயத்தைக் கண்டுபிடிக்க உதவும் காரணிகள் என்றும் ஏகப்பட்ட விவாதங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் உலக அளவில் பல நூற்றாண்டுகளாக நடந்து கொண்டே இருப்பதான் பல தகவல்களை அவன் அனுப்பி வைத்தான். அதன்பிறகு மகன் அரவிந்தனின் தூண்டுதலினால் என் அழிமனதைத் துழாவும் வேலையிலே சில சமயங்களில் ஈடுபடலானேன்.

இந்தப் பிரச்சினை நான் பத்தாம் வகுப்பில் படித்தபோது நடந்தது. தமிழாசிரியான எனது தந்தை ஆங்கிலம் படித்தால் தான் பிற்காலத்தில் பிழைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில், கிறீஸ்தவ பாடசாலையொன்றில் சேர்த்துவிட்டார். அங்கு அரிய பூஷணம் ஆசிரியர் எங்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தார். ஜயாவைப் போல வேட்டி நாஷனல் அணிந்த ஒருவர் ஆங்கிலம் கற்பித்தது எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. நல்லாசிரியர் என்ற சொல்லுக்கு முற்றிலும் தகுதி யானவர். கல்விகற்கும் மாணவர்களின் தரமறிந்து ஆங்கில இலக்கணத்துடன் அவர் பாடங்களை ஆரம்பித்தார்.

எங்களின் காலகவுட்டம் அவர் தனது சொந்த ஊர்ப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிச் செல்ல, கொழும்பிலுள்ள

பிரபல கல்லூரியோன்றிலிருந்து மாற்றலாகி ஒருவர் எங்கள் பாடசாலைக்கு வந்தார். வந்ததும் மொழிகளில் தான் பாண்டித்தியம் பெற்றவராக தம்பட்டமடித்துக் கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் அவர், பொக்கற் இல்லாத முழுக்கை 'சென் மைக்கல்'ரெளின் சேட்டு அணிந்தே வகுப்புகளுக்கு வருவார். எல்லோரிலும் தான் உயர்ந்தவர் என்று காட்டிக் கொள்வதில் முனைப்பாக இருந்தார். எங்களின் போதாத காலம் அவரே எங்களின் ஆங்கில வகுப்புகளை நடத்தினார். அடிப்படை ஆங்கில இலக்கணத்தையே சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத எம்மில் பலருக்கு அவர் கற்பித்தது pride and prejudice என்ற ஆங்கில நாவல் இலக்கியமும், யொம்முக் கென்யாட்டா நிகழ்த்திய உரைகளும். Pride and prejudice புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது அந்த நாவலில் வரும் பெண் கதாபாத்திரமான எலிசபெத் பென்றை ஆதியோடு அந்தமாக விவரிப்பதிலேயே எங்கள் பாட நேரம் முடிந்து விடும். அத்துடன் அவர் விட்டாரா...? கென்யாட்டாவின் உரைகளை மனப்பாடம் செய்து வகுப்பில் ஒப்புவிப்பதைக் கட்டாயமாக்கினார். அகில இலங்கை ஆங்கில பேச்சுப் போட்டிக்கு எங்களை தயார் செய்வதாக அதற்கு அவர் காரணம் சொல்லிக் கொண்டார். இவ்வாறு எத்தனை ஆசிரியர்கள் தங்களின் பெருமைக்கும் அவதிக்கும் மாணவர்களைக் காலாதி காலமாகப் பலி கொடுத்தார்கள், இன்னும் பலி கொடுக்கிறார்கள் என்பது நான் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு வந்த பின்புதான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டேன். இதேவேளை, நல்லாசிரிய இலக்கணத்துக்கே உதாரணமாக விளங்கிய ஆசிரியர்களும் எங்களுக்குக் கற்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நன்றிப் பெருக்குடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

கிராமத்திலிருந்து படிக்கச் சென்ற எனக்கும் அப்போது காதல் வந்தது. அது என் முதல் காதல். எங்கள் வகுப்பில், ஆங்கில மொழியை வீட்டுச் சூழலிலேயே தம் வசப்படுத்திய ஒரு சிலருள் அவரும் ஒருத்தி. அவள் முன்னால் அந்த

ஆங்கில ஆசிரியரால் நான் பட்ட அவமானங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. அந்த அவமானங்கள் தான் இன்றும் என் கனவில் வருகின்றன. இவ்வளவுக்கும் நான் கடை நிலை மாணவனால்ல. பிற்காலத்தில் ஜேர்மனியில் நான் ஆற்றோத்ததில், முன் பின் தெரியாத ஜேர்மன் மொழியைக் கற்று, அந்த மொழியிலேயே டாக்டர் பட்டத்துக்குரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியதுண்டு. அது மட்டுமல்ல, கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக ஜேர்மன் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் உலக பல்கலைக் கழகமெங்கும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்துகிறேன். இதை நான் பெருமைக்காகச் சொல்லவில்லை. ‘ஆசிரியர்களே, மாணாக்கரின் தரமறிந்து படிப்பியுங்கள்’ என்கிற என் அநுபவத்தைப் பகிர்து கொள்வதற்கே!

விவசாய பல்கலைக்கழக பிரதான மண்டபத்தின் முன் நிறுவியிருந்த, கென்யாட்டாவின் சிலைக்குக் கீழே, பழைய நினைவுகளில் ஆழ்திருந்த என்னை, முதுகில் தட்டி நிகழ்வுலகத்துக்கு கொண்டு வந்தார் ஒருவர். அவர் இந்திய வம்சாவளி கென்யா பிரஜை. யொம்முக் கென்யாட்டா பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் ஒரேயொரு இந்திய வம்சாவளியினர். இவரை நான் பல்கலைக் கழக கன்றினிலும் பார்த்திருக்கிறேன். தனியொரு மேசையில் தனியகவே இருப்பார். கன்றினுக்கு நான் கென்யப் பேராசிரி யர்களுடன் சாப்பிடச் சென்ற போதெல்லாம், மரியாதையின் நிமிர்த்தம் அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த போதும் பதிலுக்கு புன்னகைக்காத அவர், இப்போது தாமாகவே முன்வந்து வணக்கம் சொல்லியதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்கலாம் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன்.

வாருங்கள் அந்த வாங்கில் அமர்ந்து கொள்வோம்’ என என்னை அழைத்தார்.

‘கன்றினில் உங்களுடன் நான் பேசாததற்கு காரணமுண்டு. குறை நினைக்காதீர்கள். கென்யாவிலுள்ள இந்தியர்களின் நிலமை அப்படித்தான்...’ என்றார் அவர்.

‘இதைக் கொஞ்சம் விபரமாகச் சொல்லுங்களேன், அறிய ஆசை என்றேன்.

கென்யாவிலுள்ள, பன்னாட்டு நிறுவனங்களிலும் உலக வங்கி, FAO, UNO போன்ற உலக ஸ்தாபனங்களிலும் இந்திய உப கண்டத்தை சேர்ந்தவர்கள், ஒப்பந்த அடிப்படையில் உயர் பதவியிலுள்ளார்கள். இவர்கள் நிரந்தரப் பிரசைகளல்லர்.’

‘கென்யப் பிரசைகளாக வாழும் இந்தியர்கள் எத்தனைபேர்?’

‘ஒரு இலட்சத்துக்கு சற்றே அதிகமானவர்கள் என்பது ஒரு கணக்கு. இவர்களின் வருகை 1896 க்கும் 1901ம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட, உகண்டா புகையிரதப் பாதையுடன் ஆரம்பமாகிறது. அப்பொழுது 32,000 இந்தியர்கள் ‘பிரிட்டிஸ் இந்தியாவிலிருந்து’ பிரித்தானியர்களால் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். அடர்ந்த ஆபிக்க காடுகளினுாடாக புகையிரதப் பாதை அமைக்கும் மிகக் கடினமான பணியில் கிட்டத்தட்ட 2500 பேர் இறந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. ஒவ்வொரு மைல் தூர பாதை அமைப்புக்கும், நால்வர் இறந்ததாகவும் இவர்களில் பலர் மனிதர்களை உண்ணும் சாவோ (Tsavo) என்னும் ஆதிவாசிகளால் கொல்லப்பட்டதாகவும், ரயில் பாதை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட என்னுடைய தாத்தா சொல்லியதாக அம்மா சொன்னார்.’

‘இத்தகைய வேலைகளுக்காக, மலாயா இலங்கை போன்ற அண்டை நாடுகளுக்கும் தென் இந்தியாவிலிருந்து ஆள்களை அழைத்துச் சென்றதாக நான் அறிந்திருக்கிறேன். கென்யாவுக்கு வந்தவர்கள் இந்தியாவின் எந்த மாநிலத்தவர்கள்..?’

‘...குஜராத் மற்றும் பஞ்சாப் மாநிலத்தவர்கள். இவர்கள் ரயில் பாதை அமைக்கும் வேலை நிறைவடைந்ததும், கரையோர நகரங்களிலிருந்து இடம்யெர்ந்து நெரோபாயின் நியூரவுனில் (New town of Nairobi) குடும்பத்துடன் குடியே

றினார்கள். இந்த நகரமே 1905ம் ஆண்டுவரை பிரித்தானிய காப்பரசின் (British protectorate) தலைநகரமாக விளங்கிறது. இங்கு இந்தியர்களை வாழ அனுமதித்த வெள்ளையர்கள் கறுப்பர்களை அனுமதிக்கவில்லை. இந்தப் பாரபட்சமே இந்தியர்கள்மீது சுதேசிகளுக்கு ஏற்பட்ட துவேஷத்தின் வித்தாக அமையலாயிற்று.'

சிறிது நேரம் மொன்மாக இருந்தவர் ஒரு சிகரேற்றைப் பற்றவைத்துப் புகைத்தவாறு தொடர்ந்தார்.

'ஆயிரத்து தொழாயிரத்து இருபதுகளிலே, இந்தியர்கள் கென்ய கொலனியில் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்த முற்பட்டார்கள். கென்யாவில் முதலாவது புதினப் பத்திரிகையைத் துவங்கிய ஏ. எம். ஜீவான்ஜீ இதில் முன்னிலை வகித்தார். அவர் துவங்கிய பத்திரிகைதான் இன்றும் கென்யாவில் 'The Standard' என்னும் பெயருடன் வெளிவருகிறது. அவருடன் என்னுடைய தகப்பனார் அரசியலில் ஈடுபட்டது மட்டுமல்லாமல், அவருடைய பத்திரிகையிலும் பணிபுரிந்தார். இந்தியர்கள் அந்த சதாப்தத் திலே வணிகத்தில் ஈடுபட்டு, கென்ய சுதேசிகளைவிட பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பலம் பொருந்தியவர்களாக வளர்ச்சி அடைந்ததினால் வெள்ளையர்களின் காப்பரசுடன் பேரம் பேசக்கூடிய நிலையிலிருந்தார்கள்.'

'தங்களுடன் சரிக்குச் சமமாக மற்றவர்கள் பேரம் பேசவதை பிரித்தானிய வெள்ளையர்கள் விரும்பியிருக்க மாட்டார்களே?

'சரியாகச் சொன்னீர்கள், அதுதான் நடந்தது. சட்ட மேலவையில் (Legislative council) இந்தியர்களுக்காக ஒதுக்கப் பட்ட இரண்டு ஆசனங்கள் இதனால் மறுக்கப்படது. இந்தியர்களின் எண்ணிக்கைக்கு இந்த இரண்டு ஆசனங்களே மிகக் குறைவானது. அதையும் பிரித்தானியர்கள் அடாவடியாகப் பறிக்கவே, இந்திய சமூகத்திலிருந்து பாரிய எதிர்ப்புக் கிளம்பப் பத்ட நிலை உருவாகியது. அந்தக்

காலத்தில்தான் இந்தியர்களால் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தப்பட்ட ஒரு கூட்டத்தில் வெள்ளையன் ஒருவனால் என்னுடைய தாத்தா சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.’

அவர் சிறிது நேரம் மௌனமானார். தன்னுடைய தாத்தாவையும் ரயில்ப் பாதை அமைக்கும் பணியில் அவர் அநுபவித்திருக்கக் கூடிய கஸ்டந்களையும் அவர் நினைத்துப் பார்த்திருக்கக்கூடும்.

‘1927ம் ஆண்டு நடந்த சட்ட மேலவைத் தெரிவிலே ஐரோப்பியர்களுக்கு கிடைத்த பதினொரு ஆசனங்களுக்கு நிகராக, இந்தியர்கள் ஜந்து ஆசனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவே வெள்ளையர்கள் சற்றே அடங்கிவிட்டார்கள். என்னுடைய தந்தையும் சட்ட மேலவையில் ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருந்தார்.’

‘சட்ட மேலவையில் கென்ய சுதேசிகளும் இடம் பெற்றிருந்தார்களா?’

ஏனோ தெரியவில்லை, அவர் என்னை ஊடறுத்துப் பார்த்தார். பின்னர் மெதுவாகத் தொடர்ந்தார்.

‘வெள்ளையர்களும் இந்தியர்களும் வெகு தந்திரமாக, கறுப்பர்களுக்கு சட்ட மேலவையில் பிரதிநிதித்தவும் வராமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள்...!’ அவர் இதை எனக்குச் சொன்ன பாணி இதையோர் சாதனை போலக் கருதுவதாகத் தோன்றியது. அத்துடன் சட்ட மேலவையின் மெப்பராக இருந்த ஒருவரின் மகன், சுதேசி கென்யர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம், வெகு தெளிவாகவே ‘கறுப்பர்கள்’ என்று அழுத்திச் சொன்னதிலிருந்து இந்தியர்களின் இன்றைய நிலைக்கான மூல காரணத்தை எளிதாக ஊகித்துக் கொண்டேன்.

‘இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்துக்கப் பின் ஜம்பதாம் ஆண்டுகளில், இந்தியர்கள் அரச உயர்

பதவிகள் அனைத்தையும் வெகு இலகுவாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய வியாபார அறிவும் தந்திரமும் கென்யாவினதும் கிழக்கு ஆபிரிக்காவினதும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் செழிப்புக்கும் பெரிதும் கைகொடுத்தது. இந்த நிலையில்தான் தங்களின் நிர்வாகத்தை இலகுவாக்க, பிரிதானியர்கள் சுதேசிகளுக்கு எதிராக இந்தியர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள்.’

‘1963இல் கென்யா சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் இந்தியர்களுடைய நிலையில் எத்தகைய மாற்றம் ஏற்பட்டது?’

‘சுதந்திரத்துக்குப்பின் கென்யாவில் வாழ்ந்த இந்தியர்களுக்கும் ஜோரோப்பியர்களுக்கும் கென்யா நாட்டின் பிரஜாஉரிமை பெற்றுக் கொள்வதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டது. கென்யா சுதந்திரம் பெற்றபோது ஒரு இலட்சத்து எண்பதினாயிரம் இந்தியர்களும் நாப்பத்து இரண்டாயிரம் ஜோரோப்பியர்களும் கென்யாவில் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுள் இருபதினாயிரம் பேர் மட்டுமே குறித்த காலத்துக்குள் கென்ய பிரஜா உரிமை கோரி விண்ணப்பித்தார்கள். இது கென்ய சுதேசிகளுக்கு இந்தியர்கள்மீதும் ஜோரோப்பியர்கள்மீதும் அவநம்பிக்கையையும் சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது. நாட்டுக்கு விசுவாசம் இல்லாமல், தங்களுடைய மண்ணின் வளத்தைச் சுரண்டுவதிலேயே இந்தியர்கள் குறியாக இருப்பதாக வெளிப்படையகவே கறுப்பர்கள் பேசத் துவங்கினார்கள்’

‘அவர்கள் சொன்னதில் தப்பேதும் இருக்கிறதா...?’ என் கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பதைச் சாமர்த்தியமாகத் தவிர்த்தார்.

‘கென்ய பிரஜா உரிமை பெறாதவர்கள், அரச சிவில் சேவையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். இதைத்தொடர்ந்து பலர் பிரித்தானிய கடவுச் சீட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு பிரித்தானியாவில் குடியேறவே, எஞ்சியவர்கள் சுதேசி அரசினால் மறைமுகமாகப் புறக்கணிக்கப் பட்டார்கள்.’

‘மற்றவர்கள் ஏன் பிரித்தானியாவுக்குச் செல்லவில்லை?’

‘வணிக நிறுவனங்களை நடத்தியவர்களாலும், பெரும் சொத்துகள் வைத்திருந்தவர்களாலும் உடனடியாக அவற்றை விற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் இங்கேயே தங்கிவிட நேர்ந்தது. இன்றும் கென்யாவின் பெரிய நகரங்களிலுள்ள கடைகள் இந்தியர்களுடையதே. அவர்கள் உள்ளே இருப்பார்கள். வெளியே வாடிக்கையாளர்களுடன் தொடர்புகொள்ளவேன் கறுப்பர்களை வைத்திருப்பார்கள்’ என்றவரின் கைத்தொலைபேசி சிணுங்கவே உரையாடல் துண்டிக்கப்பட்டது.

இன்றும் கென்யாவில் வாழும் இந்திய வம்சாவளியினர் பண பலம் உள்ளவர்களாகவும் கென்ய பொருளாதாரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியவர்களாகவும் இருப்பதை நான் நேரடியாகவே அவதானித்துள்ளேன். Park land போன்ற பகுதிகளில் பாரிய வீடுகளில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். இதை இந்தியக் கிராமம் என தாம் அழைப்பதாக எனக்கு உதவுவதற்கென பல்கலைக்கழகத்தால் நியமிக்கப்பட்ட மாணவன் சொன்னான். அந்த தொகுதியில் இருநூறு பாரிய வீடுகள் இருக்கும். வீடுகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி உயரமான சுற்று மதில் கட்டி முன்னே பாரிய இரும்புக் கேற்று போட்டிருந்தார்கள். அதனருகே இரண்டு சூதேசிகள் காவலுக்கு நின்றார்கள். என்னுடன் வந்த மாணவனையும் அழைத்துக் கொண்டு கேற்றினாடாக உள்ளே செல்ல முயன்றேன். என்னை அனுமதித்த காவல்காரன், சூதேசி மாணவனை அனுமதிக்க மறுத்து விட்டான். இவ்வளவுக்கும் அவன் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் பட்டத்துக்கு ஆராச்சி செய்பவன். மிகவும் கௌரவமான உடையணிந்து வந்திருந்தான். ‘எங்களைப் பிரச்சனைக்குள் மாட்டிவிடவேண்டாம்’ என்று சொல்லி இறுதிவரை மாணவனை அவர்கள் உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை. மிகவும் சங்கடத்தில் ஆழந்த என்னைச் சமாதானப்படுத்த ‘இது இங்கு சகஜமானதுதான் சேர். எனது வாழ்நாளில் ஒரு முறையேனும்

இந்தியக் குடியிருப்புக்குள் சென்றது கிடையாது’ என்று சிரித்துச் சமாளித்தான்.

மகள் தொலைபேசியில் அழைத்ததாக சொல்லிக்கொண்டு இந்திய வம்சாவளி விரிவுரையாளர் வந்தார்.

‘கன்ரீனில் என்னுடன் பேசாத்திற்கு, இந்தியர்களின் நிலமை இது தான்... என காஷணம் சொன்னீர்களே’ என்று அவர் தொடங்கிய இடத்துக்கே அவரைக் கொண்டுவர முயன்றேன்.

‘இன்றைய நிலமையில் கென்ய அரச சேவையில் இந்தியர்கள் யாரும் இல்லை. பல்கலைக் கழகங்களில் மிக அரிதாக ஓரிருவர் இருக்கக்கூடும். எனது ‘புள்ளியியல்’ அறிவு இவர்களுக்கு தேவை என்ற படியால் கடந்த பத்து வருடங்களாக ஒவ்வொரு வருட ஒப்பந்தத்தில் என்னை வைத்திருக்கிறார்கள். பதவி உயர்வோ, மேலதிக கொடுப்பனவுகளோ இல்லாத நிலையில் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையிலேயே நான் இங்கு நடத்தப்படுகிறேன். இந்தநிலையில் உங்களுடன் பேசி உங்களையும் இந்தியர்களுள் ஒருவனாக அவர்கள் நடத்துவதை நான் விரும்பவில்லை’ என்று வருத்தத்துடன் சொன்னார்.

‘உங்கள் பிள்ளைகள் என்ன செய்கிறார்கள்?’ என்று நிலைமையைச் சுழுகமாக்கும் முயற்சியில் கேட்டேன்.

‘மகள் மருத்துவர். மகன் வழக்கறிஞர். அவர்கள் இந்தியர்கள் வாழும் பகுதியில் தொழில் நடத்துகிறார்கள். இங்குள்ள இந்தியர்களின் பிள்ளைகள் தாங்களாகத் தொழில் செய்யக்கூடிய தொழிலில் கல்வியையே கற்கிறார்கள். இன்னும் பலர் இந்தியர்களின் நிறுவனங்களில் பணி புரிகிறார்கள்’ என்றார் சுருக்கமாக.

‘கென்ய அரசுக்கு சவாலாக குட்டி இந்திய அரசு என்று சொல்லுங்களேன்’ என்று நான் சொல்லிச் சிரிக்க, ‘

அப்படித்தான் கென்யர்கள் நினைக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்’ என்று அவரும் சிரித்தவாறு விடைபெற்றார்.

சிறு தானியங்களின் கருத்தரங்கும் மாநாடும் துவங்கியது. உலகெங்கும் சேகரிக்கப்பட்ட அனைத்து வகையான சிறு தானியங்களையும், அவற்றிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட உணவு வகைகளையும் காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்கள்.

நடு நாயகமாக வைக்கப்பட்ட வரகுக் கதிர்களையும் அதனருகே குமித்திருந்த வரகையும் கண்ட எனக்கு பரமானந்தம். உடனே எனது ஜபாட் அலைபேசியில் அதைப் படமெடுத்து மின்னஞ்சல் மூலம் மனைவிக்கு அனுப்பினேன்.

‘மகன் அரவிந்தன் தனக்கும் வரகு வேணுமாம். அவனுக்கும் சேர்த்து, உண்டனக் கொண்டு வாருங்கோ’ எனப் பதில் அனுப்பியிருந்தாள் மனைவி.

இறுதி நாளன்று மாநாட்டு ஒருங்கிணைப்பாளர்களிடம் வரகு பற்றிச் சொன்னேன். ‘உங்களுக்கு இல்லாதா? உங்களுக்கு சிரமமில்லாமல் நாங்களே வரகை விமான நிலயத்துக்கு பொதியாகக் கட்டிக் கொண்டுவருகிறோம்’ என்றார்கள்.

அடுத்த நாள் வரகுக்காக விமான நிலையத்தில் காத்திருந்தேன். பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரியும் இரண்டு ஊழியர்கள் எனது பெயர் விலாசம் எழுதப்பட்ட வரகு முட்டைய என்முன் வைத்தபடி, ‘இது உங்களுக்கு’ என சுவகியிலி மொழியுடன் சில ஆங்கில வார்த்தைகளைக் கலந்து சொன்னார்கள். பொதியை நிறுத்துப் பார்த்தேன். சாக்குடன் பத்தொன்பது கிலோ. விமானப் பயணத்திலே

என்னுடன் எடுத்துச் செல்வதற்கு இருபது கிலோ பொதியே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. என் உடைகள் மற்றும் புத்தகங்களே அனுமதிக்கப்பட்ட எடைக்குச் சரியாக இருந்தது. சிட்னிவரை வரகைக் கொண்டு போக மேலதிக கட்டணம் 1890 டொலர்கள் என்றார்கள்.

என்ன செய்வது...? மூட்டையைப் பிரித்துக் கட்டுவதற்கும் நிறையைக் குறைப்பதற்கும், வரகைக் கொண்டுவந்தவர்களுடன் பேசிச் செய்வதற்கு மொழிச்சிக்கல். அடிக்கடி மனைவி வேறு என் ஞாபக்துக்கு வந்து பயமுறுத்தினாள். பறப்புக்கும் நேரமாகி விட்டது. வேறு வழியில்லை.

கிறிடிற் காட்டில் பணத்தைச் செலுத்துமாறு மனைவி தயங்காமல் குறுஞ்செய்தி அனுப்பியிருந்தாள். எல்லாச் செலவுகளிலும் இறுக்கிப் பிடிக்கும் என்னுடைய மனைவி, வரகு கோயிலுக்கு என்றவுடன் வெகுவாகவே தாராளம் காட்டியிருக்கிறாள்.

‘சுண்டங்காய் கால் பணம் சுமை கூலி முக்காப் பணம்’ என்கிற யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வழக்கிலுள்ள பழமொழி எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இது மனதை உறுத்தவும், நான் எப்பொழுது பறப்புத் துவங்கும் என அந்தரப்பட்டேன்.

ஒருவாறு பறப்புத் துவங்கிற்று.

‘வரகுக்கு இங்கிலிசிலை என்ன பெயரெண்டு ஜய்யர் கேட்டவர்...!’ என்று மனைவி கேட்பதுபோல என் காதில் ஓலித்தது.

‘வரகை Kodo Millet, Indian Paspalum என்று ஆங்கிலத்தில் அழைப்பார்கள். வத்தீன் மொழியில் அதனுடைய விஞ்ஞானப் பெயர் Paspalum Scrobiculatum’ என்று கோயில் குருக்களுக்கு ஆங்கில வகுப்பெடுக்க என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்ட திருப்தியுடன் கண்களை முடித் தூக்கத்தை வாலயப்படுத்த முனைந்தேன்.

அவுஸ்திரேலியாக் கண்டத்திலுள்ள கோயிலொன்றின் கலசத்திலே, ஆசியாக் கண்டத்தின் யாழ்ப்பாணவாசியான என் மனைவியின் உபயமாக, ஆபிரிக்காக் கண்டத்தின் கென்யா நாட்டிலே விளைந்த வரகு, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வாழப்போகின்ற ஒரு மரபின் தொடர்ச்சியை ஊடறுத்து...

வரகரிசியும், நெல்லரிசிப்பச்சையும், வெல்லமும் கலந்து ஒரு சக்கரைப் பொங்கல் செய்து, கைதழிலே பெரியைய்யா வெள்ளாமை செய்த காலத்தின் மீள் உயிர்ப்புப் பெறும் ஒரு நாளினைச் சிட்டியில் உருவாக்கும் கனவுகளிலே, டொலர் இழப்பின் கனதி சற்று இலேசாக, வீடு நோக்கிய என் பறப்புத் தொடர்ந்தது.

‘சாத்தான்ன் வரல்கள்’

1

கடந்த இருபது வருடங்களாக, சிட்னியில் வசிக்கும் என்னுடய அம்மாவுக்கு வயது தொண்ணாறு. இந்த வயதிலும் அவருக்கு நோயற்ற திடகாத்திரமான உடம்பு!

அவரின் முப்பத்திரண்டு பற்களும் ஒறிஜினல். சூத்தையோ, ஆட்டமோ அற்ற பால் வெள்ளைப் பற்கள் அவை.

பல் வைத்தியரான என்னுடய மகன், அப்பாச்சியின் பற்களை வெவ்வேறு கோணங்களில் படம் பிடித்து, பல்வைத்திய மாநாட்டு விரிவுரைகளில் காட்டிப் பெருமைப்படுவான்.

‘நல்ல காலம்! ஆஸ்ரேவியர்களுக்கு அப்பாச்சியின் பற்கள் இல்லை. அப்பாச்சி போல, இங்கே பிறந்தவர்களும் இருந்தால், நான் கிளினிக்கை இழுத்து முடவேண்டும்’ என பேத்தியாருக்கு ‘கொமன்ற்’ அடிப்பான் பேரன்.

யாழ்ப்பாணத்து தண்ணியும், கைதடி முருங்கைக் காயும்தான், தனது உறுதியான பற்களுக்குக் காரணம் என்பது அம்மாவின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. முருங்கைக்காய் சமாசாரம்பற்றி பேச்சு வரும்போதெல்லாம் கைதடி முருங்கைக் காய்தான் திறமென அடம்பிடிப்பார். கைதடி, ஒரு கலட்டிப் பாங்கான பூமி. அங்கு எது வளருதோ இல்லையோ, முருங்கை மரங்கள் நன்கு வளர்ந்தன. எங்கள் கைதடி வளவிலும்

அம்மா பலவகை முருங்கைமரங்களை நட்டிருந்தார். களிமுருங்கை, வலியன் முருங்கை, கட்டைமுருங்கை, உலாந்தா முருங்கை என அம்மாவின் பாழையில் அவற்றிற்கு வெவ்வேறு பெயர்கள்.

உலாந்தா முருங்கைக்காய் மிக நீளமானது. இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலே யாழ்ப்பாண முருங்கை என்று அழைக்கப்படும் இது, யாழ்குடா நாட்டில் மட்டுமே உலாந்தா முருங்கை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. ‘உலாந்தா முருங்கை’ என்ற பெயர் வந்த வர்த்தமானத்தை என்னுடைய பாட்டி சொல்லித் தெரிந்து கொண்டேன். ‘Surveyor’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ‘நில அளவையாளர்’ என்பது தமிழாக வழங்கும்பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் ‘உலாந்தா’ என்று அழைக்கப்படுவதும் உண்டு.

ஆங்கிலேயருக்கு முன், ஒல்லாந்தர் இலங்கையை ஆண்டார்கள். இந்த ‘உலாந்தர்களே’ முதன்முதலில் இலங்கையில், முறைப்படி நிலஅளவை செய்தார்கள். அதைச் செய்தவனை யாழ்ப்பாணத்தில் ‘உலாந்தா’ என்று அழைத்தார்கள். இந்த ‘உலாந்தர்’ இந்தோனேசியத் தீவுகளையும் ஆட்சிசெய்தார்கள். அவர்கள் அங்கே கண்ட நல்ல முருங்கை வகையை யாழ்ப்பாண விவசாயிக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்களாம். இந்த வரலாற்றினை, முன்னாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் நினைவில் வைத்திருக்கும் வகையில், உலாந்தா முருங்கை என்று பெயர் வைக்கப் பட்டதாம்.

சும்மா சொல்லப்படாது! எங்கள் வளவின் தென்மேற்கு முலையிலுள்ள களிமுருங்கை, பருவ காலத்தில் இலை தெரியாமல் காய்க்கும். நான் ஊரில் வாழ்ந்த காலத்தில், எங்கள் வளவின் களிமுருங்கைக் காய்க்கறியும், மறவன்புலவு வயலில் விளைந்த மொட்டைக் கறுப்பன் நெல் அரிசிப்புட்டும் எனது விருப்பமான உணவு. சின்ன வயதிலும் ஒரு நீத்துப்

பெட்டி புட்டு தனியாளாய்ச் சாப்பிடுவேன் என்று சாட்சி சொல்ல, அம்மா பக்கத்தில் இருக்கிறார்.

அம்மா முருங்கைக்காய்க் கறி சமைப்பது ஒரு பிரத்தியேகக் கலை! துருவிய தேங்காயைப் பிழிந்து வரும் முதல் பாலில் அவியவிட்டு, தூள்போட்டு, கறி வறட்டல் பருவத்துக்கு வந்தவுடன், சொட்டு நல்லெண்ணை ஊற்றிப் பிரட்டி, பெருஞ்சீரகத் தூள் தூவி இறுக்குவார். வாசனை ஒரு கட்டை தூரத்துக்கு அப்பாலும் காந்தமாய் இழுக்கும். இதையே காரணம் காட்டி சிட்டியில் எனது மனைவி, அம்மாவை, ‘நெஞ்சை அள்ளும்’ இந்த கறிவகைகளை சமைக்கவிடுவதில்லை. ‘பக்கத்து வீடுகளுக்கு கறி மணக்கும்’ என்று நாகரீகம் பேணுவதாகச் சொல்லி என் நாக்கைக்கட்டிப் போட்டுள்ளாள்.

விரதத்துக்கு அம்மா முருங்கைகாய் சமைக்க மாட்டார். தான் அனுஷ்டிக்கும் விரதங்களை நியாயப்படுத்த அம்மா ஓவ்வொரு புராணக்கதை வைத்திருப்பதுபோல, முருங்கைக் காய்க்கும் ஒன்று வைத்திருந்தார்.

சீதை தான் கற்புள்ளவள் என்பதை நிருபிக்க தீயில் குதித்தாளாம். தடுக்க முயன்ற இராமனுக்கு கையில் அகப்பட்டது சீதையின் கூந்தல். இராமன் ஏறிந்த, அறுந்த கூந்தல் மரத்தில் தொங்கி முருங்கைக்காய்கள் ஆயினவாம். எனவே ‘விரதச் சமயலுக்கு முருங்கைகாய் ஆகாது’ என்பது அம்மாவின் ஆசாரம்.

இராமன் வட இந்தியாவில் பிறந்தாலும் அவன் இமயமலைப் பிரதேசத்தில் பிறந்ததாகவோ வாழ்ந்ததாகவோ தகவல் இல்லை. ஆனால் முருங்கையின் ஆதிமூலம் (Origin) இமயமலை அடிவாரம் என உசாத்துணை நூல்கள் சொல்லு கின்றன. இருப்பினும், இலங்கை இந்தியா தவிர்ந்த, இமய மலையைச் சூழவுள்ள மற்றைய நாடுகளில் முருங்கைக்காய் உணவுப்பாவணை குறைவு. இந்தியாவிலும் தென் இந்தியா

விலேயே அதிகளவில் அது சாப்பிடப்படுகிறது. இருப்பினும், இலங்கையைப்போல வகை வகையான முருங்கைச் சமையல், இந்தியாவில் இல்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஒன்று அல்லது ஒன்றை அங்குல நீளமளவில் முருங்கை காயை நறுக்கி சாம்பாருக்குள் போடுவதுடன் தென் இந்தியா வில் முருங்கைச் சமையல் பெரும்பாலும் நிறைவடைந்து விடும்.

முருங்கைக்காயை மூன்று அல்லது நான்கு அங்குல நீளத்தில் வெட்டி தனித்தோ, இறால்போட்டுச் சுண்டவைக்கும் வறட்டல் கறியோ, கருவாடு சேர்த்த குழம்போ, தூளே மணக்காத வெள்ளைக் கறியோ, சரக்கு அரைத்து வைக்கும் பத்தியக்கறியோ அல்லது முருங்கை இலை போட்ட தேங்காய்பால் சொதியோ இலங்கையில் மட்டுமே நான் சுவைத்த கறி வகைள். முருங்கையிலே ஈழத்தமிழரின் குடினி எத்தனை வகையான சுவைகளைக் கண்டுபிடித்தன என்பதைச் சொல்லத் தனி அகராதியே தொகுக்க வேண்டும்.

‘முருங்கை இலை வறையும் மீன் குழம்பும் நல்ல கொம்பினேசன் மச்சான்’ என்று என் பால்ய நண்பன் பாலன் சப்புக்கொட்டுவான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த, அந்த அருமையான இளவயதுக் காலத்தில், ‘வயித்துக் குழப்படிக்குப்பேதி குடிக்கப் போறன். பத்தியக் கறிக்கு களிமுருங்கைக்காய் வேணும்’ என அடிக்கடி அம்மா முன் வந்து நிற்பான் பாலன்.

‘கண் பட்டுப்போம், காய்க்காது’ என களிமுருங்கையை அம்மா லேசில் கைவிடார்.

பாலனின் ஆய்க்கினை தாங்காமல் புறுபுறுத்துக் கொண்டே, இரண்டு குறண்டல் காய்களைப் பிடிங்கி, அவனுக்கு குடுப்பார்.

இருபது வருடங்களின் பின் பாலனை ஆஸ்ரேவியாவில் சந்தித்தேன். சந்திரிக்கா ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆயி பிடித்த காலத்தில் ஆஸ்ரேவியாவுக்கு அகதியாக வந்திருந்தான். பிந்திக் கலியாணம் முடித்தாலும், நன்கும் சிண்ணுமாக அவனுக்கு ஜந்து பெண் பிள்ளைகள். கிட்டத்தட்ட எல்லாம் ஒரே சைஸ். ஒரு பக்கத்தால் ஒன்று வந்தால் மறுபக்கத்தால் அதே சைஸில் இன்னொன்று வரும்.

பழைய கதைகளுக்கு நடுவே ‘கைதடி முருங்கைக்காய் தாராளமாய் வேலை செய்திருக்கு’ என குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடித்திரிந்த குழந்தைகளைப் பார்த்து பகிடிவிட்டு நாம் சிரித்து மகிழ்ந்தோம்.

பாலனின் முருங்கைக்காய் பாசம் ஆஸ்ரேவியா வந்தும் அடங்கவில்லை. அவன் வவுனியா விவசாயப் பாட சாலையில் விவசாயம் படித்தவன். அந்த ‘சேட்டிபிக்கற்றுடன்’ ஆஸ்ரேவியாவில் வேலை கிடைக்கவில்லை. முருங்கைக்கு ஆஸ்ரேவியாவில் இருக்கும் கிராக்கியைப் பார்த்தவன், புறநகர்ப்பகுதியில் காணி வாங்கி முருங்கை சாகுபடி செய்யத் துவங்கினான். அவனது முயற்சி வீண் போகவில்லை. முருங்கை மரங்கள் இங்கும் நன்றாகக் காய்த்தன.

கால ஒட்டத்தில் புதிய இன முருங்கை விதை களை, தமிழ் நாடு கோயம்புத்தூர் விவசாயப்பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பெற்று, பெரியளவில் முருங்கை பயிர்ச் செய்கையை ஆரம்பித்தான். சும்மா சொல்லப்படாது, அவனுடைய முருங்கைக்காய்களே விற்பனையில் ஆஸ்ரேவியா எங்கும் சக்கைபோடு போடுகிறது. அவன் இப்பொழுது பென்ஸ் கார் வைத்திருக்கிறான். அதுமுருங்கைக் காய் உற்பத்தியில், அவன் சாதித்த வெற்றியைக் கட்டியங்கூறிப் பவனி வருகிறது!

பி.கே.எம்.1, பி.கே.எம்.2, கே.எம்.1 ஆகியவை கோயம்புத்தூர் விவசாயப் பல்கலைக்கழகத்தினால் அறிமுகப்

படுத்தப்பட்ட புதிய இனமுருங்கைகள். இவற்றையே பாலன் இங்கு சாகுபடி செய்கிறான். விஞ்ஞான ரீதியாக விருத்தி செய்யப்பட்டப் புதிய இனங்கள், உலாந்தாமுருங்கை போன்று நீளமானதும், களிமுருங்கைபோன்று சதைப் பிடிப்பானதுமாக விளங்கின. இவை எல்லாவித மண்ணிலும் வளரும். தபால் மூலமோ நேரே சென்றோ இவற்றின் விதைகளை கோயம்புத்தார் விவசாய பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இவற்றை நான் ஆஸ்ரேலிய ‘குவாறன்றினுடாக’ முறைப்படி பெற்றுக் கொடுத்த போது, பாலன் சந்தோசம் தாங்க முடியாமல் என்னை கட்டிப்பிடித்து நன்றி சொன்னான். உண்மையைச் சொன்னால் இதில் அம்மாவினுடையதும் என்னுடையதுமான முருங்கைக்காயப் பாசமும் அடங்கி யிருக்கிறது.

மரமாக முருங்கை வளர்த்தத்தினால் தான், வேதாளம் மீண்டும் மீண்டும் முருங்கை மரம் ஏறியதாம். அவை எல்லாம் பழங்கதைகள். புதிய விவசாய முறையில், முருங்கையை மரமாக அல்லாது, செடிபோல வளர்க்க வேண்டும்.

இந்த வகையில், நவீன விவசாய ஆலோசனைகள் கேட்டு பாலன் முருங்கைக் காய்களுடன் என்னிடம் அடிக்கடி வருவான். அவன் வந்தால் அம்மாவுக்கு பரம சந்தோசம். அன்று ஊரிலுள்ள பலரது தலைகள் அவர்களின் ஊர் விடுப்பில் உருளும்.

‘கைதடியிலை வாங்கின முருங்கைக்காயை இப்ப வட்டியோடை திருப்பித்தாறன் அம்மா. இது குறண்டல் காயில்லை, நல்ல காய்...’ என்று, பழையதை மறக்காமல் ‘கொமன்ற்’ அடித்துச் சிரித்தபடியே முருங்கைக் காய்களை அம்மாவிடம் கொடுப்பான்.

‘நாழுறுப்பட்டது’ போல இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, அவனது முருங்கைக் காய்களை பழங்கள் தாக்கத் தொடங்கின. பழ ஈக்கள் பிஞ்சுக்காய்களைக் குத்தி முட்டை

இட்டுவிடும். காய்கள் முத்த, முட்டை இல்லாத ஓட்டைகள் கறுத்துத் தழும்பாகும். இது சந்தைப்படுத்தலை பெரிதும் பாதிக்கும். முட்டை இட்ட காய்களில், முட்டை பொரிக்க, காய் அழுகி விழுந்து விடும்.

அப்பிள், பீச், பிளம்ஸ், மாங்காய் போன்றவற்றுக்கு உலகமெங்கும் பழ ஈக்கள் பெரும் சவாலாக இருக்கின்றன. இவை இலங்கையிலும் உண்டு. இவற்றை கட்டுப்படுத்த பெருமளவில் பணம்செலவாகும்.

எனவே எனது ஆலோசனைப்படி பாலன் இப்போது ‘பசுமைக்கூடத்தில்’ (Green house) சொட்டு நீர்ப்பாசன முறை மூலம் (Drip irrigation) முருங்கை சாகுபடி செய்கிறான். இந்த முறையில் 2.5×2.5 மீட்டர் இடை வெளியில் கொட்டைக் கன்றுகளை நட்டு, ஒரு மீட்டர் வளர்ந்ததும் நுனியைக் கிள்ளிவிட வேண்டும். இதனால் பக்கக் கிளைகள் வளர்ந்து பெருமளவில் காய்க்கும். காய்களைப் பறித்த பின், மீண்டும் ஒரு மீட்டர் உயரத்துக்கு கவ்வாத்துப் பண்ணி வளர்த்தால் வருடத்தில் இரண்டு முறை காய்க்கும். பசுமைக் கூடத்தில், மரத்துக்கு மரம், கவ்வாத்துப் பண்ணும் ‘மாதங்களை’ மாற்றுவதன் மூலம், பாலன் வருடம் முழுவதும் முருங்கைக் காய் விற்கிறான்.

இவ்வாறு முருங்கையைச் செடியாக வளர்த்து, கவ்வாத்துப் பண்ணி, சொட்டு நீர்ப்பாசனத்தில் வளர்க்கும் முறையில், நான் பிறந்து நடைபயின்ற கைதடி மன் உட்பட இலங்கை எங்கும் பயிரிட வேண்டுமென்பது, என் அம்மா சார்பாக நான் காணும் கனவுகளில் மிக முக்கியமானது.

ஒரு நாள் பாலனின் மனைவி முருங்கைக்காயுடன் மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயும், யாழ்ப்பாணத்துப் பச்சை மிளகாயும் கொண்டு வந்து அம்மாவைக் குளிர்வித்தார். முருங்கைச் செடிகளுக்கு நடுவே ஊடு பயிர்களாக மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயும், யாழ்ப்பாணத்துப் பச்சை மிளகாயும்

பாலன் வளர்ப்பதாகவும் அவை விரைவில் சந்தைக்கு வர இருப்பதாகவும் பாலனின் மனைவி சொன்னார்.

அகதியாக வந்து வேலை கிடைக்காமல் ‘அப்படி இப்படி’ வேலை செய்யவர்கள் மத்தியிலே, சுயதொழில் புரிந்து முன்னேறியுள்ள பாலன் குடும்பத்தை நினைத்து நான் மிகவும் பெருமைப்பட்டேன்.

2

என்னுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரியும் நண்பன் ரோனி, Food Technology பேராசிரியர். ரோனிக்கு அடிக்கடி பல்லுக்கொதி வரும். எமது வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் பல் டாக்டரான என் மகனிடம் ஆலோசனை கேட்பான்.

பாலன் அன்று குடும்பத்துடன் வந்திருந்தான். வரும்போது வழைமொல முருங்கைக் காய், முருங்கை இலை எனத் தாராளமாகக் கொண்டு வந்திருந்தான். பாலனின் மனைவியும் என்னுடையமனைவியும் அன்று பலவித கொம்பினேசனில் முருங்கை சமைத்திருந்தார்கள். ரோனியையும் அன்று மதிய உணவிற்கு அழைத்திருந்தேன்.

இந்திய உணவு வகைகளை ரோனி விரும்பிச் சாப்பிடுவான். காரமான கறிவகைகளை வேர்க்க விழுவிழுக்க தண்ணீரைக் குடித்துக்கொண்டு அவன் சாப்பிடுவதைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கும். அன்று சாப்பிடும்போது முருங்கைக் காயிலுள்ள சதையை கரண்டி முள்ளால் பிரித்தெடுப்பதற்குக் கஷ்டப்பட்டான். ரோனிக்கு முன்னால் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பாலன், முருங்கைக் காய்த் துண்டை முன் பல் இடுக்கில் கவ்வி பெருவிரல் நகத்தால் லாவகமாக

சதையை உருவி ‘இது யாழ்ப்பாண ரெக்னிக்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

‘இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இதைச் சாப்பிட வேணுமோ’ என பாலனுடன் சேர்ந்து சிரித்த ரோனி முருங்கைக் காயை தள்ளி வைத்துவிட்டு, அதனுடன் சேர்த்துச் சமைத்த இறாலைச் சாப்பிடுவதில் கவனமாக இருந்தான்.

ரோனி முருங்கைக்காயைக் குறை சொன்னது, சாப்பாட்டு மேசை அருகே, சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்த அம்மாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

‘இஞ்சை பார், என்றை பல்லை! முருங்கைக்காய் திண்டுதான் இந்த வயதிலும் பல்லுக் கொதியில்லாமல் இருக்கிறன்.’

அம்மா அந்தக்காலத்து யாழ்ப்பாண மனுஷி! ரோனிக்கு அடிக்கடி பல்லுக்கொதி வருவதை அவர் மறைமுகமாக குத்திக்காட்டியது வெளியே தெரியாமலிருக்க, நான் சிரித்துச் சமாளித்தேன்.

அம்மா சொல்வது உண்மைதானா என்ற கேள்வி கண்களிலே தொனிக்க, பல்வைத்தியரான என்னுடைய மகனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் ரோனி.

‘முருங்கைக் காயில் அதிகளவு கல்சியம் இருப்பதாகவும், குறிப்பாக சண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் நிறைந்த மண்ணில் வளரும் முருங்கையில் மேலதிக கல்சியம் இருப்பதாகவும் நம்பப்படுகிறது. இதை நீ தான் உனது ஆய்வு கூடத்தில் பகுப்பறிந்து சொல்ல வேண்டும்’ என, வெளிநாட்டில் பிறந்த என் மகனுக்கு முருங்கைக்காய் பற்றிய அறிவு அதிகம் இருக்காதென்பதால் ரோனிக்கு நான் பதில் சொன்னேன்.

அப்போது, அந்தக் காலத்து பாக்கியராஜா படங்களில் வந்த முருங்கைக்காய் மகத்துவத்தைச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விடாமல் அவிட்டு விட்ட பாலன், ‘எனக்கு ஜந்து பிள்ளைகள்’

எனக் கண் சிமிட்டி தனது முருங்கைக் காய்க்கு விளம்பரம் தேடிக் கொண்டான். என்ன இருந்தாலும், முருங்கைக்காய்க்கு ‘மவுசு’ சேர்த்த திரைப்பட இயக்குனர் பாக்கியராஜாவை பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

இன்னும் தனக்குக் குழந்தைகள் இல்லை யென்ற குறை ரோனிக்கு. பாலன் சொன்ன தகவல், அவனை உசப்பி விட்டிருக்கலாம்.

‘இதை ஒருக்கா பகுப்பாய்வு செய்து பார்க்கத்தான் வேண்டும்’ என்று சொல்லி பாலன் கொண்டு வந்த சில முருங்கைக் காய்களையும், ஒரு கிராம் உலர் நிறைக்குத் தேவையான முருங்கை இலைகளையும் எடுத்து பத்திரிப் படுத்திக் கொண்டான். மாலையில் தேநீர் அருந்திய பின் ரோனி விடைபெறும் போது, யாழ்ப்பாண முருங்கைக் காய் அடைத்த ரின் ஒன்றைக் கொடுத்த அம்மா, ‘இதையும் ஒருக்கா சோதிச்சுப் பார்’ எனச் சொல்லி வழி அனுப்பி வைத்தார்.

அன்று சனிக்கிழமை!

பல் வைத்தியசாலைக்குச் சென்ற ரோனி மகனுடன் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். பல் வைத்தியர்களான மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் அன்று அரை நாள் வேலை. சனிக்கிழமைகளில் வேலை முடிந்து நேராக எமது வீட்டுக்கு மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்பது மகன் மருமகள் இருவருக்கும் என்னுடைய மனைவி இட்ட அன்புக்கட்டளை.

அன்றும் எங்கள் வீட்டில் முருங்கைக் காய் குழம்பு. மூள்ளை நீக்கிய பாரைக் கருவாட்டினை முருங்கைக் காயுடன் சேர்த்து மனைவி வறட்டல் குழம்பு வைத்திருந்தாள்.

சாப்பிடும் போது, ரோனி பாலன் காட்டிக் கொடுத்த யாழ்ப்பாண ரெக்னிக்கைப் பாவித்து பல்லிடுக்கில் முருங்கைக் காயை கவ்வி சதையை உருவத் தொடங்கினான். இதைக்

கண்டு நாமெல்லோரும் சிரித்த சிரிப்பில் ரோனிக்கு பிரக்கடித்து விட்டது.

தண்ணீரை நிரம்பக் குடித்துக் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டவன், ‘சிரிக்காதேயுங்கோ! முருங்கைக் காயிலை கன விஷயமிருக்கு, பிறகு சொல்லுறங்’ என்றவன் சாப்பாடு முடிய தன் தரவுகளை வைத்துக் கொண்டு விரிவுரை நடத்த துவங்கிவிட்டான்.

‘முருங்கைக் காயில்அதிகளவு கல்சியம் இருப்பது உண்மைதான்! சொன்னா நம்பமாட்டர்கள், நான் கொண்டு போன முருங்கை இலையை உலர்த்திப் பெறப்பட்ட ஒரு கிராம் உலர் தூளில், பசும் பாலில் இருப்பதை விட அதிகளவு கல்சியம் இருக்கிறது...!’

சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்தவாறு ரோனி சொல்வதைக் கேட்ட அம்மா, எழும்பி வந்து ரோனியின் அருகேயுள்ள கதிரையில் நாரியை நிமிர்த்தி இருந்து கொண்டு, ‘நான் தந்த யாழ்ப்பாணமுருங்கைக்காயிலைகூட இருக்கோ இல்லையோ எண்டதை சொல்லு’ எனக் கேட்டார்.

ரோனி அம்மாவை நன்கு அறிவான். யாழ்ப்பாண மண்ணில் அவர் கைம்பெண்ணாக நான்கு பிள்ளைகளையும் வளர்த்து முன்னுக்கு கொண்டு வரப்பட்ட கஷ்டங்களை நான் ரோனிக்கு சொல்லியிருக்கிறேன். அம்மா உடல் இங்கும் உயிர் ஊரிலுமாக வாழ்பவர் என்பதும் அவனுக்கு தெரியும். வேறு நேரமென்றால் அம்மாவுக்கு பகிடியாகப் பதில் சொல்லியிருப்பான். இப்போது அவன் முருங்கைக் காய் விஷயத்திலை படு சீரியஸ்ஸாக இருக்கிறான்.

தனது மடிக்கண்ணியை விரித்து அதில் தரவுகளைப் பார்த்தவாறு ரோனி தொடர்ந்தான்.

‘பாலாவின் ஆஸ்ரேலியமுருங்கையிலும் பார்க்க, யாழ்ப்பாண முருங்கைக் காயத் தோலில் கல்சியம் பத்து

வீதம் அதிகமாக இருக்கிறது. இது முருங்கையினத்தின் மரபணு சார்ந்த விடையமில்லை, முருங்கை மரம் கல்சியம் அதிகமுள்ள மண்ணில் வளர்ந்ததால் வந்தாக இருக்கலாம். உங்களின் முருங்கைக் காய்தோல் சப்பும் ‘கலாசாரத்தில்’ அர்த்தம் இருக்கிறது...’ என அம்மாவுக்கு ஏற்ற வகையிலே விஞ்ஞான தகவல்களைச் சொல்லி அவரைக் குளிர்வித்தான்.

‘கல்சியம் பல வடிவங்களில் உண்டு. முருங்கையில் இருக்கும் கல்சியம், குடலால் உறுஞ்சக் கூடிய நிலையிலும், உடலால் உள் வாங்கக் கூடிய நிலையிலுமுண்டா...?’ என மகன் மருத்துவ ரீதியாக ஒரு கொக்கியைப் போட்டான்.

எனது பகுப்பாய்வின் படி முருங்கையில் இருக்கும் கல்சியம், ‘கல்சியம் ஒக்ஸலேற்’ பளிங்குகளாகவே இருக்கின்றன. இப் பளிங்கு நிலையில், இவை மனித உடலால் பாவிக்க முடியாது எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் முருங்கையில் உள்ள கல்சியம் பளிங்குகளின், ‘உடற்தொழில்’ மாற்றங்களை மருத்துவ விஞ்ஞானி ஒருவர் தான் கண்டறிந்து சொல்ல வேண்டும்’ என தன்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கான பதில் சொல்லும் பொறுப்பை வெகு லாவகமாக, வைத்திய போதனாசிரியராகவும் பணிபுரியும் என மகனிடம் திருப்பி விட்டான் ரோனி.

முருங்கைக்காய் சமாசாரம் விஞ்ஞான ரீதியாக திசை திரும்பியதால் அம்மாவால் அதிகம் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கொட்டாவி விட்டவாயே அருகில் இருந்த அவரது அறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டார். இந்த வயதிலும் அவருக்கு பாம்புக் காது. மெல்லக் குசுகுசுத்தாலும் நன்கு கேட்கும். அவரது புலனெல்லாம் எங்கள் உரையாடலிலேயே லயித்திருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

‘கால்சியத்தை விட வேறு என்ன முருங்கைக்காயில் இருக்கிறது...?’

நான் எழுதிய ‘கறுத்தக் கொழும்பான்’ மாம்பழ ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை போன்று யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையிலும் உணவிலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் முருங்கை பற்றியும் படைப்புக்கட்டுரை ஒன்று எழுத வேண்டுமென்பது எனது நீண்ட நாள் ஆசை. எனவே ரோனியிடம் தகவல் சேகரிப்பில் நான் முனைப்புக் காட்டினேன்.

‘குறுகிய காலத்துக்குள் எல்லாவற்றையும் பகுப்பாய்வு செய்ய முடியாது. ஆனால் உசாத்துணை நால் ஆராய்ச்சி நிறையச் செய்தேன். விக்கிபீடியா (Wikipedia) இணையத் தளத்திலிருந்து பல தகவல்களைப் பெறக் கூடியதாக இருந்தது’.

விக்கிலீக்ஸ் (Wikileaks) முருங்கைக்காய் பற்றியும் தகவல்களை லீக் (leak) பண்ணியிருக்குதோ...? என, எமது சம்பாஷனைக்குள் புகுந்தாள் என்னுடைய மனைவி. அரசு அலுவலகமென்றில் அலுவலராகப் பணி புரியும் என்னுடைய மனைவி விக்கிபீடியாவை (Wikipedia) விக்கிலீக்ஸ் (Wikileaks) என தவறாக விளங்கியிருந்தாள்.

‘விக்கிலீக்ஸ்’ உலகத்திலுள்ள பல அரசாங்கங்களின் தில்லு மூல்லுக்களையும் முறைகேடுகளையும் அம்பலப்படுத்தும் இணையத்தளம். ரோனி சொல்வது விக்கிபீடியா. இது ‘என்சைக் கிளோபீடியா’வின் (Encyclopedia) இலவச இணையத்தளம். இதிலிருந்து எமக்குத் தேவையான பயனுள்ள தகவல்கள் பலவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ரோனி தொடர்ந்தான். தாய்ப்பால் சுரப்பதை முருங்கை அதிகரிக்கும். ஒரு தேக்கரண்டி காய்ந்த முருங்கை இலைத் தூளில், 14 சதவீதம் புரதமும், 40 சதவீதம் கல்சியமும், 23 சதவீதம் இரும்புச் சத்தும் இருப்பதாக விக்கிபீடியா இணையத்

தளத்தில் வாசித்தேன். ஒரு குழந்தைக்கு மூன்று வயது வரை தேவையான விற்றுமின் ஏ, சீ ஆகியன முருங்கை இலையில் இருப்பதாகவும் சொல்லி எங்களை அசத்தினான்.

‘உதுக்காகத்தான் அப்பு பிள்ளைப் பெத்த வீட்டிலை, முருங்கைக்காய் பத்தியம் குடுக்கிறது’. அறைக்குள் இருந்தவாரே அம்மா நமது மண், பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்த்த கைமருந்து அறிவைப் பக்குவமாக அவிழ்த்து விட்டார்.

இவற்றுக்கு நடுவே, தன் பங்கிற்கு முருங்கையின் மருத்துவ குணங்களை அறிய இணையத் தளத்தை தட்டி ஆராய்ந்தாள் மருத்தவம் படிக்கும் எனது மகள்.

முருக்கம் பட்டை, இலை, காய் எல்லாம் பல நாடுகளில் சுதேச வைத்தியத்துக்குப் (Traditional medicine) பயன்படுத்தப்படுகிறன. கர்ப்பினித் தாய்க்கு தேவையான இரும்புச் சத்தும், கல்சியமும் முருங்கையில் இருப்பதாக இணையத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையே இருக்கிறது. கர்ப்பினித் தாய் தினமும் 3 முதல் 6 தேக்கரண்டி காய்ந்த தூளுக்குச் சமமான முருங்கைக் கீரை சாப்பிட வேணுமாம். இன்னுமொரு கட்டுரையில் வாழைப் பழத்தில் இருப்பதிலும் பார்க்க 4 மடங்கு பொட்டாசியமும், ஓட்ஸில் (Oats) இருப்பதிலும் 4 மடங்கு நார்ச் சத்தும், ஸ்பினாஷ் கீரையிலும் பார்க்க 9 மடங்கு இரும்புச் சத்தும் முருங்கை இலையில் இருப்பதாக, கணனிக்கு முன்னால் இருந்து கொண்டே தரவுகளை அடுக்கினாள் மகள்.

அம்மா மெல்ல தனது அறையிலிருந்து எழுந்து வந்தார்.

‘முருக்கம் பட்டை உடம்பிலுள்ள கெட்ட நீரை உறுஞ்சி எடுக்கும். உதுக்குத்தான் ஊரிலை சனிக்கிழமை எண்ணை தேய்த்து முழுகியவுடன் முருக்கம் பட்டை போட்டு அவித்த

‘ரசம்’ குடிக்கத் தாறது. சின்னனிலை அதைக் குடிக்க நீ எத்தினை சன்னதம் போடுவாய்...?’ என, என் பிள்ளைப் பராயம் பற்றிய நினைவுகளிலே அம்மா தோய்ந்து மகிழ்ந்தார்.

‘இது மலையாள மருந்து. முருக்கம் பட்டை போடா மல் மலையாளத்திலை ரசமுமில்லை கசாயமுமில்லை. மலையாளத்துக்கு புகையிலை யாவாரத்துக்கு போன என்றை அப்பு சொல்லித்தான் இது எங்களுக்கு தெரியும். இதுகள் எல்லாத்தையும் விட்டதாலை தான் இப்ப எல்லா விதமான நூதன வியாதிகளும் வருகுது...!’

மகனை விட்டு இப்பொழுது அம்மா, தனது ‘அப்பு’ பற்றிய நினைவுகளிலே மூழ்கித் திழைத்தார்.

ரோனி தனது மடிக் கண்ணியில் ஏதோ தேடிக் கொண்டிருந்தான். ரோனி முருங்கையில் கரிசனை காட்டியதில் பாய்க்கியராஜா படச் ‘சமாசாரமும்’ ஒன்று. எனவே அது பற்றியும் கேட்டேன்.

‘சித்த வைத்தியத்தில் ஆண்களின் வீரியத்துக்கும் பெண்களின் நீண்ட நேர காதலுக்கும் முருங்கை பாவிக்கப் படுவதாக விக்கிபீடியா சொன்னாலும், இது விஞ்ஞான ரீதியாக நிருபிக்கப் படாத ஒன்று. இதுவும் சின்ன வெங்காயத்திலை செய்த உங்கள் சீனிச் சம்பல் ‘சமாசாரம்’ போன்றதாக இருக்கலாம் என ரோனி சொன்ன தகவல்களைக் கேட்ட மகன் தன் மனைவியைப் பார்த்து கண்ணடித்து சிரித்தான்.

மதிய உணவு முடிந்து ரோனி சென்ற பின்பும் முருங்கை பற்றிய நினைவுகள் என் மனதில் குதியாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

3

பல்கலைக்கழக பணி நிமிர்த்தம் நான் ஆயிரிக்க நாடுகளுக்கும் செல்வதுண்டு. அங்கும் முருங்கை மரங்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அவை ஆயிரிக்கார்களால் உணவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. அங்கு முருக்கம் பட்டை குடி தண்ணீர் சுத்திகரிப்பில் பெருமாவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆயிரிக்காவிலுள்ள நாடுகள் சிலவற்றில் இந்திய வம்சாவளிகளின் தொடர்பு காரணமாக, ஆயிரிக்க சுதேசிகள் சிலர் முருங்கை இலையை தமது குப்புகளில் சேர்ப்பார்கள். முருங்கைக்க காய்களென்றால், மூச்சவிடாதே! அவை ‘சாத்தானின்’ விரல்கள். எனவே, அவற்றை மனிதர் சாப்பிட்டால் ‘உடலுக்கு கேடுவரும்’ என்பது அவர்கள் பயிலும் திருவாசகம்.

முருங்கை மரத்தை Ben tree என்றும் அழைப்பதுண்டு. முருக்கங் கொட்டையிலிருந்து ‘Ben Oil’ என்ற விலையுயர்ந்த எண்ணை தயாரிக்கப்படுகிறது. இந்த எண்ணையின் சிறப்பியல்பு, நீண்டகாலத்துக்கு காயாமல் இருப்பதுதான். எனவே மணிக்கூட்டுத் தயாரிப்பிலும் வாசனைத் திரவிய தயாரிப்பிலும் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படும். சுவிஸ் மணிக்கூடு தயாரிப்பில் இந்த எண்ணையே பயன்படுத்தப்படுகிறது!

தன்சானியாவில் (Tanzania) வசிக்கும் எனது கலாசாலை நண்பன் ராஜா ‘Ben Oil’ தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். அந்த எண்ணை உற்பத்திக்குத் தேவையான விதைகளைப் பெற கிளிமஞ்சாரோ மலை அடிவாரத்தில் பல முருங்கைப் பண்ணைகள் வைத்திருக்கிறான்.

ராஜாவை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தது மிகவும் சுவையான சங்கதி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் எழுபதாம்

ஆண்டுகளின் முற்பகுதிகளில், நான் ஜேர்மனிக்குச் சென்ற அதே புலமைப் பரிசில் திட்டத்தின்கீழ் ராஜாவும் வந்திருந்தான். ஆறு வருடப் படிப்பு. முதல் வருடம் ஜேர்மன் மொழிப் பயிற்சி. எங்கள் அனைவருக்கும் கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்ட மொழி தெரியாத நிலை. ஒரு நாள் இந்தியனாகத் தெரிந்த ராஜாவிடம் சென்று ‘நீ தமிழனா?’ எனக் கேட்டேன். ‘ராஜா’ தமிழ்ப்பெயர் என்ற எண்ணம் எனக்கு!

‘இல்லை,’ ஆபிரிக்கன். தன்சானியா! என்றான்.

என்னதான் ராஜா தன்னை தன்சானிய ஆபிரிக்கன் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும், அங்கு படிக்க வந்த கறுப்பு தன்சானியாகள் அவனை தங்களுள் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொண்டது கிடையாது. ஆபிரிக்கர்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் புலமைப்பரிசிலை ஓர் இந்தியன் எப்படிப் பெற்று அனுபவிப்பது என்கிற ஆத்திரத்தில் ராஜாவை வெறுப்புடன் பார்த்தார்கள். ஆபிரிக்க நாடுகளில், பல தலைமுறைகளாக இந்தியர்களும் சீனர்களும் குடியுரிமை பெற்று வாழ்ந்தாலும் அவர்களை ஆபிரிக்கர்களாக குதேசிகள் ஏற்றுக் கொள் வதில்லை. வெள்ளையர்களைப் பொறுத்தமட்டில், தென் ஆபிரிக்காவிலும் வெள்ளையர்களின் ஆதிக்கம் வலு விழந்து, இரண்டும் கெட்டான் நிலையிலுள்ள சிம்பாபுவே வெள்ளையர்களின் நிலைக்கு வந்துகொண்டிருப்பதை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

ராஜாவின் முதாதையர்கள் குஜராத்திலிருந்து வணிகர்களாக தன்சானியா வந்தவர்கள். படிக்கும் காலத்திலேயே அவனது உடலில் வணிக இரத்தம் ஓடியது. எதையும் தூர நோக்குடன் நவீனமாகச் சிந்திப்பான். அவன் கிளிமஞ்சாரோ மலையடிவாரத்தில் முருங்கை விதையிலிருந்து ‘Ben Oil’ என்ற எண்ணை தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கவில்லை.

தன்சானியாவுக்கு நான் தொழில் நிமித்தம் சென்ற பொழுது கிளிமஞ்சாரோ மலையடிவாரத்திலுள்ள அவனது பண்ணையில் ராஜாவைச் சந்தித்தேன். அங்கு சென்றதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. எனது ஆயிரிக்க விமானப் பறப்புகள், பெரும்பாலும் கிளிமஞ்சாரோ மலையின் மேலாகவே நடைபெறும். விமானத்திலிருந்து பார்க்கும்போது கிளிமஞ்சாரோ மலை மிகவும் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் தோன்றும். மேகங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு தெரியும் பனி படர்ந்த மலை முகடுகள், தேங்காய்ப் பூப்போட்டு நீத்துப் பெட்டியில் அம்மா அவித்துக் கொட்டும் குரக்கன் புட்டை நினைவூட்டும். ஒரு முறையாவது அங்கு செல்ல வேண்டுமென்பது எனது நீண்ட நாள் ஆசை.

இங்கு இன்னுமொன்றையும் சொல்லவேண்டும். கதை சொல்லும் வித்தையில் புதிது புகுத்தியவர் அமெரிக்க நாவலாசிரியரான Ernest Miller Hemingway. இவர் கிளிமஞ்சாரோ வின் பனிகள் ("The Snows of Kilimanjaro") என்கிற அற்புதமான நாவலை கிளிமஞ்சாரோ மலையைக் கதைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதியுள்ளார். இது பின்னர் சினிமாப் படமாகவும் வந்தது. இந்த நாவலை வாசித்து, படத்தையும் பார்த்த பின்பு கிளிமஞ்சாரோவுக்கு போகும் ஆசை எனக்குப் பன்மடங்காகியது.

தன்சானியாவின் கிழக்கு கரையில் இந்தியப் பெருங்கடல் உண்டு. வடக்கே கென்யாவும், உகண்டாவும், மேற்கே றுவண்டா, புருண்டி, கொங்கோ ஆகியனவும், தெற்கே சம்பியா, மாலாவி, மொசம்பிக் ஆகிய நாடுகளும் தன்சானியாவைச் சூழ்ந்துள்ளன, என்கிற பூகோள் விபரத்தை நீங்கள் ஆயிரிக்க வரைபடம் ஒன்றினை வைத்து சுலபமாகக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

Tanganyika, Zanzibar
ஆட்சிப் பிரதேசங்களை

என்ற இரண்டு தனித்தனி
இணைத்து 1964ம் ஆண்டு

தன்சானியா உருவாக்கப்பட்டது. Tanzania என்ற பெயர், Tanganyika, Zanzibar ஆகியவற்றின் முன் துண்டுகளை இணைப்பதால் பெறப்பட்டது. இன்றைய தன்சானியா அமைந்துள்ள பிரதேசமே உலகில் ஆதிகால மனிதர்கள் அதிகம் வாழ்ந்த பிரதேசம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு மில்லியன் வருடங்களுக்கு முற்பட்ட மனித முதாதையர்களதும், அவர்களிலிருந்து கூர்ப்படைந்த மனிதர் களதும் சுவடுகள் தன்சானியாவில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதாக வரலாற்றுத் தகவல்கள் உண்டு.

முதலாவது மிலேனியத் தொடக்கத்தில் பாரசீக வளைகுடாவில் இருந்து அராபியர்கள் கிழக்கு ஆபிரிக்க கரையோரம் சென்றதால் அங்கு இஸ்லாமிய மதமும், மேற்கு இந்தியாவிலிருந்து இந்தியர்கள் சென்றதால் வணிகரீதியாக இந்தியர்களின் ஆதிக்கமும் தன்சானியாவில் தோன்றியது. தற்போது இந்தியர்களில் பலர் கணடா, இங்கிலாந்து, அமேரிக்கா என புலம் பெயர்ந்து சென்று விட்டாலும், குத்துமதிப்பாக ஒரு லட்சம் இந்திய வம்சாவளியினர் தற்போது தன்சானியாவில் வாழ்வதாக ராஜா சொன்னான். இந்தியர்களின் வணிகரீதியான ஆதிக்கமும் பண பலமும் இந்திய ஏதிர்ப்பையை தன்சானியாவில் ஏற்படுத்தியுள்ளதை எனது பிரயாணத்தின் போது மிக எளிதாகத் தெரிந்து கொண்டேன்.

தன்சானியாவிலிருந்து படிக்க வந்தவர்களை ஜேர்மன் சக மாணவர்கள் தங்கள் அடிமைகள் என நட்பு ரீதியாக கேலி செய்வதுண்டு. 18ம், 19ம் நூற்றாண்டுகளில், தற்போதைய தன்சானியாவின் Zanzibar பிரதேசமே ஆபிரிக்க அடிமைகளை ஏற்றுமதி செய்யும் கேந்திர பிரதேசமென்றும், அங்கிருந்து 718000 அடிமைகள் ஏற்றுமதியானதாகவும் ஆபிரிக்க பேராசிரியர் ஒருவர் சொன்னார்.

19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் றுவன்டா, புறுண்டி மற்றும் தன்சானியாவின் Zanzibar தவிந்த பிரதேசங்களை

ஒன்றினைத்து ‘ஜேர்மன் கிழக்கு ஆபிரிக்கா’ என்னும் பெயரில் ஜேர்மனியர்கள் ஆண்டார்கள். ஆபிரிக்காக் கண்டத்தை துண்டாடுவதிலே, பிரித்தானியரும் பிரஞ்சியரும் பெற்ற வெற்றியை, ஜேர்மனியர்கள் பெறவில்லை. இந்த மனக்கசப்பும் முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தை தோற்றுவித்திருக்கலாம். அதில் தோல்வியடைந்த ஜேர்மனியைச் சிறுமைப்படுத்தும் வகையில், வெற்றி பெற்ற நாடுகள் நிபந்தனைகளை விதித்து, நஷ்ட ஈடுகட்ட நிர்ப்பந்தித்தன. முடிவில், ஜேர்மனியின் கொலனிகளைப் பறித்து தமக்குள் பங்கு போட்டுக் கொண்டன. இந்த அவமதிப்புக்களின் எதிர் விணையாகத்தான் நாஜி இயக்கமும், இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் சூத்திரதாரியான அடோல்வ் ஹிட்லரும் Adolf Hitler தோன்றியதாக வரலாற்று ஆசிரியர் பலரும் எழுதியுள்ளார்கள். ஜேர்மனியர்கள், முதலாம் உலக யுத்தத்தின் தோல்வியினால் ஏற்பட்ட ரணங்களைச் சுமந்தவர்கள். இந்த வரலாறு ஜேர்மனியில் வாழையடி வாழையாக புகட்டப்படுவதை, நான் அங்கு வாழ்ந்த காலத்தில், அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்துள்ளேன். இதன் வெளிப்பாடாக, தன்சானியாவிலிருந்து படிக்க வந்த மாணவர்களை ஜேர்மன் சகாக்கள் ‘தங்கள் அடிமைகள்’ என கேலிசெய்வார்கள். இந்த சில்லறைச் சேட்டைகளை கறுப்பு தன்சானிய மாணவர்கள் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் ராஜா அமைதி காத்தான். ஆபிரிக்க கண்டத்திலே பல தலை முறைகளாக வாழ்ந்துவரும் இந்திய வம்சாவளியினர் தமக்கு ஏற்படும் அரசியல் சார்ந்த அவமதிப்புகளைச் சமாளிப்பதில் மகா கில்லாடிகள். இப்படியான நேரங்களில், ராஜா தான் காந்தி பிறந்த தேசத்தின் பரம்பரை என, வேதாந்தம் பேசித் திரை போட்டுக் கொள்வான்.

Dodoma தன்சானியாவின் தலைநகரமாக இருந்த போதிலும், தன்சானியாவின் பெரிய நகரம் Dar es Salaam. இந்திய பெருங்கடலைஏட்டியுள்ள பெரிய வணிக நகரமும் இதுவே. இங்கிருந்து 646 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள கிளிமஞ்சாரோ

மலையாடவாரத்துக்கு பஸ்ஸிலேதான் புறப்பட்டேன். அங்கு தான் ராஜாவின் முருங்கைப் பண்ணைகள் இருந்தன.

கிளிமஞ்சாரோ ஆபிரிக்காவின் மிக உயர்ந்த மலை. இந்த மலை பூமத்திய ரேகைக்கு (equator) மூன்று பாகை தெற்கே அமைந்துள்ளது. தன்சாவியாவின் வட கிழக்கில், கென்யா எல்லை அருகே அழைந்திருக்கும் இந்த மலைச் சிகரத்தில் நிரந்தரமாக பனி படர்ந்திருக்கும். 70 கிலோ மீட்டர் சுற்றுளவுள்ள மலை அடிவாரத்தில் கோப்பி, சோளம், வாழை ஆகிய பயிர்கள் பெருமளவில் பயிரிடப்படுகிறன. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக காட்டு மரங்களுடன் வளர்ந்த முருங்கைகள், இப்போது செடிகளாக புதிய விவசாய உத்திகளைப் பாவித்து ராஜாவால் அங்கு பயிரிடப்படுகின்றது.

வீட்டைச் சுற்றி ராஜா முருங்கை மர வேலி போட்டிருந்தான். முருங்கை மரங்களில் நிறையக் காய்கள் காய்த்துத் தொங்கின. இலங்கைப் போலீஸ்காரன் அந்தக்காலத்திலே உபயோகித்த ‘பேற்றன்’ பொல்லுகள் கணியத்திலே அந்தக் காய்கள் குட்டையாகத் தோன்றின. முன்பக்க மதிலுக்கு உள்புறமும் முருங்கை மரங்களே இருந்தன.

‘முருங்கை தான் எங்கள் காவல் தெய்வங்கள். மரத்தில் விரல்கள் போல் தொங்கும் காய்களை ‘சாத்தானின் விரல்கள்’ என ஆபிரிக்க சுதேசிகள் நம்புகிறார்கள். இதனால் முருங்கை மரங்களைத் தாண்டி அவர்கள் உள்ளே வரமாட்டார்கள்’ என தனது முருங்கை மர வேலிக்கு விளக்கம் சொன்னான் ராஜா.

‘அப்படி என்றால், முருங்கை எண்ணெய் தயாரிப்பதற்கு உனக்கு வேலை ஆட்கள் தட்டுப்பாடு ஏற்படுமே...?’

‘முருங்கையிலிருந்து கொட்டைகளைப் பிரித்தெடுப்பது இந்தியர்கள், மிகுதி சுதேசிகள்’ எனச் சொல்லிச் சிரித்தான் ராஜா.

அன்று மாலை ராஜாவின் முருங்கைத் தோட்டத்துக்கு சென்றிருந்தோம். அது தோட்டமல்ல, பெருந்தோட்டம். ஏக்கர் கணக்கில் சொட்டு நீர்ப்பாசன முறையில் வரிசையாக மண்ணை அணைத்து வரம்பு போலாக்கி முருங்கை பயிரிட்டி ருந்தான். மொளிமொளியாக நிறையக் காய்த்திருந்தன. முற்றிய காயோன்றை பிரித்துப் பார்த்தேன். சதையில்லை, நிறையக் கொட்டைகள். அது தான் தேவையானதுங்கூட. ‘இவை விதைகளுக்காக விருத்தி செய்யப் பட்ட புதிய இன முருங்கை’ என்றான் ராஜா.

‘ஆயிரிக்க கறுப்பர்கள் முருங்கையை உணவுக்குப் பாவிப்பதில்லையா...?’ என என்னுடன் வந்திருந்த மனைவி கேட்டாள்.

‘இல்லை. இங்குள்ள முருங்கைகாய்களில் சதைப் பிடிப்பில்லை. முருங்கைப் பட்டைகள் கிராமப் புறங்களில், விக்ரோரியாக் குளத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் குடிதண்ணீர் சுத்திகரிப்புக்கு பாவிக்கப் படுகிறது. ஆயிரிக்காவின் மிகப் பெரிய குளம் இதுதான். இங்கு நைல் நதியின் தண்ணீர் வந்து சேர்கிறது. நைல் நதிக் கரையோரமாக வாழும் ஆயிரிக்கர்கள் விசக்கடிக்கும் வாதத்துக்கும் மருந்தாக முருங்கை இலைச் சாறை இன்றும் பயன்படுத்துகிறார்கள். 2010ம் ஆண்டு மாசிமாதம் வெளியிடப்பட்ட Micro Biology ஆய்வறிக்கையில் முருங்கை இலைச் சாறு பக்ரீயாக் கிருமிகளை 90 தொடக்கம் 99 சதவீதமளவு கொல்வதாகச் சொல்கிறது...’ என்று ராஜா பல தகவல்களை விசுக்கியபடி நடந்தான்.

பேசிக்கொண்டே முருங்கை எண்ணை தயாரிக்கும் கட்டிடத்தை வந்தடைந்தோம். ‘Ben Oil’ தொழிற்சாலை என்ற பெயரின் கீழ், வளையல் அணிந்த இந்தியப் பெண்ணின் வலது கரமும் ஆயிரிக்கப் பெண்ணின் இடதுகரமும் இணைந்து,

வணக்கம் கூறி வரவேற்கும் படம் ஒன்று வரையப் பட்டிருந்தது. அருகிலிருந்த விளம்பரத் தட்டி ஒன்றில் Biofuel என்ற தலைப்பில் ஓர் திட்டம் வரையப் பட்டிருந்தது. அது பற்றி நான் ராஜாவைக் கேட்டேன்.

‘முருங்கை விதைகளிலிருந்து biodiesel தயாரிக்கலாம் என நம்பப்படுவதாகவும் இதில் ஜேர்மன் நிறுவனமொன்று ஆர்வம் காட்டுவதாகவும் சொன்னவன், வணிக ரீதியாக இது லாபம் தருமா என்பதை ஆராய்ந்த பிறகே இதில் இறங்க வேண்டுமென்றான். உண்மைதான், இந்தியரின் வணிக வெற்றிக்கு இவனும் ஒரு சான்று.

தன்சானியாவில் வாழும் இந்திய வம்சாவளியான ராஜா, முருங்கை பயிரிட்டே கோஸல்வரனாகி விட்டான்!

ஆனால் நாம்...?

முருங்கைக் காட்டனும் இணைந்தது தான் எமது ஈழக் கலாசாரம்!

முருங்கைக்காயை நினைத்ததும், அந்தக்காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு செல்லும் அத்தனை புகை யிரதங்களிலும், யாழ்ப்பாண மகாஜனங்கள் அக்கறையுடன் எடுத்துச் செல்லும், முருங்கைக்காய்க் கட்டுகளின் அளவு கனும், எண்ணிக்கையும் என் மனத்திரையில் ஓடுகிறது.

அந்தத் திரையைக் கிழித்துப்பார்த்தால்...?

முருங்கைக்காயின் உண்மையான மகத்துவத்தை முதலில் அறிந்தவன் ஈழத்தவன்தான் என்று, என் அம்மாவுடன் சேர்ந்து கைதடி மண்ணிலிருந்து கூவவேண்டும் போல இருக்கிறது.

கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழும், முருங்கைக்காய் என்று யாழ்ப்பாணத்தானின் சவை இன்னமும் அவனுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதற்கு, சவையின் ‘பற்று’ மட்டும்

காரணமாக இருக்க முடியுமா? இந்தச் சுவைகளை ஏதோ ஒரு வழியில் நகர்த்தி, நமது புதிய குழலிலும் நுகர முடியும்.

ஆனால் தமிழ் பேசி, தமிழிலேயே நமது அனைத்து, இனத்துவக் கலாசாரங்களையும் பேணிவளர்த்த அந்த மண்ணையும், அதன் தனித்துவ அழகையும், ஆயிரங்காலத்து வரலாற்றுச் சிறப்பையும் எவ்வாறு நாடு கடத்துவது?

இயலாமையின் மத்தியில், இயலுமானவற்றைப் பேசி மகிழுதல் மனித சுபாவம். இந்தச் சுபாவமே, இந்த முருங்கைக்காய்க் கட்டுரைக்குப் பின்னால் ஒழிந்து நிற்கிறதா?

கிழக்கும் மேற்கும்

1

சோமநாதர் தாத்தாவும் பொதுவடைமைவாதமும்!

நண்பன் ஒருவன் தன்னை “கம்யூனிஸ்ட்” எனச் சொல்லித் திரிந்தான். அது அவன் வாலிப் முறுக்கோடு திரிந்த காலம். பின்பு குடும்பம், பிள்ளைகள், பணம் என்று வசதிகள் வந்தபின், ஒப்புக்கு வெளியே பொதுவடைமை வாதம் பேசித்திரிந்தாலும், வீட்டில் அவன் சைவப்பழம்.

கம்யூனிச் கொள்கைகளின் கேள்வி ஞானத்தில், பொதுவடைமை சித்தாந்தம் பற்றி முழுதாக ஒரு புத்தகத்தையேனும் படிக்காத பலர், கம்யூனிச் ஆட்சி நடக்காத நாடுகளிலே முதலாளித்துவம் வழங்கிய சுகபோக வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டு, தீவிர கம்யூனிசம் பேசுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். கம்யூனிசம் பேசுதல் “புத்திஜீவிதத்தன” த்தை அடையாளப்படுத்துவதாக அவர்கள் நினைக்கிறார்களோ என நான் நினைப்பதும் உண்டு.

சோசலிஷ நாடோன்றில் நான் கல்வி கற்ற காலங்களில், மாற்றுக் கருத்துடன் அங்கே வாழ்ந்த கிழக்கு ஜேர்மன் பேராசிரியர் அடிக்கடி சொல்லும் வாக்கியம் ஒன்று, அந்த நண்பனைக் காணும் நேரங்களில் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

“சோசலிஷம், கம்யூனிசம் பேசும் பலருக்கு பணத்தையும் பதவியையும் கொடுத்துப்பாருங்கள், மறுகணமே அவர்கள் முதலாளித்துவம் பேசத் துவங்கி விடுவார்கள்.” பொதுவடைமை

ஒரு சிந்தனாவாதம் மட்டும்தான்; நடைமுறைக்கு உதவாது என்பது பேராசிரியரின் நம்பிக்கை. “ஏட்டுச்சுரக்காய் கறிக்கு உதவாது” என்கிற நம்மவர் பழமொழியை அவர் அனுசரித்துப் பேசுவார்.

சோசலிஷம் பேசிய நாடுகள் இன்று சின்னா பின்னப்பட்டுப் போனதுக்கும், முதலாளித்துவ முறைகளைப் பின் பற்றி இப்போது அவை வீறுநடை போடுவதற்கும் காரணம் என்ன? நடை முறையில் அவை தோற்றுப்போனதற்கு பேராசிரியர் சொன்னது மட்டுமே காரணமாகுமா? சித்தாந்தங்களிலும் பார்க்கச் சிக்கலானவை நடைமுறைகள் என்பதை நான் ஜேர்மனியில் வாழ்ந்த காலத்தில் அனுபவ வாயிலாக அறிந்துகொண்டேன்.

எனது இளமைப்பருவத்தில் ஏழு வருடங்கள் சோசலிஷ நாடாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட கிழக்கு ஜேர்மனியிலும், பின்பு ஐனநாயக நாடாக உரிமை பாராட்டிக் கொண்டு, முதலாளித்துவ பொருளதாரத்தைப் பயின்ற மேஞ்கு ஜேர்மனியில் ஆறு ஆண்டுகளும் படித்திருக்கிறேன். அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் பணிபுரிந்திருக்கிறேன். இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பின் ஜேர்மனி பிளவுப்பட்டால் தோன்றிய இருநாடுகளும், ஒன்றுக்கொன்று பரமவிரோதம் பாராட்டிய காலம் அது!

எழுபதுகளில் ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்கா இரண்டாம் முறையாக, இடதுசாரிக்கட்சிகளுடன் கூட்டணி அமைத்துப் பதவிக்கு வந்த பொழுது, ஸ்ரீலங்காவை “சோசலிஷ ஐனநாயகக் குடியரசாக” பிரகடனப்படுத்தியிருந்தார். அந்தக் காலங்களில் கம்யூனிச் சித்தாந்தங்களைப் பரப்பும் நோக்கில் சோவியத் சார்பு நாடுகள் தமது நாடுகளில் கல்வி கற்க, புலமைப்பரிசில்களை (Scholarships) வளர்முக நாடுகளுக்கு வாரி இறைந்தன. சுதந்திரம் பெற்ற கொங்கோ நாட்டின் முதலாவது மக்கள் தலைவராக உயர்ந்து, முதலாளித்துவ நாடுகளின் சதியினால் மரணமடைந்த, பற்றிக் கூழும்பாவின்

நினைவாக “லுமும்பா பல்கலைக்கழகம்” இதற்காகவே அன்றைய சோவியத் யூனியனில் நிறுவப்பட்டது.

இதே நடைமுறையைப் பின்பற்றி சீனாவும், மாவோ சிந்தனையைப் பரப்பவென தமது நாட்டுக்கு மாணாக்கர்களை வரவழைத்தது தனிக்கதை.

“தங்கடை சமயத்தைப் பற்ப சோத்துக்கும் சீலைக்கும் ஆசைகாட்டி அந்தக் காலங்களிலே, வேதப்பள்ளிக் கூடங்களில் “வாத்தியார்” வேலை குடுத்தாங்களே? அதுமாதிரித்தான் இதுவும்” என தமிழரசு தம்பித்துரை அண்ணர் அப்போது இதனை அட்டகாசமாக விமர்சித்தார். அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் பெரிதாக படித்துக் கிழிக்காவிட்டாலும், அந்தக்காலத்து தமிழரசுக் கட்சி அரசியலை கரைத்துக் குடித்தவர். அவரது பேச்சில் எப்போதும் நகைச்சுவையும் நளினமும் இருக்கும். வேப்பமரத்தடி சந்தியிலே அவர் நின்று அரசியல் பேசும்போது அவரைச் சுற்றி எப்போதும் ஒரு கூட்டமிருக்கும். அவருடைய பேச்சுக்கு ஒருவகை காந்த சக்தி இருந்தது.

தம்பித்துரை அண்ணரை மொஸ்கோவுக்கு கூப்பிட்டு லுமும்பா பல்கலைக்கழகம் கம்யூனிசம் சொல்லிக் குடுத் திருந்தால் பின்நாளில் அவர் சிறந்தவொரு பொதுவுடைமை பிரசாரகராக மாறியிருக்கக்கூடும். ஆனால் லுமும்பா பல்கலைக்கழகத்தின் தவப்பேறு அவ்வளவுதான்.

புலமைப்பரிசில் பெற்று பட்டப்படிப்பு அன்றேல் பட்டப்பின் படிப்புப் படிக்கச் செல்லும் மாணவர்கள் தாம் படிக்கும் கல்வித்துறையுடன் கம்யூனிச பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தங்களையும் அந்தந்த நாட்டு மொழிலேயே கற்று சித்தி பெறவேண்டும். இந்த வகையில் கிழக்கு ஜேர்மனியில் கல்வி கற்க 1974ம் ஆண்டு நானும் Dresden பல்கலைக்கழகம் சென்றேன்.

அந்தக்காலம் இன்றைய காலம் போலல்ல. பணம் படைத்தவர்கள், அல்லது படிப்பதற்கு புலமைப் பரிசில்கள் பெற்றவர்கள் மட்டும் வெளிநாடு சென்றார்கள். பினேன் ஏறுவதென்றால், கோட்குட் போட்டு ரை கட்டித்தான் பினேன்

ஏற வேண்டுமென்பது போன்ற பல எழுதாத விதிமுறைகள், நடைமுறையில் இருந்த காலம் அது!

உணவத் தேவையை நிறைவு செய்ய, சுதேசிய உணவு உற்பத்தியை ஊக்குவித்தல் வேண்டும் என ஸ்ரீமாவோ அரசு பிரகடனம் செய்தது. இந்த ஊக்குவித்தல் உணவு இறக்குமதியைத் தடை செய்வதன் மூலம் தீவிரப்படுத்தலாம் என்பதை அரசு தன் நிலைப்பாடாக ஏற்றது.

மதிய உணவுக்கு மரவெள்ளிக்கிழங்கை அவித்து உண்பது, தேநீரை பனங்கட்டியைக் கடித்துக்கொண்டு பருகவது, போன்ற யாழ்க்கங்கள் அந்த உணவு நெருக்கடி காலத்திலே துவங்கின. தேநீர் கடைகளிலே “பிளேன் டி” க்குப் பதிலாக “காட்டை” குடித்ததும் இந்த எழுபதுகளிலேதான். உப உணவுப் பொருள்களுக்கு இறக்குமதித் தடை வந்ததினால், யாழ்ப்பாண விவசாயிகள் காசுப்பயிராக அதுவரை பயிர் செய்த புகையிலைக்கு பதிலாக மிளகாய் வெங்காயம் போன்றவற்றைப் பெருமளவு பயிர் செய்தார்கள். இந்த விஷயத்திலே யாழ்ப்பாணத்தார் மிகவும் சூழியன்களாகச் செயல்பட்டதினால், விவசாயிகள் மத்தியிலே எழுபதாம் ஆண்டுகளில் புதிய பணக்கார வர்க்கம் ஒன்று உருவாகியது.

மிளகாய் விற்ற காசில் மகன் கல்வீடும் கட்டி, உழவு மிசினும் வாங்கிய புழுகத்தில் எங்கள் ஊர் சரவணைக் கிழவர் “அவள் ஒரு சீமாட்டி” என ஸ்ரீமாவை ஊரெல்லாம் புகழ்ந்து திரிந்ததும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து எழுபதாம் ஆண்டுவரை அங்கேயே கல்வி பயின்ற நான் வடபகுதியில் விளைந்த மா, பலா, வாழைப்பழங்களையே அதிகமாகச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். கொய்யாப்பழம், நாவப்பழம், விளாம்பழம் மற்றும் தமிழ்நாட்டில் சீதாப்பழம் என அழைக்கப்படும் அன்னமுன்னாப்பழம் ஆகியனவற்றையும் சுவைத்து மகிழ்ந்துள்ளேன். பருவ காலங்களிலே சுண்டில் அளந்து

விக்கப்படும் ஈச்சம்பழுமும், முறுகண்டிப் பகுதியிலிருந்து வரும் பாலைப்பழுமும் கிடைக்கும். அப்பிள் அறுபதாம் எழுபதாம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் ஸ்ரீலங்காவில் விளையவில்லை. அதன் இறக்குமதி தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. தோலகட்டி என்னும் இடத்தில் கத்தோலிக்க துறவிகள் திராட்சை பயிரிட்டதாக பேசிக்கொண்டார்கள். அதன் விளைச்சல் பழமாக சந்தைக்கு வரவில்லை. ஆனால் தோலகட்டி “வென்” அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் அரிதாக கிடைத்தது. என்பதாம் ஆண்டுகளிலேயே, கோண்டாவில் பகுதிகளில், யாழ்ப்பாண விவசாயிகள் பெருமளவு திராட்சை பயிரிடத் துவங்கினார்கள்.

ஜம்பதுகளிலும் அறுபதுகளிலும் கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு லீவில் வருபவர்கள். ரிசு பேப்பர் சுத்திய அப்பிள் பழங்களையும் திராட்சைப் பழங்களையும் தவறாது வாங்கி வருவார்கள் என்றும், இவைகளின் ஒரு பகுதி சொந்தபந்தங்களுக்கும் அயலுக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பது அன்றைய யாழ்ப்பாணப் பழக்கம் என்றும் அம்மா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

எனது முதல் பறப்பு ரூஷ்ய “ஏரோபுளோட்” விமானத்தில்!

ஜேர்மனிக்கு பறந்த அந்த முதல் பறப்பு என்றும் மனதில் நிற்கும் அநுபவமாகும். ரிக்கற்றை ஜேர்மன் அரசே அனுப்பியிருந்தது. அதுவரை பஸ் ரிக்கற், நேயின் ரிக்கற்றை மாத்திரம் பார்த்து பழகிய எனக்கு, விமானப் பறப்புக்கான ரிக்கற் என, ஒரு புத்தகத்தை தந்தது புதினமாக இருந்தது. இப்பொழுது அது ‘Electronic ticket’ ஆகமாறிவிட்டது தனிக்கதை. விமானத்தில் மதிய உணவுடன் டெசெட்டாக ஒரு பச்சை அப்பிள் தந்தார்கள். அன்றுதான் முதன்முதலில் எனது இருபத்திநாலாவது வயதில் ஒரு அப்பிள் சாப்பிட்டேன். பின்பு நான் பல்கலைக்கழகங்களில் அப்பிள் இனவிருத்திக்காக, மரபணு மாற்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டபோது நான் முதலில்

சுவைத்த பச்சை அப்பிளை வியப்புடன் நினைத்துக்கொள்வேன். இவையாவும் இப்பொழுது சிரிப்புக்குரியனவாக இருந்தாலும், எழுபதாம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியில், இலங்கையின் உணவுப் பழக்கத்தில் அப்பிள் இடம்பெறவேயில்லை என்பது மகத்தான உண்மை.

‘Das Kapital (The Capital) என்னும் நூலை கார்ல்மார்க்ஸ் தன் தாய்மொழியாகிய ஜேர்மன் மொழியில் எழுதினார். பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் அமைப்புச் சம்பந்தமாக இதுவரை முன் மொழியப்படாத புதிய சித்தாந்தத்தை அது முன் வைத்தது. கம்யூனிச் பொருளாதாரவாதத்தின் விவிலிய நூல் இதுதான். இதுகுறித்த பல்வேறு விளக்கங்களை கார்ல்மார்க்ஸ் எங்கிள்ஸ் போன்ற மேதைகள் எழுதிய கருத்துச் சாரங்களை, நான் கல்வி கற்ற தாவர தொழில் நுட்பத்துறையுடன் ஜேர்மன் மொழியிலேயே கல்வி கற்றுத் தேறும் வாய்ப்பு எனக்கு கிட்டியது.

“மரங்களைப் பற்றிப் படிக்க, ஏன்டா தம்பி பதின்மூன்று வருஷம்,”

நான் ஜேர்மனியில் இருந்து ஊருக்கு வீவில் போகும் போதெல்லாம் பக்கத்துவீட்டு சோமநாதர் தாத்தா இப்படிக் கேட்பார்.

எதுவும் படிக்காமல், தாங்கள் புகையிலை, மிளகாய் வெங்காயம் நட்டு வளர்த்து நல்ல விலைக்கு விற்கவில்லையோ என்பது அவர்வாதம்.

கார்த்திகை விளக்கீட்டை ஒட்டி சோமநாதர் தாத்தா மிளகாய் நடுவார். மார்க்கிழி பணிக்குளிரையும் பார்க்காமல், விடிய நாலுமணிக்கு எழுந்து கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி மிளகாய் கன்றுகளுக்கு ஊற்றுவார். பனை ஒலையால் செய்யப்பட்ட “பட்டை” தண்ணீர் ஊற்றுப்பயன்படும். ஒருகையில் பட்டையும் மறுகையில் வாளியுமாக தோட்டத்தில் தண்ணீர் ஊற்றுவது ஒரு தனிக்கலை. பட்டையில் இருக்கும் தண்ணீர் முடிந்தவுடன் வாளியில் உள்ள தண்ணீரை பட்டைக்கு மாற்றி பட்டையால்

மண்ணில் குழி விழாது தண்ணீர் ஊற்று வேண்டும். தாத்தாவுடன் அதிகாலையில் தண்ணீர் ஊற்றுப்போய் “ரெக்னிக்” சரியாக பிடிப்பாத நிலையில் அவரது பணை ஒலைப் பட்டையை பல தடவை உடைத்திருக்கிறேன். இதற்காக அவர் என்றைக்குமே என்னைக் கோவித்தது கிடையாது. உடைந்த இடத்தில் தார் பூசி அடுத்த நாள் பட்டையை சரி செய்து விடுவார்.

பட்டை செய்வது லேசப்பட்ட விஷயமில்லை. பனம் குருத்தோலையை காய்வைத்து, பின்னர் தண்ணீரில் ஊற் வைத்து, அரை வட்ட வடிவில் பட்டை கோலி, நடுவில் பிடியும் வைக்க வேண்டும். பட்டையை பாவித்து முன்னுக்கு பின்னான சிறு விசுக்கலுடன், தண்ணி வார்த்தால் மண்ணில் குழிவிழாதது மட்டுமல்ல கன்றுகளும் முறியாது. இருப்பினும் இந்த தண்ணி வார்ப்பு முறை யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போது அருகிவிட்டது.

மிளகாய் கன்றுகள் வளர்ந்து பத்து கணுக்கள் விடும்போது கைப்பொங்கல் வந்துவிடும். சோமநாதர் தாத்தா தண்ணீர் வார்ப்பதை நிறுத்தி விடுவார். அந்தக்காலம் அவரது பொங்கல் விடுமுறையும்கூட. மாட்டுப்பொங்கல் முடிந்து இருவாரம் கழித்து கன்றுகள் நன்கு வாடியவுடன், மண்வெட்டியால் கொத்தி (யாழ்ப்பாணத்தில் இதை “சாறுதல்” என்பார்கள்), பாத்திகட்டி தண்ணீர் பாச்சவாரகள். ஒருவாரத்தில் மிளகாய் கன்றுகள் பூக்கத் துவங்கும். வாடவிட்டு தண்ணி விட்டால் பூக்கும் என்பது அவரது வியாக்கியானம்.

நமது முன்னோர்கள் பாவித்த விவசாய செய்முறைகளில் பாரிய விஞ்ஞானத்தத்துவங்கள் பொதிந்திருந்ததை நான் பின்னாளில் புரிந்துகொண்டேன். சோமநாதர் தாத்தாவின் தாவர உடற்தொழில் (Plant Physiology) தத்துவங்களை நினைத்து, பல்கலைக்கழகங்களில் விவசாய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டபோது வியந்திருக்கிறேன். தாவரங்கள் வாடுவதற்கும் பூப்பதற்கும் இடையிலான தாவர உடற்தொழில் தத்துவங்களை விஞ்ஞான மாநாடொன்றில் நான் ஆராய்ச்சி கட்டுரையாக சமர்ப்பித்து பரிசு பெற்றபோது சோமநாதர் தாத்தாவை கனிவுடன் நினைத்துக்கொண்டேன்.

கிராமத்தில் எல்லோரையும் சம்மாக நடத்திய நல்ல மனிதர் சோமநாதர் தாத்தா. எல்லோரும் வாழவேண்டும் என நினைத்து மனிதநேயத்துடன் வாழ்ந்தவர். தன்னை கொழுப்பினில்றி என்று அடையாளப்படுத்தாது வாழ்ந்த யாழுப்பாண மண்ணின் அசலான மெந்தன். ஏட்டிலே கற்றுத் தேறுவதல்ல மனிதநேயம். அது மனித மனங்களின் அருட்சரப்பிலே தோன்றுவது. இதற்கு சோமநாதர் தாத்தா வாழ்ந்த வாழ்க்கையே உதாரணம்.

சோமநாதர் தாத்தா போன்று, பட்டறிவால் விஞ்ஞானி களாகவும் பொதுவுடமை வாதிகளாகவும் இன்னும் சிலரேனும் எமது கிராமங்களில் வாழ்வதனால்தான் யாழுப்பாணத்தில் ஒரு கரண்டி எண்ணையும் பஞ்சம் கொண்டு போராட்ட காலங்களில் “சிக்கன விளக்குகள்” வடிவமைக்கப்பட்டனவோ?

2

அடுத்தவன் காணியும் பங்குக் கிணறும்!

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம்!

மார்ச் மாதம் 15ம் திகதி 1939ம் ஆண்டு, செக்கோ சிலவாக்கியா மீதும், அதே ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் முதலாந் திகதி போலந்து மீதும் அடோல்வ் ஹிட்லர் படை யெடுத்ததைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் உலக யுத்தம் துவங்கியது. ஆறு வருடங்கள் நடந்த கொடுரை யுத்தம் அது.

ஜேர்மனி, இத்தாலி, யப்பான் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் “அச்ச நாடுகள்” அணியிலே இணைந்துகொண்டன. இதற்கு எதிரான அணியாக “நேச நாடுகள்” என்கிற அணி அமைக்கப் பட்டது. பிரித்தானியாவும் அதன் குடியேற்ற நாடுகளும், பிரான்சும் இந்த அணியில் இணைந்துகொண்டன. நேச நாடுகள்

அணியினை, அமெரிக்கா இணைந்து பலப்படுத்தியது. ஈற்றிலே சோவியத் ரூஷ்யாவும் இந்த அணியிலே இணைந்தது.

குடியேற்ற நாடுகள் தனிநாடுகளாகக் கணக்கெடுக்கப் படவில்லை. எனவே பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ரூஷ்யா ஆகிய நான்குமே நேச நாடுகள் மீது நடாத்திய படையெடுப்பால் 1945ம் ஆண்டு யுத்தம் ஜோப்பாவில் முடிவுக்கு வந்தது. ஹிட்லர் பட்ட தோல்வியைத் தழவு, நான்கு நாடுகளும் பொட்டஸ்டம் (Potsdam) என்ற இடத்தில் கூடி, உடன்படிக்கையொன்றின் மூலம் ஜேர்மனியை நான்காக பங்கு போட்டுக்கொண்டன.

யுத்த இடபாடுகளையும் சீரழிவுகளையும் செப்பனிடும் வேலை 1949ம் ஆண்டுவரை நடந்தன. உடைந்த கட்டிடங்களைத் திருத்துவதற்காகவும், வீதிகளைச் செப்பனிடுவதற்காகவும் துருக்கியிலிருந்து கலிகளை வரவழைத்தார்கள். இரண்டு தலைமுறைகள் கடந்த பின்பும் அவர்களில் பெரும்பாலானோர் இன்னும் ஜேர்மனியில் கீழ்த்தட்டு வாழ்வு வாழ்கிறார்கள் என்பது தனிக்கதை.

முதலாளித்துவ பொருளதார அமைப்பினை முன்னெடுத்து வாழும் அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் பெரியண்ணர்களால் கம்யூனிச சித்தாங்களில் ஊறிய ரூஷியாவுடன் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. பெரியண்ணர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பார்த்தார்கள். விவசாய நாடாக இருந்த ரூஷ்யாவை தொழில்வள நாடாக மாற்றுவதிலே, இரும்புக்கரம் கொண்டு ஆட்சி செய்த இரும்பு மனிதன் ஸ்டாலினிடம் பெரியண்ணர்களின் பூச்சாண்டி பலிக்கவில்லை.

வேறு வழியில்லை. தமது பகுதிகளை ஒன்று சேர்த்து மே மாதம் 1949ம் ஆண்டு ஜேர்மன் “சமஷ்டிக் குடியரசு” என்ற பெயரில் மேற்கு ஜேர்மனி என்னும் நாட்டை உருவாக்கினார்கள். நம்முற் பாதையில் செல்வதானால் மேற்கு ஜேர்மனி, மூன்று பங்காளிகளுக்குச் சொந்தமான சொரியல் காணியாக இருந்தது. இருப்பினும், அமெரிக்க - பிரித்தானிய

- பிரான்ஸ் அரசுகள் தங்கள் எல்லைகளை தெளிவாகவும் கச்சிதமாகவும் வரைந்து உறுதி எழுதிக்கொண்டன.

பார்த்தது சோவியத் ரூஷ்யா, அதே ஆண்டு ஏழாம் திகதி ஒக்டோபர் மாதம் தனது கால் பங்கு பிரதேசத்தை “ஜேர்மன் ஜனநாயகக் குடியரை” சாக பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டது. இதுதான் கிழக்கு ஜேர்மனி என மேற்குலகால் அழைக்கப்பட்ட பிரதேசமாகும். கிழக்கு ஜேர்மனி பின்னர் தன்னை 1955ம் ஆண்டு தன்னாதிக்கம் கொண்ட தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்திய போதும், பொட்டஸ்டம் உடன்படிக்கையின்படி மட்டுமல்லாமல், பாதுகாப்பு நலன்கள் கருதியும் ரூஷ்யாவின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்று நடக்க வேண்டியதாயிற்று.

சோவியத் ரூஷ்யா தனது ஆதிக்கத்துடன் வந்த பகுதியைத் தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்தும் என பெரியண்ணர்கள் சந்தூம் எதிர்பார்க்கவில்லை. பங்காளிகள் சொத்தைப் பங்குபோட்டபின் வேண்டாத பங்காளிக்கு தொல்லை கொடுப்பதில்லையா? அதேபோல் ஜேர்மனியிலும் நடந்தது. கிழக்கு ஜேர்மனியை உய்ய விடக்கூடாது என தீர்மானித்து எப்படித் தொல்லை கொடுக்கலாம் என ஆராயத்துவங்கினார்கள். அவர்களின் கண்ணில்பட்டது ஜேர்மனியின் தலைநகராயிருந்த பேர்ஸின். அதுவே அடோல்வ் ஹிட்லரின் காலத்தில் மட்டுமல்ல, பன்னெடுங்காலமாக ஜேர்மன் நாட்டின் தலைநகராக பெருமை பெற்றிருந்தது.

பங்காளிகள் நால்வரும் ஜேர்மனியை தமக்குள் பங்கு போடும்போது, பேர்ஸின் நகரம் ரூஷ்ய ஆதிக்கத்துக்கு விடப்பட்ட கிழக்குப் பகுதியிலே இருந்தது. பழைமை வாய்ந்த அந்த பேர்ஸின் நகரை சோவியத் ஆதிக்கத்துக்கு விட்டுவிட பெரியண்ணர்கள் விரும்பவில்லை.

சொரியல் காணியிலுள்ள பொதுக்கிணறு பங்கு பிரிக்கும்போது அடுத்தவன் பங்குக்குள் வந்துவிட்டால், கிணற்றில் பங்கும் வழிவாய்க்கால் பாதையும் வேண்டுமென ஊரில் அடம்பிடப்பார்கள். அதேபோல், தலைநகராக இருந்த பேர்ஸின் நகரமும் நான்காகப் பிரிக்கவேண்டுமென

பெரியண்ணர்கள் மூவரும் வாதாடிப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பல்வேறு நிலைப்பாடுகளின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக, இதனை ஏற்றுக்கொள்வது சோவியத் ரூஷ்யாவுக்கு தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. சோவியத் ரூஷ்யாவின் கால்பங்கு கிழக்கு பேர்ஸினாகி “பேர்ஸின்” என்ற பெயரில் ஜேர்மன் ஐனநாயகக் குடியரசின் (கிழக்கு ஜேர்மனி) தலைநகராகியது. கிழக்கு பேர்ஸின் என்றில்லாமல் “பேர்ஸின்” என்ற பெயரில், அது கிழக்கு ஜேர்மனியின் தலைநகராகத் தொடருதல் சோவியத் ரூஷ்யாவின் பெருமைக்கு உகந்தது என சோவியத் ஆட்சியாளர் கருதினார்கள்.

அடுத்தவன் காணியின் நடுவே நமக்கொரு சிறுதுண்டு நிலம்!

இதன்மூலம் நிறையவே பங்காளிக்கு தொல்லை கொடுக்கலாம். மேற்கு பேர்ஸின் நகரத்தை கிழக்கு ஜேர்மனிக்குள் வைத்திருப்பது பரம எதிரியை நடுவீட்டுக்குள் வைத்திருப்பது போன்ற அவஸ்தையை ஏற்படுத்தும் என்பது, நியாயமான எதிர்பார்ப்பாகும்.

கிழக்கு ஜேர்மனியில் சோவியத் ரூஷ்யாவின் நண்பனாய் ஆட்சியில் அமர்ந்த சோசலிஷ் ஆட்சிக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் முதல்படியாக “மேற்கு பேர்ஸின்” நகரத்தில் ஆடம்பர கார்களும், கவர்ச்சிகரமான நுகர்பொருள்களும் குவிக்கப்பட்டன.

சோசலிஷ் ஆட்சியில் ஆடம்பரத்துக்கு இடமில்லை. ஒவ்வொருவரின் தேவைக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ற ஊதியம் என்பதும், எல்லாமே எல்லோருக்கும் சொந்தமானது என்பதும் சோசலிஷம் பற்றிய பாமரத் தனமான விளக்கம். “சோறும் சீலையும் குறையாமல் இருந்தால் ஒரு மனிதனுக்கு வேறை என்ன வேணும்...,” என்று நம்முர் தமிப்பித்துரை அண்ணர் சோவிஷத்தை இலகுவாக விளக்கினார். ஆனால் மனித மனம் இயல்பாக ஆடம்பரப் பொருள்களுக்கு அங்கலாய்க்கும் என சரியாகவே மேற்குலக முதலாளிகள் புரிந்து வைத்திருந்தார்கள். வசதியான வாழ்வு தேடிய மக்கள்

கிழக்கு ஜேர்மனியில் இருந்து மேற்கு பேர்ஸின் நகரத்துக்கு தப்பியோட்ட துவங்கினார்கள்.

“இது நம் ஆட்சிக்கு சரிப்பட்டு வராது” என்று எண்ணிய ரூஷ்ய சார்பு கிழக்கு ஜேர்மன் அரசு, 13ம் திகதி ஆகஸ்ட் மாதம் 1961ம் ஆண்டு இரவோடிரவாக மேற்கு பேர்ஸின் நகரத்தைச் சுற்றி உயர்ந்த மதில் சுவரை எழுப்பியது. அத்துடன் கிழக்கு, மேற்கு ஜேர்மனிகளின் எல்லைகளுக்கும் கடுங்காவல் போட்டது. கட்டுக்காவலையும் மீறி பாய்ந்தோடிய கிழக்கு ஜேர்மன் மக்களை குருவி கடுவது போல கிழக்கு ஜேர்மனியின் காவல் படைகள் கட்டு வீழ்த்துவதாய் பெரியண்ணர்கள் பிரசாரம் செய்தார்கள். இது, கிழக்கு ஜேர்மனியின் நற்பெயருக்கு களங்கம் ஏற்படுத்த உதவியது.

“மேற்கு பேர்ஸின் நகரம் ஒரு திறந்த வெளி மறியல் சாலைபோல் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது” எனக் கூப்பாடு போட்டது மேற்கு ஜேர்மன் முதலாளித்துவ அரசு, “மேற்கு பேர்ஸின் நகர மக்கள் மேற்கு ஜேர்மனிக்குள் செல்ல உரிமை உண்டு” என வாதிட்டது அமெரிக்க, பிரித்தானிய, பிரான்ஸ் அரசுகள், இந்த வாதத்தினை சர்வதேச சமூகமும் ஏற்றுக்கொண்டது. இதனைத் தீர்க்க இரண்டு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று, ஆகாய மார்க்கமாக விமானத்தில் செல்ல வேண்டும். அல்லது மேற்கு பேர்ஸின் நகரத்தில் இருந்து மேற்கு ஜேர்மனிக்கு செல்ல கிழக்கு ஜேர்மனியின் தரை வழிப்பாதையைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். இதற்கு பொட்ஸ்டம் உடன்படிக்கை இடம் கொடுக்கும். இது இலங்கை அரசுக்கும் புலிகளுக்குமான சமாதான உடன்படிக்கை காலத்தில், யாழ்ப்பாண மக்களின் யாழ்ப்பாணம்-கொழும்பு பயணம் போன்றதுதான். அப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஏ-9 பாதையூடாக வன்னி நிலப்பரப்பை கடந்து கொழும்பு செல்ல வேண்டும். அல்லது விமானத்தில் பறக்க வேண்டும்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புபோக, முகமாலையில் ஆழியும் “பெடியனும்” செக்கிங், வன்னியை கடந்த பிறகு மாங்குளத்திலே இன்னுமொரு செக்கிங்” என

சமாதான உடன்படிக்கை அமுலில் இருந்த காலத்தில் தனது யாழ்ப்பாண - கொழும்பு சொகுசு பஸ் பயணத்தைப் பற்றி வேப்பமரத்தடியிலை லெக்சர் அடிச்சுக் கொண்டிருந்த தம்பித்துரை அண்ணரிடம், “மாங்குளம் செக்கிங் முடிந்து ‘பெடியளின்’ரை வன்னிக்கை வந்த சிங்களவன் முகமாலையை கடந்து யாழ்ப்பாணம் வராமல், வன்னிக்கை உளவறிய நின்டிட்டால் என்னண்ணை செய்யிற்கு,” எனக்கேட்டு அவரது வாயைக் கிளாறினேன். வயதாகிவிட்ட நிலையில், பலவருடங்களின்பின் என்னைக் கண்டது தம்பித்துரை அண்ணாருக்கு மிகுந்த சந்தோசம். இருப்பினும் எனது கேள்வி அவரை கோபமுட்டவே உடம்பு இலோசாக நடுங்கியது. தமிழரசு கட்சியை அவர் எவ்வளவு ஆதரித்தாரோ அதற்கும் மேலாக அவர் ‘பெடியளை’ ஆதரிப்பது அவரின் பேச்சில் தெரிந்தது.

“என்ன தம்பி விசர் கதை கதைக்கிறாய், வன்னிக்கை உள்ளடேக்கை பெடியள் மாங்குளத்திலே நேரத்தை குறிப் பாங்கள். வாறுவர் அநுமதியில்லாமல் வன்னிக்கை அங்கை இங்கை சுத்தி திரிஞ்சால் துலைஞ்சுது. முகமாலை சோதனைச் சாவடிக்கு அவர் வாற நேரத்தை வெச்ச பிடிக்கலாடிமெல்லே. முகமாலைக்கு ஆள்வராட்டி வன்னிக்கை தான் ஆள் நிக்குது எண்டு தேடிப்பிடிச்சுப் போடுவாங்கள்,” என அபிந்யத்துடன் விளக்கம் சொன்னதுடன், நீ இவ்வளவு படிச்சும் ஒரு பிரயோசன முமில்லை என்ற தோரணையில் என்னைப் பார்த்தார்.

இதே நிலை தான் அக்காலத்தில் பிளவுபட்டிருந்த ஜேர்மனியிலும் நிலவியது.

மேற்கு பேர்ஸினில் வசிக்கும் ஒருவர் தனது தந்தையர் நாடான மேற்கு ஜேர்மனிக்கு செல்ல, முகமாலை, மாங்குளம் சோதனைச் சாவடி போன்று, பேர்ஸின் எல்லைச் சோதனை சாவடியும், கிழக்கு - மேற்கு எல்லைச் சோதனைச் சாவடியும் இருந்தன.

1961ம் ஆண்டு கிழக்கு ஜேர்மனி உருவாக்கிய இந்த நடைமுறையைத் தான், புலிகளும் ஸ்ரீலங்கா அரசும்

சமாதான உடன்படிக்கை அமுலில் இருந்த காலத்தில் பின்பற்றியிருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றிய ஒரு சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது.

2004ம் ஆண்டில் என் மகஞுக்கு நான் பிறந்து மன் அளைந்த கைதழிக் கிராமத்தைக் காட்டுவதற்காக அழைத்துச் சென்றிருந்தேன். என் பிள்ளைகளுள் அவளே அவுஸ்திரேலியாக்காரியாக, அவுஸ்திரேலியாவிலேயே பிறந்த வள். தன் தாத்தாக்களும் பாட்டிகளும் வாழ்ந்த அந்தக் கிராமத்தைப் பற்றிய அநேக கற்பனைகளிலும் கனவுகளிலும் வாழ்ந்தவள். அவளுடைய இந்தக் கனவுகளை நிறைவேற்ற மேற்கொண்ட பயணம் இது.

மாங்குளம், முகமாலை ஆகிய இரண்டு இடங்களிலே சோதனைச் சாவடிகளைத் தாண்டிய அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு, ‘அப்பா வன்னி என்பது ஸ்ரீலங்காவைச் சேராத ஒரு தனிநாடா...? என்று கேட்டாள்.

“ஏன், அப்படிக் கேட்கிறயாய்” எனக் கேட்டேன்.

“we had to go through immigration formalities at two points. இல்லையா அப்பா...” எனக் கேட்டாள்.

அவளுடைய கேள்விக்கு பதிலளிக்க முடியாமல் நான் தலையைச் சொற்றிந்தேன்.

3

கார்ல் மார்க்ஸ் தத்துவமும் வட்டிக்கடை வரதராசாவும்!

சோசலிஷ் மற்றும் முதலாளித்துவ பொருளாதார கொள்கைகளுக்கிடையே பாரிய வித்தியாசங்கள் உண்டு. இதை விளக்க கார்ல் மார்க்ஸ் பல நூல்கள் எழுதினார். இதுபற்றி கிழக்கு ஜேர்மன் பேராசிரியர் அமெரிக்க டொலர்களை

உதாரணம் காட்டி மாதக்கணக்கில் எமக்கு விரிவுரையும் நிகழ்த்தியிருக்கிறார்.

அமெரிக்க டொலர்கள் மற்றும் பிரித்தானிய ஸ்ரேவிங் பவண்டஸ் ஆகியன், தங்குதடையின்றி உலகமெங்கும் பரவிக்கிடக்கின்றன. அமெரிக்க டொலர்கள் ஆபிரிக்காவில் வாழும் கொங்கோ நாட்டு மக்களிடமும் இருக்கிறது. லற்றின் அமெரிக்காவிலுள்ள வெனின்சுவேலா பிரசையிடமும் இருக்கிறது. இந்த பணமெல்லாம் ஒருநாள் ஒரே நேரத்தில் அமெரிக்காவிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டால் என்ன நடக்கும்,

சடுதியான பணவீக்கம் ஏற்படும்!

அதனைச் சமாளிக்கும் திறன் அவர்களிடம் உண்டு. அவர்கள் அச்சிடும் டொலர் நோட்டுக்களுக்கு பெறுமதியான பொருளாதார வலு தங்கமாகவோ அல்லது வேறு ரூபத்திலோ அமெரிக்க நாட்டு மத்திய வங்கியில் இருக்கிறது. இது உபரியாக புளக்கத்துக்கு வரும் டொலர்களைச் சமாளிக்கும். இதுவே அவர்கள் பலத்தின் குக்குமம்.

சோசலிஷ் பொருளாதாரம் அப்படியல்ல. கார்ல் மார்க்ஸ் சொல்லிய பொருளாதார தத்துவத்தின்படி “பணம் என்பது சுற்றிச்சூழல் வேண்டியதொரு பொருள். அது ஒரிடத்தில் அல்லது ஒருவரிடத்தில் நிரந்தரமாக தங்கக்கூடாது. “(Geld ist ein zirkulation mittal” – (German Language), Money is a circulation medium).

சோசலிஷ் நாடுகளில் உபயோகத்துக்கும் விற்பனைக்கும் விடப்படும் பொருள்களின் பெறுமதிக்கேற்பவே, அங்கு பணமும் புழக்கத்தில் விடப்படும். நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கும் புழக்கத்தில் விடப்படும் பணத்துக்கும் சமநிலை பேணப்பட வேண்டும். இல்லையேல் பணவீக்கம் ஏற்படும். மத்திய வங்கியில் பொன்னையும் பொருளையும் சேர்த்து வைக்கும் நிலையில் இந்நாடுகள் இல்லை. இதனால்தான் கம்யூனிச் நாட்டுப்பணம் தங்குதடையின்றி உலகமெங்கும் உலவுவதில்லை.

படித்தவற்றை பிரயோகித்துப் பார்ப்பது எனது வழக்கம். இதனால் நான் பல தடவை சிக்கல்களில் மாட்டியதும் உண்டு. வட்டிக்கடை வரதராசாவும் நானும் ஒன்றாக ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள். படிப்பில் அவனுக்கு அதிக நாட்டமில்லை. பத்தாம் வகுப்புடன் தகப்பனின் வட்டிக்கடையில் அமர்ந்துவிட்டான். இருப்பினும், வெளிநாட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று அவனுக்கு தீராத ஆசை. நான் ஊருக்குச் சென்றபோது ஜேர்மன் வாழ்க்கை பற்றியும் எனது படிப்பு பற்றியும் கேட்டான்.

“பணம் என்பது சுற்றிச்சுழல வேண்டியது” என்ற கார்ல் மார்க்ஸ் தத்துவத்தை கதையோடு கதையாக அவிழ்த்துவிட்டேன்.

அடுகுபிடித்த நகைகளை பத்திரிப்படுத்தும் இரும்பு அலுமாரிகள் வைத்திருந்த, இரும்புக்கிறாதி அடித்த அறைக்குள் இருந்து வரதராசாவின் தகப்பன் தனது பாரிய தொந்தியைத் தடவிக்கொண்டு வெளியே வந்தார்.

எனது கதை அவருக்கு பிடிக்கவில்லை என்பது அவரது முகத்தில் தெரிந்தது. “வங்கி பூட்டப்போறாங்கள் காசு கொஞ்சம் எடுத்துவா...” எனச் சொல்லி மகனை என்னிடமிருந்து பிரிப்பதில் அவசரம் காட்டினார். முடிவில், நான் அங்கிருந்து புறப்படுகையில், “படிச்ச பெடியன், பிழைக்கிற வழியைப் பார்” எனச் சொல்லி கதவைச் சாத்தினார்.

விடுமுறையில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றபோது, ஸங்கா சமசமாசக் கட்சிக்கும் கம்யூனிஸ் கட்சிக்கும் தேர்தல் வேலை செய்த பொன்னையா மாஸ்டர் தொடக்கம் தமிழரசு தம்பித்துவரை அண்ணர்வரை கார்ல்மார்க்ஸின் “பணம் சுற்றிச்சுழல வேண்டிய தத்துவத்தை” சொல்லிப் பார்த்தேன். யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு சோசலிஷம் சரிவருமோ? என அன்று எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த ஜயத்துக்கு இன்று வரை பதில் கிடைக்கவில்லை.

சோதனைச் சாவடிகள் மூலமும், சாவடிகளைக் கடக்கும் நேரங்களைக் குறிப்பதன் மூலமும், பிரயாண பிரச்சினையைக் கிழக்கு ஜேர்மன் அரசு சாதுர்யமாகச் சமாளித்ததை, முதலாளித்துவ அண்ணர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. இந்தக் கெடுபிடிக்களுக்கு சரியான மருந்துகட்ட வேண்டும் என்று கறுவிக்கொண்ட முதலாளித்துவ அண்ணன் மார்கள் பொருளாதார ரீதியிலே கிழக்கு ஜேர்மனிக்குக் குழிப்பிக்கும் திட்டம் ஒன்றினை அமல்படுத்தினார்கள்.

மேற்கு ஜேர்மனி தனது பணத்தை Deutsche Mark (DM) எனப் பெயரிட்டு தாரளமாக உலகமெங்கும் பரவவிட்டது. இதுவே மேற்கு ஜேர்மனியின் ஆளுகைக்குட்பட்ட மேற்கு பேர்ஸின் பணமும். ஜேர்மன் ஜனநாயகக்குடியரசான கிழக்கு ஜேர்மனி “Mark” என்னும் பெயரில் தனது பணத்தை அறிமுகம் செய்து தனது பணமும் மேற்கு ஜேர்மன் பணமும் சமவலுவுடையதென அறிவித்தது. தனது பொருளாதாரத்தையும் அதற்கேற்ப சோசலிஷ் சிந்தாந்தத்தை விட்டுக் கொடுக்காது அமைத்துக்கொண்டது.

எனது பணமும் உனது பணமும் ஒன்றால்ல! உனது நாலு Mark பணத்துக்கு எனது ஒரு DM சமமானது எனச் சொல்லி மேற்கு பேர்ஸின் பணமாற்று நிலையங்களில் ஒன்றுக்கு நாலாக ($1\text{ DM} = 4\text{ Marks}$) மேற்கு பேர்ஸின் வங்கிகள் மாற்றிக் கொடுத்தன. இதனால் மேற்கு ஜேர்மனியின் DM வைத்திருக்கும் ஒருவன், மேற்கு பேர்ஸினில் ஒன்றுக்கு நாலாக மத்திய கிழக்கு ஜேர்மன் பணத்துடன் எல்லையைக் கடந்து கிழக்கு ஜேர்மனிக்கு வந்து நாலு Mark பெறுமதியான பொருள்களை வாங்க முடியும். இது அமெரிக்க ஆதரவுடனும், மேற்கு ஜேர்மன் அரசு ஆசியடனும், மேற்கு பேர்ஸினில் பகிரங்கமாக நடந்த கறுப்புப் பண பரிவர்த்தனையாகும்.

கிழக்கு ஜேர்மன் அரசால் இதை தடுத்து நிறுத்தவோ அல்லது தட்டிக் கேட்கவோ முடியவில்லை. எல்லையில் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை கிழக்கு ஜேர்மனி விதித்த

போதும் இப்பண பரிமாற்ற விவகாரம் தங்குதடையின்றி நிகழ்ந்தது.

ஒரு மேற்கு ஜேர்மன் பணத்துக்கு நாலாக சேரும் கிழக்கு ஜேர்மன் பணமான ‘மார்க்கை’ ஒரே நேரத்தில் கிழக்கு ஜேர்மனியில் உலவவிட்டால் என்ன நடக்கும்?

புழக்கத்தில் பணம் அதிகமாகவும், வாங்குவதற்குச் சந்தையில் பொருள்கள் குறைவாகவும் இருக்கும். இதனால் நாட்டின் பொருளாதாரம் ஆட்டம் காணும். இதுதான் பணவீக்கம் என்பது, இதையே தம்பித்துவரை அண்ணரின் பாழையில் சொன்னால் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது யப்பானிய அரசு அச்சடித்து விநியோகித்த ‘யப்பான் காசு’ மாதிரி கிழக்கு ஜேர்மன் பணத்துக்கு பெறுமதி இல்லாமல் போய்விட்டது.

உனக்கு எது தேவையோ அதை மாத்திரம் தேடு. சோசலிஷ் சித்தாந்தத்தில் பகட்டுக்கும் ஆடம்பரத்துக்கும் இடமில்லை. சவர்க்காரமா? தலைக்கு வைக்கும் சம்புவா? இதில் எதற்கு பலவகைகள்? எனவே, அங்கு ஒருவகை மாத்திரம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது.

மேற்கு ஜேர்மன் மக்களின் பகட்டான உடுபுடவைகள், சொகுசான கார்கள், வசதியான வாழ்க்கை - இவற்றை எல்லாம் பார்த்த கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் மனதில், அதிருப்தி மனப்பான்மை அசுர வேகத்தில் வளர்வது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

எல்லோரும் வாழ வீடு, எல்லாருக்கும் வேலை, இலவச மருத்துவம், அடிப்படை வசதிக்கான உத்தரவாதம் என்ற சோசலிஷ் சித்தாந்தம் அங்கு எடுப்பவில்லை. உல்லாச வாழ்க்கை என்னும் மேற்கு ஜேர்மன் கவர்ச்சிக் கன்னி சுலபமாகவே ஏப்பமிட்டாள்.

இதே வேளையில் இங்கு இன்னுமொன்றையும் சொல்லியாக வேண்டும். கம்யூனிசம் சோசலிஷம் என சோசலிஷ் நாடுகளில் பொதுவடைமை பேசித்திரிந்த ஊருக்குப்

பெரியவர்கள் சோசலிஷ் நாடுகளில் வாழும் மற்றவர்களைவிட வசதியாகவும் ஆடம்பரமாகவும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு எங்கிருந்தோ மேற்குலக ஆடம்பர பொருள்கள் கிடைத்த வண்ணமிருந்தன.

எமக்கு கம்யூனிசம் போதித்த பேராசிரியர் ஒருவர் அடிக்கடி மேற்குலக ஆடம்பர உடைகள் அணிந்து பவிச காட்டித்திரிவார். இதனால் மாணவர்கள் மத்தியில் அவருக்கு “கறுத்தாடு” என்ற பட்டம் நிலைத்தது. மாணவர்களுக்குள்ளும் பல கறுத்தாடுகள் இருந்தன. வளர்முக நாடுகளில் இருந்து அரசாங்கங்கள் மூலமாகவும் கம்யூனிச கட்சியுடாகவும் மாணவர்களை வரவழைத்து கம்யூனிசம் போதிக்க முனைந்த போதிலும் இவர்களுள் பெரும்பாலானோருக்கு இதில் நாட்டிருக்கவில்லை. முதலாளித்துவம் நடைமுறையில் உள்ள நாட்டில் பிறந்த அவர்கள் புதிய பணவருவாய்களையும் ஆடம்பரங்களையும் நாடியது வியப்பில்லை.

கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் சோவியத் சார்பு நாடுகள் தவிர்ந்த முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு பிரயாணம் செய்யச் சுலபமாக அனுமதி பெற முடியாதவர்களாக வாழ்ந்தார்கள்.

ஆனால் வளர்முக நாடுகளில் இருந்து புலமைப்பரிசில் பெற்று கல்வி கற்க சென்ற மாணவர்களுக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவில்லை. இதனால் நீண்ட கோடை விடுமுறைகளிலே மேற்கு நாடுகளுக்குச் சென்று உழைத்துச் சம்பாதித்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் உழைத்தத்திலும் சம்பாதித்தத்திலும் தப்பேதும் இல்லை.

அவ்வாறு சம்பாதித்த மேற்குலகப் பணத்தைக் கள்ளச் சந்தையில் மாற்றி, தமக்கு ஆதரவு தரும் கம்யூனிச நாட்டின் பொருளாதாரத்திலே பணவீக்கத்தை ஏற்படுத்த உதவியது மிகத்தவற்றான செயற்பாடாகும்.

இமும்பா பல்கலைக்கழகத்தில் அன்று கல்வி கற்ற மாணவர்கள் மேற்கு நாடுகளில் வாங்கிய ‘ஜீன்ஸ்’

கால் சட்டையை மொஸ்கோவில் விற்பதன் மூலம் தமது சொந்த நாட்டுக்கு விமானப்பயணச் சீட்டை வாங்கும் வசதியைப் பெற்றதாக பெருமைப்பட்டவர்களை நான் அறிவேன். சோசலிஷ் நாடுகளிலே அக்காலத்தில் நிலவிய ஆடம்பர மோகத்தை மூன்றாம் உலக மாணவர்கள் சுரண்டி ஆதாயம் கண்டமை எத்தகைய தர்ம நியாயங்களுக்கும் ஏற்றதல்ல. இந்த மனக் குறுக்குறுப்பினை ஒரு தடவை தம்பித்துரை அண்ணரிடம் வாய் தவறிச் சொல்லிவிட்டேன்.

“தேய் தம்பி, எங்கடையவன் சாப்பிட்ட சட்டிக்குள்ளே ஏதோ செய்தது போலத்தான் வெளிநாட்டிலும் செய்யிறாங்கள்” என்று வேப்பமரத்தடிக் கூட்டத்திலே இதுபற்றி ஒரு பிரசங்கமே நடத்தி முடித்தார்.

4

வெள்ளைத்தோலும் வெந்தயக்குழம்பும்!

கிழக்கு ஜேர்மனியில் பழித்த சிங்கள நண்பன் ஒருவனை பல ஆண்டுகளின் பின் கொழும்பில் சந்தித்தேன். நாம் இருவரும் அங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரே காலத்தில் வெவ்வேறு கல்வித்துறைகளில் கல்வி கற்றவர்கள். இப்பொழுது அவன் உல்லாசிகளுக்கான, நாலு நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றை கொழும்பில் நிர்வகிக்கிறான். இரவு உணவு உண்ண தன் ஹோட்டலுக்கு அழைத்திருந்தான். பழைய நினைவுகளை அங்கு பகிர்ந்து கொண்டோம்.

“நான் கன பிழைகள் விட்டிட்டன். உன்னைப்போல, ஊர்ப்பெட்டையை கட்டியிருந்தால் இப்ப சந்தோசமாக வாழ்ந்திருப்பன்” என கதைகளோடு கதையாகச் சொல்லிக் கவலைப்பட்டான். தலை நரைத்த வயதில் இப்போது அவன் சிங்கள முதிர்கள்னி ஒருத்தியை, மூன்றாம் தாரமாக கட்டிக்கொண்டு வாழ்க்கையை ஓட்டுவது அவன் பரிதாபம்.

கிழக்கு ஜேர்மனியில் படித்த காலத்தில் ஜேர்மன் பெண்களுடன் சிநேகிதமாக இருப்பது கெளரவச் சின்னமாக கருதப்பட்டது. வெளிநாட்டு மாணவர்கள் ஆடம்பரப் பொருள்களைச் காட்டி பெண்களை மடக்குதல் அப்போது சுலபமாக இருந்து. கால ஒட்டத்தில் இருவரும் கூடி குழந்தை பெறுவதும், திருமணம் செய்வதும் தவிர்க்க முடியாததாகி விடும். வெளிநாட்டு மாணவர்களை திருமணம் செய்யும் கிழக்கு ஜேர்மன் பெண் கணவன் நாட்டுக்குச் செல்லச் சட்டப்படி உரிமையுண்டு. “கணவன் நாட்டுக்கு செல்கிறேன்” எனக்கூறி கிழக்கு மேற்கு ஜேர்மன் எல்லையை கடந்து, மேற்கு ஜேர்மனிக்குள் நுழைந்தபின் வெளிநாட்டுக் கணவனை விவாகரத்துச் செய்து அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்த பெண்கள் பலர்.

சிங்கள நண்பனை இவ்வாறு ஜேர்மன் பெண்கள் இருவர் ஏமாற்றியிருக்கிறார்கள். வெளுத்ததெல்லாம் பாலாக நினைக்கும் சிங்கள கிராமத்தில் இருந்து, கிழக்கு ஜேர்மனிக்கு வந்தவன் அவன். தன் கதை முழுவதும் சொல்லி வருத்தப்பட்டான். “வெள்ளைத் தோலுக்கும் வெந்தையக்குழம்புக்கும் ஒரே நேரத்தில் ஆசைப்படக்கூடாது” என நான் சொல்ல, அவனும் உண்மைதான் எனக்கூறி வாய்விட்டுச் சிரித்தான். இருப்பினும் அந்தச் சிரிப்பின் கடைக் கோடியிலே பதுங்கியிருந்த சோகம் என்னை வருத்தியது.

கிழக்கு ஜேர்மனியில் சோசலிஷ் ஆட்சியின் கீழ் கல்வி கற்ற மாணவர்களுள், திறமைச் சித்தியடைந்தவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட துறையில் பட்டப் பின் படிப்புக்கு, மேற்கு ஜேர்மனியில் வாய்ப்பிருந்தது. இதற்கான புலமைப்பரிசிலை மேற்கு ஜேர்மன் அரசு வழங்கியது. இது ஒரு வகையில், கம்யூனிசம் படித்த மாணவர்களின் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை மாற்றியமைக்க எடுத்த முயற்சியாகவும் கருதப்பட்டது.

கிழக்கு ஜேர்மன் பல்கலைக்கழக பட்டங்கள் மேற்கு ஜேர்மனியில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த வகையில்

டாக்டர் பட்ட ஆராய்ச்சிக்கான மேற்கு ஜேர்மன் அரசின் புலமைப் பரிசில் எனக்கும் கிடைத்தது. இதன் காரணமாக மேற்கு பேர்ஸின் தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து என் ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தேன்.

என்பதுகளின் இறுதியில் சோவியத் சார்பு நாடுகளில் ஏற்பட்ட பொருளாதாரச் சீர்குலைவிலும் பணவீக்கத்திலும் அந்நாடுகளின் ஸ்தரம் குறைந்தது. இதனைத் தோற்று விப்பதற்காகத்தான் முதலாளித்துவ அண்ணன்மார்கள் பாடுபட்டு உழைத்தார்கள் என்பது கம்ப குத்திரமல்ல.

கிழக்கு ஜேர்மனியிலும் போலந்திலும் அடிக்கடி ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் நடத்தப்பெற்றன. சோவியத் ரூஷ்யாவைப் பொறுத்தவரை கிழக்கு ஜேர்மனி மட்டுமல்ல பல்கேரியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா, செக்கோசிலவாக்கியா, யூகோசிலவாக்கியா, போலந்து போன்ற நாடுகளையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். இந்நாடுகளில், பெருமளவில் ரூஷ்யப் படைகள் நிலை கொண்டிருந்தன. இருப்பினும் கிழக்கு ஜேர்மனியில் பணிபுரியும் வாய்ப்புக்காக, ரூஷ்யப்படையினர் காத்துக் கிடந்தார்கள். இந்த வாய்ப்புக்குப் படையினர் மத்தியில் பெருத்த கிராக்கி நிலவியது மறைக்க முடியாத உண்மை. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் என அழைக்கப்பட்ட சோசலிஷ் நாடுகளுள், கிழக்கு ஜேர்மனி (ஜேர்மனி ஐனநாயகக் குடியரசு) அபிவிருந்தியடைந்த நாடாகவும், ஒப்பீட்டளவில், ஆடம்பரப் பொருட்கள் நிறைந்த நாடாகவும் விளங்கியமைதான் இக்கவர்ச்சிக்கான காரணம். இதனால் மற்றைய சோசலிஷ் நாடுகளில் இருந்து மக்கள், கிழக்கு ஜேர்மனிக்கு வந்து தரமான பொருட்களையும் ஆடம்பரப் பொருட்களையும் பெருமளவில் வாங்கிச் சென்றார்கள். மொத்தத்தில், “சோசலிஷ் வாழ்வும் வளமானதுதான்” என வெளிஉலகுக்குக் காட்டும் காட்சிப் பெட்டகமாக கிழக்கு ஜேர்மனி அப்போது விளங்கியது.

இதுபற்றிய உரையாடலும் நான் சிங்கள நண்பனைச் சந்தித்தபோது இடம்பெற்றது. சோசலிஷ் நாடுகளில்

கிழக்கு ஜேர்மன் பணத்துக்கு மிகுந்த கிராக்கி இருந்தது. சோசலிஷ் நாடுகளுக்குள், கறுப்புச் சந்தையில் அதை மாற்றிக் கொள்ளலாம். சிங்கள நண்பன் ‘வொட்கா’ என அழைக்கப்படும் மதுப்பிரியன். “போலந்து வொட்கா” உலகப் பிரசித்தி பெற்றது. கிழக்கு ஜேர்மன் பணத்தை கறுப்பச் சந்தையில் போலந்து பணத்துக்கு மாற்றி எல்லை கடந்து போலந்து சென்று, வொட்காவாங்கி வருவான். நமது சந்திப்பின்போது வொட்காவை நினைத்து நாக்கைச் சப்புக் கொட்டினான். கிழக்கு ஜேர்மனியில் ஆட்சி வீழ்ந்து கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றுபட்ட பின், கிழக்கு ஜேர்மனியில் இருந்து பல உல்லாச பயணிகள் இலங்கைக்கு வருவதாகவும் சமீபத்தில் ஒரு உல்லாசி போலந்து வொட்கா பரிசளித்ததாகவும் சொன்னான்.

“என்னதான் இருந்தாலும் ஜேர்மனியர்கள் கனவான்கள் தான். சொன்ன வேலையை நேரம் தவறாமல் திறம்பட செய்பவர்கள். உனக்குத் தான் தெரியுமே, நான் எதையும் என்றைக்கும் நேர காலத்துக்கும் செய்ததில்லை. எனது கல்வி உட்பட! அதுதான் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஜேர்மன் பெண்களுடன் ஒத்துப்போக முடியவில்லைப் போலும்” என மீண்டும் வெள்ளைத்தோல் மோகத்தைத் துறக்காது பேசினான்.

எனக்கு சிங்களம் தெரியாது. ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடினோம்.

அருகில் உட்கார்ந்திருந்த அவனது நாட்டுப்புறச் சிங்கள மனைவிக்கோ அரைகுறை ஆங்கில அறிவுதான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

எங்களுடைய உரையாடலிலே அவள் கலந்து கொள்ளவில்லை. இருப்பினும், மனைவியைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, எப்பவோ நடந்த காதல் லீலைகளைப் பற்றிப் பேசுதல் நாகரீகம் அல்ல என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

நண்பனின் மனைவி எத்தகைய பாவமும் காட்டாது அமர்ந்திருந்தது மேலும் பரிதாபகரமாக இருந்தது.

அவளுடைய அப்பாவித்தனத்தினைப் பரிகசிப்பதுபோல நண்பன் நடந்துகொள்வதைத் தவிர்ப்பதற்காக, அவர்களிட மிருந்து விடைபெறுவதற்கு அவசரம் காட்டினேன்.

அவன் மனைவி நாகரீகமாக நடந்துகொண்டாள். ஹோட்டல் வாசல் வரை அவளும் கணவனுடன் நடந்து வந்து விடை தந்தாள். ஹோட்டல் வாசலில், வெளிநாட்டு உல்லாசிகள் இலங்கைப் பெண்களுடன் சூடி நின்றார்கள். அந்த வெளிநாட்டு பயணிகளுக்கு கிடைத்த வாடகைக் காதலிகளே அவர்கள்!

உல்லாசிகள் தங்கள் இலங்கைக் காதலிகளுக்கு முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவையும் இணைந்துதான் இலங்கையிலே சுற்றுலாப் பயணிகள் ஈர்க்கப்படுகின்றார்கள் என்பதை நேரிலே பார்த்துச் சங்கடப்பட்டேன்.

நண்பனின் மனைவியைப் பார்த்தேன். இவற்றைக் கண்டுகொள்ளாத லாவகத்திலே, அவள் சிங்களப் பெண்மையைக் காப்பாற்றி நிற்பதாக எனக்குத் தோன்றியது.

5

உலக அகதீகளும் சோசலிஷ் தப்புக்தாளங்களும்!

ஊரில் இருந்து அம்மா கடிதம் எழுதியிருந்தார். “நாடு இப்போது சீராக இல்லை. இனக்கலவரங்களும், சண்டைகளும் கற்றி வளைப்புத் தேடுதல்களும், கைதுகளும் வகை தொகையின்றி நடைபெறுகின்றன. உங்கேயே இருக்கப் பார்” என்பன அவர் கடிதத்தின் வாசகங்கள். ஒரு தாயே,

தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பாதே என மகனுக்கு எழுதியிருந்தார். என் தாய்நாட்டின் துரிதகதிச் சீரழிவை நான் தெளிவாகவே ஊகித்துக் கொண்டேன்.

1983ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் பின், இலங்கைத் தமிழர்கள் பெருமளவில் மேற்கு ஜோராப்பாவை நோக்கி வரத் துவங்கினார்கள். இதற்கு வசதியாக அமைந்தது உலக அகதிகள் இறங்குதுறையாக அக்காலத்தில் செயற்பட்ட கிழக்கு பேர்ஸின் நகரம்.

கிழக்கு ஜேர்மனியின் பொருளாதாரத்திலும், மக்களின் ஆடம்பர மோகத்திலும் மேற்கு ஜேர்மனி புகுந்து விளையாடி நெருக்கடி கொடுக்க, வந்திறங்கும் அகதிகள் மூலம் மேற்கு ஜேர்மனிக்கு தொல்லை கொடுத்து, கணக்கை சரிசெய்யும் முயற்சியில் கிழக்கு ஜேர்மனி ஈடுபடலாயிற்று. இதற்கு பிளவுபட்ட ஜேர்மனியின் பூகோள் அமைப்பும், பேர்ஸின் நகரம் குறித்த பொட்ஸ்டாம் உடன்படிக்கை விதிகளும், வசதியையும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

மேற்கு பேர்ஸின் நகரம் கிழக்கு ஜேர்மனிக்குள் இருந்தாலும், அது மேற்கு ஜேர்மனியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட தால், மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் வந்து சேர்ந்துவிட்டால், மேற்கு ஜேர்மனியில் வசிப்பதற்கான அகதி அந்தஸ்துக் கோருதல் சாத்தியமாக அமைந்துவிடும். பின்னர் அங்கிருந்து வேறு பல மேற்கு ஜோராப்பிய நாடுகளுக்கும், தரை எல்லையை கடந்து சென்றடைதல் அப்போது சாத்தியமாக இருந்தது.

1980ம் ஆண்டுகளில் நடைமுறையில் இருந்த ஜோராப்பிய நாடுகளின் குடிவரவு விதிகளில், தற்போது புகுத்தப்பட்டுள்ள கெடுபிடிகள் இருக்கவில்லை. எனவே அகதிகள் பிரான்ஸ், சுவிஸ், ஓல்லாந்து, டென்மார்க் நோர்வே என்றும், பின்னர் அங்கு தமது வாழ்க்கையை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு பிரித்தானியா, கனடா என ஆங்கிலம் பயிலும் நாடுகளுக்கு பெயர்தல் சாத்தியமாயிற்று. பிளவுபட்ட ஜேர்மனிகள் 1990ம் ஆண்டு இணையும்வரை பூமிப்பந்தெங்கும் தமிழன்

புலம்பெயர்வதற்கு நுழைவாயிலாக அமைந்தது கிழக்கு பேர்ஸினும், அதனுடன் இணைந்த மேற்கு பேர்ஸினின் பூகோள் அமைப்புமே என்பது இதுவரை பதிவு செய்யப்படாத உண்மையாக உள்ளது.

மேற்கு பேர்ஸின் Tegal என்னுமிடத்தில் துவங்கும் ஆறாம் இலக்க சுரங்க இரயில் பாதையொன்று, கிழக்கு பேர்ஸின் நிலப்பரப்பின் கீழாகச் சென்று மேற்கு பேர்ஸினிலுள்ள Alt Mariendorf என்னுமிடத்தில் முடிவடைந்தது. (இப்பாதையில் தற்போது மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன). இச்சுரங்க இரயில் பாதையில் கிழக்கு பேர்ஸினுக்குள் வரும் ஒரு சில சுரங்க இரயில் நிலையங்களுள், Friedrich Strasse என்னுமொரு நிலையத்தை தவிர மற்றைய நிலையங்களை கிழக்கு ஜேர்மன் அரசு முடிவிட்டது.

Friedrich Strasse சுரங்க நிலையத்தூடாக வெளிநாட்டவரும், பிரயாணம் செய்ய அநுமதிக்கப்பட்ட முத்த பிரஜைகள் என அழைக்கப்பட்ட அறுபத்தைந்து வயதை தாண்டிய கிழக்கு ஜேர்மன் முதியவர்களும் மாத்திரம், மேற்கு பேர்ஸினுக்கு பிரயாணம் செய்ய அநுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

ரூஷ்ய விமானங்கள் மூலம் பெருந்தொகையாக, கிழக்கு பேர்ஸின் சோர்ணபெல்ட் விமான நிலையம் வந்திறங்கும் உலக அகதிகளுக்கு கிழக்கு ஜேர்மன் அரசு ஒரு நாள் விசா கொடுத்து Friedrich Strasse சுரங்க நிலையத்துக்கு வழிகாட்டி மேற்கு பேர்ஸினுக்கு செல்ல அநுமதித்தது. போக வழி தெரியாது கிழக்கு ஜேர்மனிக்குள் அலைந்து திரிந்த அகதி களை விசா காலவதியாகமுன் தேடிப்பிடித்து Friedrich Strasse சுரங்க நிலையத்திற்கு கொண்டுவந்து வழிகாட்டும் பொறுப்பினையும் கிழக்கு ஜேர்மன் பொலீசார் ஏற்றிருந்தார்கள்.

ஜெந்து நிமிடங்களுக்கு ஒன்றாக, ஆறாம் இலக்கப் பாதையூடாகச் செல்லும் சுரங்க இரயில் ஊடாகவும், S-Bahn எனப்படும் தரைவழி இரயில் மூலமாகவும், மேற்கு

பேர்ஸின் மக்களோடு மக்களாகச் செல்லும் அகதிகளை, மேற்கு பேர்ஸின் எல்லையில் தடுத்து நிறுத்த மேற்கு பேர்ஸின் அரசால் முடியவில்லை. அகதிகளின் வரவை கட்டுப்படுத்துவதாயின் இந்தச் சுரங்க இரயிலில் பிரயாணம் செய்யும் எல்லாப் பிரயாணிகளையும் சோதனையிட வேண்டும். ஜந்து நிமிட இடைவெளியில் வரும் இரயில்களிலே முழுமையான தேடுதல் சாத்தியப்படவில்லை. பேர்ஸின் நகர் பற்றி பொட்ஸ்டம் உடன்படிக்கையில் உள்ள ஒட்டைகள், அகதிகளின் இலகுவான புலப்பெயர்வுக்கு வழிவகுக்கும் என, கொள்கை வகுத்தோர் அன்று உணர்ந்திருக்க நியாயமில்லை!

சோவியத்யூனியனும் கிழக்கு ஜேர்மனியும் அகதிகள் விடயத்தில், ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்கள் அடித்ததை ஊன்றிக் கவனித்தவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். பெருந்தொகை அகதிகள் ரூஷ்ய விமானமான Aerofoltஇல் பறந்ததின் மூலமும், ஒருநாள் கடவை விசாவுக்கு கிழக்கு ஜேர்மன் அரச நிர்வாகம் பணம் அறவிட்டதின் மூலமும் பெருந்தொகையான வருமானம் பெற்றார்கள். கிழக்கு ஜேர்மனிக்குள் இருக்கும் குப்பைத்தொட்டியாக மேற்கு பேர்ஸினைப் பாவித்து பல்லாயிரக்கணக்கான உலக அகதி களை வகை தொகையின்றி மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் தள்ளித் தொல்லை கொடுத்தார்கள். இதனால் எண்பதாம் ஆண்டுகளில் சுற்றி வர மதில்சுவரால் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மேற்கு பேர்ஸின் நகரம் அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்தது. அகதிகளின் இத்தகைய படையெடுப்பு மேற்கு ஜேர்மன் அரசுக்கு பெரும் தலையிடியைக் கொடுத்தது.

அகதிகளின் வருகையால் வெளிநாட்டவர் எல்லோரையுமே ஒருவித வெறுப்புணர்வுடன் ஜேர்மன் மக்கள் பார்க்கத் துவங்கினார்கள். பட்டப்பின் படிப்பு ஆராய்ச்சி முடித்து மேற்கு ஜேர்மன் தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த எனக்கும் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே புதிய குழல் சில அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்தியது. அத்துடன் ஒரு தொழிலைச்

செய்ய ஜேர்மன் பிரசை ஒருவர் அந்நாட்டில் இருப்பாரானால் அத்தொழில் மற்றவர்களுக்கு இல்லை என்ற சட்டம் இன்றும் ஜேர்மனியில் கடுமையாக அமுல்படுத்தப்படுகிறது.

“நமது பிள்ளைகள் இந்த நாட்டிலே வருங்காலத்தில் என்னப்பா செய்யப் போகுதுகள்,” என் என் மனைவி நூச்சரிக்கத் துவங்கினாள். நான் கல்வி கற்ற உயிரியல் தொழில்நுட்ப துறைக்கு உலகமெங்கும் அப்போது மவசு இருந்தது. எனவே பல்லின பல்கலாச்சாரத்தை மனதார ஏற்கும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு 1987ம் ஆண்டு குடும்பத்துடன் புலம்பெயர்ந்தேன்.

நான் ஜேர்மனியில் வாழ்ந்த பதின்மூன்று வருடங்களும் அநுபவபூர்வமாக மகிழ்ந்து வாழ்ந்த காலங்கள், இருப்பினும் பல்லின கலாசாரத்தை ஏற்காது “ஜேர்மனி ஜேர்மனி மக்களுக்கே” என்ற கொள்கை வைத்திருக்கும் ஒரு நாட்டில் எனது சந்ததி தொடர்ந்து வாழ மனைவி விரும்பாததற்கு நிறையவே காரணங்கள் இருந்தன.

ஜேர்மன் மொழியை என்னால் என் தாய்மொழி போல் பேச முடியும். எனது கல்வி மட்டுமின்றி பட்டப் பின் படிப்பு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் ஜேர்மன் மொழியிலேயே எழுதியிருந்தேன். ஆஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்த புதிதில் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தும்போது பழக்க தோசத்தால் ஜேர்மன் மொழியிலேயே சிந்தித்தேன். பிறமொழி யாக இருந்தாலும் கல்வி கற்ற மொழியின் ஆதிக்கம் பெரியது என்பதை உணர்ந்த காலங்கள் அவை!

தமிழ்மொழி மீது நான் கொண்டுள்ள அதீத அக்கறைக்கு என் ஜேர்மன் அநுபவமும் ஒரு காரணமோ எனச் சில சமயங்களிலே நினைப்பதுண்டு. கைதடி மன்னிலே பிறந்த நான், ஆங்கில மொழி கற்றதன் பயனாகவே ஜேரோப்பிய நாட்டிலே கல்வி கற்றக்க கூடியதாக இருந்தது. ஜேர்மன் பல்கலைக்கழக அநுபவம் ஜேர்மன் மொழியிலே எனக்குப் புலமையை ஏற்படுத்தித் தந்தது. இதனால் என் வாழ்க்கை

வளம் பெற்றது உண்மையே. ஆனால் தொழில் மொழி எது பயிலப்பட்ட போதிலும், மரபு வழி வளங்களைத் தாய்மொழி மூலமே பெற்றுக் கொள்ளுதல் சாத்தியம் என்பதை அநுபவ வாயிலாகவே நான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

6

யப்பான் பெண்மணியும் பேர்ஸின் சுவரும்!

1989ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம்

பல்கலைக்கழகப் பணி நிமிர்த்தம், ஆஸ்திரேவியாவில் இருந்து யப்பானிலுள்ள சுக்குபா பல்கலைக்கழகம் சென்றிருந்தேன். நான் அங்கு தங்கியிருந்த விருந்தினர் விடுதியில் உள்ள ரெவிவிஷனில் யப்பானிய நிகழ்ச்சிகளே தெளிவாகத் தெரிந்தன.

யப்பான் நாடு பல சிறப்புகள் பெற்றுள்ளன. சூரியன் உதிக்கும் நாடு அது. பூகம்பங்களை இயல்பாக ஏற்று வாழ்கிறார்கள். மேற்கு நாடுகளுடன் போட்டி போட்டு, உலகின் பொருளாதார வல்லரசாக வளர்ந்துள்ள நாடு. அதன் வளர்ச்சி உலக நாடுகளை பிரமிக்க வைப்பது. இரண்டாம் உலகப்போரிலே, ஜேர்மனியின் கூட்டாளியாகப் போராடியது. ஜேர்மனி - இத்தாலி - யப்பான் ஆகிய நாடுகள் இணைந்த கூட்டணியை “அச்ச நாடுகள்” என் அழைத்தார்கள். ஜேர்மனி தோற்ற பிறகும், இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் நின்று சமர் செய்த நாடு யப்பான். அனு ஆயுதப் பிரயோகத்தால் மட்டுமே அது அடிப்பணிந்தது. சாம்பலிலிருந்து உயிர் பெற்றெழும் பினிக்ள் பறவைப்போல, இன்று பொருளாதார வல்லரசாக எழுந்து நிற்கின்றது. யப்பானில் இருந்தபொழுது இந்த வரலாற்றுப் பின்னணி என் மனசில் எழுந்தது.

நவம்பர் மாதம் 9ம் திகதி 1989ம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக பணிகள் முடிந்தபின் விடுதிக்கு வந்து ரெவிவிஷனைப் போட்டேன். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. கனவு காண்கிறேனோ என எண்ணி என்னை நானே கிள்ளிப் பார்த்தேன். நான் கண்டது நிஜம் தான். கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் சாரிசாரியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

‘Check Point Carlie’ என்பது கிழக்கு மேற்கு பேர்ஸின் எல்லையில் உள்ள பிரதான சோதனைச்சாவடி. அதனாடாக கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள், மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் செல்ல கிழக்கு ஜேர்மன் அரசு அனுமதிக்காது. பேர்ஸின் மதில் சுவரையும், சோதனைச் சாவடியையும் ஒட்டி கிழக்கு பேர்ஸின் பக்கத்தில், சூனியப்பிரதேசம் உண்டு. கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் சூனியப் பிரதேசத்தைக் கடந்து இலகுவில் மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் புகுந்துவிட முடியாது. கைது செய்யப்படுவார்கள். மீறினால் சுடப்படுவார்கள்.

ரெவிவிஷனில் யப்பான் மொழியில் சொன்ன விபரம் புரியவில்லை. விடுதியின் வரவேற்பறைக்கு ஒடிப்போனேன். அங்கு விருந்தினரை வரவேற்கவென இருக்கும் பணிப்பெண் சிறிது ஆங்கிலம் பேசவாள். அவளிடம் விபரம் கேட்டேன்.

“பேர்ஸின் சுவர் திறக்கப்பட்டுவிட்டது. கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் தங்குத்தடையின்றி மேற்கு பேர்ஸினுக்குள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.” இவ்வாறு தொட்டமாக, தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் அவள் கூறினாள்.

கிழக்கு ஜேர்மனி, ஜேர்மன் ஐனநாயகக் குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு நாற்பது ஆண்டுகள் நிறைவடைந்ததைக் கொண்டாட 1989ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 6ம் 7ம் திகதிகளில் சோவியத் தலைவர் கொபச்சோவ் (Goberchev) கிழக்கு பேர்ஸின் வந்ததும், காலத்துக்கேற்ப மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கிழக்கு ஜேர்மன் அரசை வற்புறுத்தியதும், அதற்கு SED கட்சி தயக்கம் காட்டியதும்

நான் அவஸ்திரேவியாவிலே இருந்தபொழுது அறிந்த சமாச்சாரங்கள். ஆனால் இரு துருவங்களாக திகழ்ந்த இருநாடுகள் இவ்வளவு விரைவில் ஒன்றிணையும் என்பது யாருமே எதிர்ப்பார்க்காத சடுதியிலே நிகழ்ந்த சம்பவமாகும்.

இரு ஜேர்மனிகளும் இணைந்த பின்பு, 1990ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் பேர்ஸின் சவர் முற்றாக இடித்து அகற்றப்பட்டது. இடிக்கப்பட்ட பேர்ஸின் சவரின் சிறிய கொங்கிறீர் துண்டுகள் ஞாபகச் சின்னங்களாக 1990ம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியில் விற்கப்பட்டன. அதில் ஒரு துண்டு சிட்னியில் எமது வீட்டின் வரவேற்பறையில் நான் முன்பு படித்த கொம்மியூனிச் புத்தகங்களுடன், கடந்தகால ஜேர்மன் வாழ்க்கையை இன்றும் எனக்கு நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பொருளாதாரப் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க முடியாத சோவியத் யூனியன், மிகப்பெருந்தொகைப் பணத்தை மேற்கு ஜேர்மனியிடம் பெற்றுக்கொண்டதன் பின்னரே இருநாடுகளின் ஒன்றிணைப்பை அனுமதித்தார்கள் என்று அப்போது பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஒக்டோபர் மாதம் மூன்றாம் திகதி 1990ம் ஆண்டு ஜேர்மன் நாட்டின் அதிபராக இருந்த ஹேல்முட் கோல் ஜேர்மன் ஐனநாயகக் குடியரச என்ற கிழக்கு ஜேர்மனியின் பெயர் இனிச் செல்லாது என அறிவித்தார். இதன் தொடர்ச்சியாக கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றிணைந்த ஜேர்மனியாகியது. இதன் பின்னணியில் போலந்து, பல்கேரியா, செக்கோசிலவாக்கியா, ஹங்கேரி, ரூமேனியா, யூகோசிலவாக்கியா ஆகிய நாடுகளும் சோவியத் யூனியனின் இரும்புப் பிடியில் இருந்து விடுபட்டன. செக்கோசிலவாக்கியாவில் இருந்து செக்குடியரசும் சிலவாக்கிய குடியரசும் உருவாகின. யூகோசிலவாக்கியா பிரிந்து சேர்பியா குரோசியா குடியரசுகள் தோன்ற வழி சமைத்தது. உக்ரேன், லுத்துவேனியா, லற்வியா போன்றவை ருசியாவின் சோவியத் யூனியனில் இருந்து தனிநாடுகளாகப் பிரிந்தன.

இந்த மாற்றங்கள் அனைத்தும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் அந்தலை சகாப்தத்தில் நிகழ்ந்தன.

கிழக்கிலும் மேற்கிலுமாக, சோசலிச முதலாளித்துவ அமைப்பின்கீழ் ஜேர்மனியில் பலகாலம் வாழ்ந்து அனுபவித்தவன் என்ற உணர்வின் உந்துதலினால், ஒன்றிணைந்த ஜேர்மனியின் தற்போதைய நிலவரத்தை நேரில் காண ஆசைப்பட்டேன்.

பழம் நழுவி பாலில் விழுந்த மாதிரி, நான் கல்வி கற்ற ஜேர்மன் தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகம் விஞ்ஞான மகாநாட்டுக்கு சிறப்பு பேச்சாளராக என்னை அழைத்திருந்தது. இப்பல்கலைக்கழகம் முன்னர் மேற்கு ஜேர்மன் ஆட்சிக்குட்பட்ட மேற்கு பேர்ஸின் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்தது.

பிறந்த மண்ணில் இருபத்திமூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்தேன். அதில் முதல் பத்து ஆண்டுகளையும் அறியாத குழந்தைப்பருவம் எனக் கழித்துவிடலாம். மீதி பதின்மூன்று ஆண்டுகளை குதியன் குத்திய விடலைப்பருவம் என அடையாளப்படுத்துதல் பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன்.

இந்த உலக வாழ்வின் இயல்புகளை இனங்கண்டு, தீதும் நன்றாம் பகுத்தறியும் பதின்மூன்று முத்தான வாலிப்ப பருவத்து ஆண்டுகளை நான் ஜேர்மன் மண்ணிலே தான் ஆண்டு அனுபவித்தேன். என் வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களைக் கற்பித்த மண், என் வாழ்க்கைக்கும் உழைப்புக்கும் ஏற்ற கல்வியை எனக்களித்து என்னை மனிதனாய் நிமிர்த்து நிற்கச் செய்த மண்.

என் இரண்டாவது தந்தை மண்ணைத் தரிசிக்கும் ஒரு மனோபாவத்துடன், நான் விமானத்தில் ஏறினேன்.

ஜேர்மனி நோக்கிய பறப்புத் துவங்கிற்று.

7

ஜேம்ஸ் சிமித்தும் அவன் பிடித்த மூன்றுகால் முயலும்!

பேர்ஸின் சுரங்க ரெயில்வண்டி நிலையமொன்றில் “நித்திய குடிகாரன்” வகையைச் சேர்ந்த ஒருவனை, பொலீசார் விரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனைச் சுற்றி அவன் குடித்து முடித்த “மினிக்குவாட்டர்” மதுப்போத்தல்களும், சிகரெட் குறைக்கட்டைகளும் நிறைந்து காணப்பட்டன. இவைதான் பொலீஸ்காரரை எரிச்சலடையைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

சுற்றுப்புறச்குழலை மாசுபடுத்தாது சுகாதாரம் பேணுவதில், ஜேர்மன் அரசு இயந்திரம் எடுக்கும் அக்கறையின் வெளிப்பாடாக இந்த முற்றுகை, அங்கேல் விரட்டுதல் நடக்கிறது.

“போத்தல்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டு ரெயில் நிலைய மேடையை விட்டு வெளியேறு” என பொலீஸ்காரன் உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

“நான், ஏன் வெளியேற வேண்டும், இது என் நாடு. ஜேர்மனியில் எங்கு வேண்டுமானாலும் படுப்பதற்கும் இருப்பதற்கும் எனக்கு பூரண உரிமை உண்டு. என்னை விரட்ட நீ யார்...?” என உரத்த தொனியில் தூஷண வார்த்தைகள் பல கலந்து, வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தான் “நித்திய குடிகாரன்.”

அந்தக் குரலை எங்கேயோ கேட்டிருப்பதான உணர்வு சீரெனச் சுட்டது. உற்றுப் பார்த்தேன். சந்தேகமே இல்லை. என்னுடன் ஒன்றாக பட்டப் பின்படிப்பைத் தொடர்ந்த ஜேம்ஸ் சிமித் தான்! அவனருகில் சென்று, “என்னைத் தெரிகிறதா...?” எனக் கேட்டேன்.

கண்களை சுருக்கி அருகில் வந்து பார்த்தவன், “ஸ்ரீலங்கா நண்பனே, எப்போது பேர்லினுக்கு வந்தாய்?” எனக்கேட்டு என் கைகளை இறுகப் பற்றிக் குலுக்கினான். ஜேம்ஸின் நிலையில், அவனுடன் உறவாட இன்னொருவன் வந்ததை ஜேர்மன் பொலீஸ்காரன் விரும்பவில்லை.

உடனடியாக அவனை ரெயில் நிலைய மேடையை விட்டு வெளியேறுமாறு பொலீஸ்காரன் மீண்டும் கடின தொனியில் கட்டளையிட்டான்.

“வா, வெளியே போவோம்” என ஜேம்ஸை அழைத்தேன்.

“ஒரு மினிக் குவாட்டர் மது வாங்கித் தருவாயா,” எனக் கேட்டவாறே அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

தேவையில்லாத சர்ச்சையிலிருந்து விடுபட்டு விட்டதாக நினைத்த பொலீஸ்காரன் அவ்விடம் விட்டு அகன்றான்.

“என்ன நடந்தது உனக்கு...? இது என்ன கோலம்....?” என சுரங்கப் பாதையின் வெளியே வந்ததும் கேட்டேன்.

“நண்பா, கை நடுங்குது. சீக்கிரம் மதுப்போத்தல் ஒன்று வாங்கித்தா” என என் கைகளைப் பிடித்தான்.

உண்மையில் அவனது கைகள் இரண்டும் வெட வெடத்து நடுங்குவதை அவதானித்தேன். ஜேர்மனியில் பேப்பர் கடை, காய்கறி கடை, சாப்பாட்டுக் கடை என எல்லா கடைகளிலும் மதுப்போத்தல்கள் “மினிக் குவாட்டர்” சைஸ் தொடக்கம் வெவ்வேறு சைஸ் வரை பல வடிவங்களில் விற்பனைக்கு உண்டு. நித்திய குடிகாரர் பைகளிலே இத்தகைய மினிக்குவாட்டர் போத்தல்கள் எப்போதும் கைவசம் இருக்கும். போதை தெளியும் போதெல்லாம் இவற்றைக் குடித்துவிட்டுப் பொதுவிடங்களில் உள்ள இருக்கைகளிலே சுருண்டு படுத்துக் கொள்வார்கள்.

இவர்கள் தமது உறவுகளைத் தொலைத்தவர்கள். மது போதையிலே வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களையும் சுருதிகளை

யும் தேடிக் கொண்டிருப்பவர்கள். மாலையானதும் ‘penners’ என ஜேர்மன் மொழியில் அழைக்கப்படும் இவ்வகை குடிகாரர்களை சமூக சேவை இலாகா தங்கள் வண்டியில் கூட்டிச் சென்று இவர்களுக்காகவே அரசால் நிர்வகிக்கப்படும் விடுதியில் விடுவார்கள்.

விடிந்ததும், மீண்டும் ஒரு நாள்! வழக்கம்போல இவர்கள் வீதிக்கே வந்துவிடுவார்கள்.

ஜேம்ஸ் வீதி அருகில் உள்ள மின்கம்பத்தில் சாய்ந்தபடி என்னை பரிதாபமாகப் பார்த்தான். மதுவுக்காக அவன் யாசிப்பது புரிந்தது. போதை முறிவதற்கிடையில் அவனுக்கு மது வேண்டும்.

அருகில் உள்ள பெட்டிக்கடை ஒன்றில் செறிவு குறைந்த மினிக்குவாட்டர் போத்தல் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்தேன். ஒரே மடக்கில் போத்தலை காலி செய்தவன் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக்கொண்டு தன் கதையைச் சொன்னான்.

ஜேம்ஸ் மிகுந்த புத்திசாலி. எதையும் வினாடியில் கிரகித்துக் கொள்வான். ஆனால், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்கள் எனச் சாதிப்பவன். யாருடைய பேச்சையும் கேட்க மாட்டான். மற்றவர்கள் கருத்துச் சொல்வதையும் அனுமதிக்க மாட்டான். இதனால் பேராசிரியருடன் முரண்பட்டுக் கொண்டான். பல்கலைக்கழகத்திலும் பல எதிரிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டான். விழைவு...? பாதியில் பட்டப் பின் படிப்பை முறித்துக் கொண்டதுடன், எந்த வேலையிலும் அவனால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை.

படிப்பில் மட்டுமல்லாமல் ஜேம்ஸ் வாழ்விலும் ஒரு வகைப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவன். பள்ளிப்பருவத்திலேயே இவன் ஒருத்தியை காதலித்து, ஒரு குழந்தைக்கும் தந்தை யாகிவிட்டான். இருப்பினும் விடலைப்பருவத்து கணவுக் காதலின் அவசர விளைவல்ல அது என்பதிலே உறுதியாக இருந்து, அவளையும் குழந்தையையும் ஏற்றுக்கொண்டான்.

நாளாக, நாளாக அவனது புரட்சிகர சிந்தனைகள் “அல்கோலில்” கரைந்து போயின. ஜேர்மன் நாட்டின் வரை விலக்கணத்தின்படி அவன் இப்பொழுது “வீடு வாசலற்ற தெருப்பொறுக்கி....!”

இவனது பிடிவாதமும் இம்சையும் தாங்கமுடியாது மனைவியும் பிள்ளைகளும் இவனைவிட்டு பிரிந்துவிட்டனர். இவன் நித்திய குடிகாரனாக இப்போது நடைபாதையில் வாழ்கிறான்.

“எனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும். நான் சொல்வதைத் தான் மற்றவர்கள் கேட்கவேண்டும்” என்ற என்னாங் கொண்டவர்களுக்கு ஜேம்ஸின் வாழ்க்கை ஒரு பாடமாகும். எங்களில் எத்தனைபேர் மற்றவர்களை முழுமையாக பேசவிடு கிழோம், மற்றவர் தன் கருத்தை சொல்லி முடிக்குமுன்பே இடையில் மறித்து தன் கட்சியை உரத்த குரலிலே கூறி தான் சொல்வதே சரியெனச் சாதிக்க முயல்கிழோம்.

ஓரே நேரத்தில் எல்லோரும் பேசுவதால் கூச்சலும் குழப்பமும்தான் மிஞ்சகிறது.

மற்றவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச்சொல்ல ஜேம்ஸ் என்றைக்கும் அனுமதித்தது கிடையாது. பல்கலைக் கழக கலந்துரையாடலில் அவன் என்றைக்குமே மற்றவர் களைப் பேச அனுமதித்ததும் கிடையாது. இத்தகைய ராங்கியினால் அவனால் புதிதாக விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை.

தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்கள் என்ற ரீதியில் பேசுவதால் சண்டைதான் எழும். இதுதான் ஜேம்ஸ் தன் மனைவி பிள்ளைகளைப் பிரிவதற்கு முக்கிய காரணமாய் இருந்தது. மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளித்து புன்சிரிப்போடு அவர் மனம் நோகாதபடி மெதுவாகக் கருத்துக்கள் சொல்லத் தெரியாததினால், ஜேம்ஸ் வீழ்ந்துவிட்டான்!

எங்களுடைய கருத்துக்களை விட்டுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. ஆனால், எதிரியின் கருத்துக்களுக்குச்

செவிமடுக்கும் பண்டு, அறிவு நாகரிகத்திற்குத் தேவை. அதற்கு “ஜனாயகம்” “புண்ணாக்கு” “புலங்காய்” எனத் தோதான் வார்த்தைகளைத் தேடி அலையத் தேவையில்லை. எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினும், என்று வள்ளுவர் என்றோ நமக்கு அறிவுரை வழங்கிவிட்டார்.

ஜேர்மனியனாகப் பிறந்த ஜேம்ஸ், ஒரு கார்ல் மார்க்ஸாகவோ, ஜன்ஸ்மெனாகவோ, ∵பிராய்டாகவோ தனது அறிவு மேதவையை நிலைநாட்டியிருக்கக்கூடும். அதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

“நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்” என்பதை நிலை நாட்டுவதில் வீறுகொண்டு வாழ்ந்த ஜேம்ஸ்’ இன்று தன் அறிவு அனைத்தையும் ஒரு மினிகுவாட்டர் மதுப்போத்தலுக்குள் அடைத்து வாழ்கின்றான்.

துக்கம் என் தொண்டையை அடைத்தது. அவனுக்கு இன்னொரு மினிகுவாட்டர் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, கனத்த மனத்துடன் விஞ்ஞான மாநாட்டுக்கு செல்ல ரெயில் ஏறினேன்.

8

கிழக்கு ஜேர்மன் மேரியும் வாழைப்பழக் கேக்கும்!

விஞ்ஞான மாநாடு முடிந்தது.

மறுநாள் கிழக்கு ஜேர்மனியில் என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்த நண்பன் ஏரிக்கிடம் சென்றேன். அவன் இப்போதும் அங்கே தான் குடும்பத்துடன் வாழ்கிறான். படிக்கும்போது அவன் பொதுவுடமைத் தத்துவங்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் வாழ்ந்தவன். உருக்குத் தொழிற்சாலையொன்றிலே வேலை செய்த சாதாரணத் தொழிலாளியின் மகனாக அவன் பிறந்தான்.

அன்றைய சோசலிஷ் ஆட்சி அமைப்பு இல்லையேல், அவன் உயர்கல்வி கற்கும் வாய்ப்பையே பெற்றிருக்கமாட்டான்.

எரிக்கும் மனைவி மேறியும் என்னை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள். சோசலிஷ் ஆட்சியின்போது அவர்கள் அரசு கொடுத்த ஒப்பிட்டளவில் வசதியான இரண்டு அறை தொடர்மாடிக் குடியிருப்பில் குறைந்த வாடகையில் குடியிருந்தார்கள். நான் சென்றபோது அவர்கள் வாழ்ந்த வீடு முன்போல் வசதியான வீடு என்று சொல்வதற்கில்லை. கிழக்கும் மேற்கும் இணைந்த பின்பும் கிழக்குப் பகுதியில் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கும் பெளதீக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளதை என்னால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

மேரி கோப்பி தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். எரிக்குடன் பலதையும் பேசிக் கொண்டிருந்த நான் “ஓன்றிணைந்த ஜேர்மனியில் உன் வாழ்க்கையில் எத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன?” என நட்புரிமை பாராட்டிக் கேட்டேன்.

வரவேற்பறையை ஓட்டிய சமையல் அறையில் நின்ற மேரி என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள். எரிக் மௌனம் காத்தான்.

“எனது கேள்வி தவறேன்றால் மன்னித்துக்கொள்” என்றேன்.

“இதில் தவறேதுவுமில்லை” என்று தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டவன், வார்த்தைகளைக் கவனமாக தெரிந்தெடுத்து பேசத் துவங்கினான்.

“வயிறார உணவும், வசிப்பதற்கு வீடும், வருமானத்திற்கு ஒரு தொழிலும் இருந்துவிட்டால் மனித மனம் ஆடம்பரத்தை நாடும். அன்றைய சோசலிஷ் ஆட்சியில் கிழக்கு ஜேர்மனியில் வாழ்ந்த நாம், மேற்கு ஜேர்மனியில் முதலாளித்துவ அமைப்பின்கீழ் பாலும் தெனும் வீதிகளில் வழிந்தோடுவதாக நினைத்தோம். ஆனால் இப்போது அது மாயை எனத் தெரிந்தது மட்டுமல்லாமல், அடிப்படை வசதிக்கே எவியோட்டத்தில் ஈடுபடும் அவதி வந்துவிட்டதை உணர்கிறோம்.”

இதைச் சொன்னின் எரிக் பெருமூச்சொன்றை விட்டு தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

“சோசலிஷ் அமைப்பின்கீழ் வேலை நிரந்தரம் என்ற நிலைமை மாறி, வருடா வருடம் வேலை ஒப்பந்தம் நீடிக்கப்பட வேண்டும் என்கிற நிரப்பந்தம் இப்பொழுது எழுந்துள்ளது. அமெரிக்க போக்குவரத்து கொள்கைதான் இங்கும்” எனத் தன் கருத்தைக் கூறியபடி மேரியும் எங்களுடைய உரையாடலிலே கலந்து கொண்டாள்.

ஜேர்மனியில் பலவகையான ருசிமிக்க கேக் வகைகளைச் செய்வார்கள். ‘Torte’ எனப்படும் ஒருவகையை நான் விரும்பிச் சுவைப்பேன். கேக் மாவின் மேலே பலவகை பழத்துண்டுகளைப் போட்டு அதன்மேல் ஜெலி ஊற்றி அந்த கேக்கை சுவையுள்ளதாக்குவார்கள்.

அன்று மேரி வாழைப்பழ தீடு செய்திருந்தாள். வாழைப்பழத்தைப் பார்த்ததும் புன்னகைத்தேன். எனது புன்னகையின் அர்த்தத்தை சரியாக ஊகித்தவள், ‘உண்மைதான், சோசலிஷ் ஆட்சியில், அன்று வாழைப்பழம் எமக்கெல்லாம் ஆடம்பரப்பொருள். வாழைப்பழ இறக்குமதி அப்போது இல்லை. ஒன்றினைந்த ஜேர்மனியில் இப்போது வாழைப்பழம் தாராளமாகக் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஆடம்பரப் பொருள்களைக் காட்டி மேற்கு ஜேர்மன் நிறுவனங்கள் எம்மை ஏமாளியாக்கியது சுவாரஸ்யமான சோகக்கதை” எனச் சொன்னாள் மேரி.

“ஆடம்பரம்” என்ற சொல் மேரியை எரிச்சலடைய வைத்ததை அவளின் பேச்சிலிருந்து உணர்ந்து கொண்டேன். எதையும் ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசுதல் அவள் சுபாவும். அளிடமிருந்து கதை பிடுஞ்கும் “யாழ்ப்பாணக் குணம்” என்னுள் புகுந்து கொள்ளவும், “அது என்ன ஏமாளியாக்கிய கதை?” எனத் தூண்டிலை அவளை நோக்கி வீசினேன்.

கிழக்கும் மேற்கும் தொண்ணுாறாம் ஆண்டு ஒன்றினைந்த புதிதில், முதலாளித்துவ நிறுவனங்கள் கிழக்கு ஜேர்மனியை

புதிய சந்தையாக நினைத்து படையெடுத்தது..." எனக் கதையை துவக்கிய மேரியை இடைமறித்து, "மக்களிடம் வாங்குவதற்கு பணிமிருந்ததா?" என என் ஊகங்களுக்குத் தெளிவு பெறுவதற்காகக் கேட்டேன்.

பென்ஸ் கார் ஒன்றை வாங்கி ஏரிக் கடனாளியாக இருப்பதையும், அதற்கு பெற்றோல் ஊற்றுவதற்கே இப்போது கஷ்டப்படுவதையும் மேரி விரிவாகவே விளக்கினாள்.

"கார் விற்க வந்தவர்கள், வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கும் நிறுவனங்களையும் கூடவே அழைத்து வந்தார்கள். சவர்க்க வாசல் திறந்ததாகவே நினைத்து விலை உயர்ந்த கார்களையும் ஆடம்பரப் பொருட்களையும் கடன் பத்திரத்தில் கையெழுத்து வைத்து கணக்கு வழக்கின்றி வாங்கினார்கள். இந்தப் போக்கிலே அன்றைண்ட ஏரிக்கும் ஒரு பென்ஸ் கார் வாங்கினான். அதுவரை சோசலிஷ் பொருளாதாரம் மட்டும் தெரிந்த கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் முதலாளித்துவ தில்லுமுல்லு களின் ஆழ அகலத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இதன் காரணமாகப் பலர் இன்று, கடனாளியாக இருக்கிறார்கள். அத்துடன் அதிவேக கார்களுக்கு பழக்கப்படாத பலர் விபத்துக்களைச் சந்தித்ததும் உண்டு. நாம் வாங்கிய பென்ஸ் காரின் பெறுமதி ஒரு வருடத்தில் கால்பங்கு குறைந்து விட்டது. ஐந்து வருடத்தில் அதன் பெறுமதி பூஜ்ஜியமாகி விட்டது. இதற்காக வாங்கிய கடனோ இப்போது பலமடங்காகி விட்டது."

தனது வாழ்க்கை நிலையைக் கூச்சப்படாமல் கூறினாள் மேரி.

சோசலிஷ் ஆட்சியின்போது கிழக்கு ஜேர்மனியில் இரண்டு வகைக் கார்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இரண்டு சிலிண்டர் இரண்டு Stroke என்ஜின் பூட்டிய 'Traband' கார். மிகவும் வேகம் குறைந்த 700cc என்ஜினைக் கொண்ட இக்கார் 1955ம் ஆண்டு உற்பத்தியாகி விற்பனைக்கு வந்தன. உலகத்திலே முதலில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பிளாஸ்டிக்

(Plastic body) கார் இதுவே. பார்ப்பதற்கு நெருப்புப் பெட்டி போல் இருக்கும். இக்காரை வாங்குவதற்கு பதிவு செய்த பின் சோசலிஷ் ஆட்சியின் கீழ் ஆறு வருடங்களுக்கு மேல் காத்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்த வகை கார் முன்று சிலிண்டர் ‘Wartburg’ என்னும் கார். இதுவும் இரண்டு Strok என்ஜின் பொருத்தியது. ஒப்பீட்டளவில் Traband காரிலும் ஆடம்பரமானது. முன்னதிலும் பார்க்க இது வேகமாக ஓடக்கூடியது.

Autobahn எனப்படும் நெடுஞ்சாலைகளில் மேற்கு ஜேர்மனியின் அதிவேக ஆடம்பரக் கார்களைப் பார்த்தவர் களுக்கு தாழும் அப்படி ஒரு ஆடம்பர காரில் செல்ல வேண்டுமென விரும்பியதில் வியப்பேதுமில்லை. இருப்பினும் விரலுக்கேற்ற வீக்கம் வேண்டுமென்பதை ஆடம்பர மோகத்தை நாடிய வேகத்தில் மறந்து போனது அவர்களைச் சிக்கலில் மாட்டிவிட்டது.

எரிக்கின் தந்தை பணிபுரிந்த உருக்குத் தொழிற்சாலையில் நானும் பல்கலைக்கழக விடுமுறைகளின்போது பணி புரிந்திருக்கிறேன். எரிக்கின் தந்தையே எனக்கு அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தார். அவரின் ஞாபகம் வரவே அவரின் சுக நலம் விசாரித்தேன்.

“உனக்குத்தான் தெரியுமே சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ் இங்கிருந்த தொழிற்சாலைகளைல்லாம் அரசுக்கு சொந்தமானவை என்பது. இரவோடிரவாக ஜேர்மனி ஒன்றினைந்தபின், சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ் அரசுடைமையாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டன. எரிக்கின் தந்தை பணிபுரிந்த உருக்கு ஆலையை, மேற்கு ஜேர்மனியில் கொடிகட்டி பறந்து, பெரும் லாபம் ஈட்டிய தனியார் உருக்கு ஆலையொன்று, “அடையாளமாக” (Symbolic) ஒரு ஜேர்மன் மார்க் பணம் கொடுத்து அரசிடம் வாங்கியது. தொழிற்சாலையை நிர்வகிக்கவும் தொழில்நுட்பத்தை நவீனப்படுத்தவும் ஒன்றினைந்த ஜேர்மன் அரசு பெருந்தொகை பணம் கொடுத்தது.

இந்த வகையில்தான் கிழக்கு ஜேர்மன் நிறுவனங்கள் எல்லாம் நவீன மயப்படுத்தப்படும் எனக்கறுப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் இந்தநவீன மயப்படுத்தல் மூடுவிழாக்களுக்கான துவக்கமாகவே இருந்தது. அரசிடம் இருந்து கிடைத்த பணத்தை மேற்கு ஜேர்மனியில் உள்ள தமது ஆலைகளுக்குச் செலவு செய்த முதலாளித்துவ நிறுவனங்கள், திட்டமிட்ட செயற்பாடுகள் மூலம் இரண்டு மூன்று வருடங்கள், கிழக்கு ஜேர்மனியில் உள்ள ஆலைகளை நட்டத்தில் இயங்கிவிட்டன. இறுதியில் அந்த ஆலைகளிலே வேலை செய்த திறமையிக்க ஊழியர் சிலரையும் நல்ல நிலையிலுள்ள இயந்திரங்களையும் மேற்கு ஜேர்மன் ஆலைக்கு எடுத்துச் சென்றுபின், இங்குள்ள ஆலையை மூடிவிட்டார்கள். இதனால் கிழக்கு ஜேர்மனியிலே வாழ்ந்த தொழிலாளர்களிலே அநேகர் வேலையற்றோராக நடுத்தருவில் விடப்பட்டார்கள்.

கண்கெட்ட பின் குரிய நமஸ்காரம் என்கிற கதையே தான்! சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ் கிடைத்த, அடிப்படை வசதிகளுக்கான உத்திரவாதத்தைப் பின்னர்தான் கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் நினைத்துப் பார்க்கத் துவங்கினார்கள்...” என மேரி விபரம் சொன்னாள்.

இந்த அவல நிலை குறித்து ஒரு சோக உணர்வு என்னுள் படர்ந்தது. நான் மென்னித்தேன். என் உடலின் பாலையை மேரி புரிந்திருக்க வேண்டும்.

“அந்த கதைகளை விடு, வாழைப்பழ Trorte சாப்பிடு. இது உனக்காகவே செய்யப்பட்டது. முன்னரென்றால் இவ்வளவு தாராளமாகச் செயற்பட்டிருக்கமாட்டேன். இப்போது ஆடம்பர முதலாளித்துவ அமைப்பில் வாழ்கிறேனல்லவா....,” எனக்குறிச் சிரித்தாள்.

சோகத்திலும் வெடித்த அந்த நகைச்சுவைக்குறிப்பிலே நானும் கலந்து சிரித்தேன்.

“நீங்கள் முன்பு இருந்த அரச தொடர்மாடியும் தனியார் மயமாகிவிட்டதா?” மேரி தந்த வாழைப்பழ கேக்கைச் சாப்பிட்டபடி, கேட்டேன்.

“சும்மா விட்டு வைப்பார்களா? இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் முன் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களை தமதென பலர் ஆட்சி உரிமை கோரி பழைய காணி உறுதிகளுடன் வந்தார்கள். பொதுவுடமை சொத்தாக சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ் இருந்த கட்டிடங்கள் மீண்டும் தனியார் கைவசம் போனவுடன் வாடகை கூடியது.

“அத்துடன் போட்டியும் அதிகரித்தது. சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ், குடும்ப நபர்களின் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலேயே வீடு கொடுக்கப்பட்டது. தேவைக்கேற்ற விசாலம். ஆனால் இப்போது இரண்டு பேர் உள்ள குடும்பத்தினர் பண்மிருந்தால் அதிக அறைகளுள்ள பெரிய வீட்டிலே வாழ முடிகிறது. இதனால் பணமற்ற பலர் தங்கள் குடியிருப்பு வசதிகளை இழந்தார்கள். நாம் இப்போதிருக்கும் இந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட பாடுகள் கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல...” என விவரித்தாள் மேரி.

“முன்பு கம்யூனிசம் போதித்த பேராசிரியர்களும், நிறுவனங்களில் பணிபுரிந்த கம்யூனிச சார்பு SED கட்சி செயலாளர்களும் இப்போது என்ன செய்கிறார்கள்?” எனக் கேட்டேன். இவர்களே சோசலிஷ் ஆட்சியின்கீழ் தனிக்காட்டு ராஜாக்களாக சுகபோக வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் நிலை என்ன என்பதை அறிவதில் இயல்பாகவே எனக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

எரிக் அப்போது பல்கலைக்கழக மாணவர் அமைப்பின் SED கட்சி செயலாளராகவிருந்து பொதுவுடமைத் தத்துவங்களை உசாராகப் பேசியவன்.

எனது கேள்வி அவனது உணர்வுகளை உசுப்பியிருக்க வேண்டும். இதை அவனது முகபாவம் காட்டிக் கொடுத்தது. இருப்பினும் அமைதியாகப் பேசத்துவங்கினான். ஜேர்மனியர்களின் சுபாவமே அதுதான். மலையே போனாலும் பதட்டப்படாது மிக அமைதியாக இருப்பார்கள்.

“அவர்களில் பலர் பச்சோந்திகளாக மாறி முதலாளித்துவம் பேசத்துவங்கிவிட்டார்கள். கம்யூனிசம்

நடைமுறையில் தோற்றுதற்கு இவர்களைப் போன்ற பச்சோந்திகளும் ஒரு காரணம்” என்று நொந்து பேசிய ஏரிக்கை இடைமறித்து, “அவர்கள் பிழைக்கத்தெரிந்தவர்கள்” என்று அவர்களுக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்தாள் மேரி.

9

முடிவும் விளக்கமும்!

பெட்டியில் இருந்த பொருள்கள் அனைத்தையும் கீழே கொட்டித் தேடினேன். வரும்போது அணிந்து வந்த கால்சட்டை, சேட், கோட் பொக்கற்றுக்குள்ளும் கைவிட்டப் பார்த்தேன். அந்தப் பட்டியலோ அகப்படவில்லை.

நான் வெளிநாடு போகும் போதெல்லாம் என் மனைவி எதைத்தான் மறந்தாலும், வீட்டுக்கு வாங்கிவர வேண்டிய சாமான்கள் பட்டியலைத் தர மறுப்பதில்லை. அதை எங்கோ தொலைத்துவிட்டு இரண்டு நாள்களாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். தான் சொல்ல மறந்த மேலும் சில சாமான்களை, நேற்று மின் அஞ்சல் மூலமும் அனுப்பியிருந்தாள்.

நாளை சிட்னி நோக்கிய எனது பறப்பு.

இனித் தாமதிக்க நேரமில்லை. முடிந்த வரை மூனையை கசக்கி நினைவுபடுத்தி மனைவி சொன்ன சாமான்களைக் குறித்துக் கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் புறப்பட்டேன்.

வணிக வளாகத்தில் ஒரு எதிர்பாராத சந்திப்பு. பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்கு சோசலிஷ் பொருளாதாரம் கற்பித்த ஜேர்மன் பேராசிரியர் புதிய கோலத்தில் வந்திருந்தார். இலகுவில் என்னை இனம் கண்டவர், “எப்படி இருக்கிறாய்? எப்போது வந்தாய்?” எனக் குசலம் விசாரித்தார். அவர் அணிந்திருந்த ஆடை எனக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

தொழிலாளர்கள் அணியும் நீலநிற அங்கி அணிந்து, தச்ச வேலைகள் செய்வதற்கான ஆயுதங்கள் அடங்கிய பையோன்றை வைத்திருந்தார்.

நான் இலங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்று அங்கு வாழாதது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவரது பேச்சில் புரிந்து கொண்டேன். சோசலிஷ் அமைப்பின்கீழ் சோசலிஷ் நாட்டில் கல்விகற்ற மாணாக்கர்கள், தமது சொந்த நாட்டுக்கு திரும்பச் சென்று அங்கு பணிபுரிய வேண்டுமென்பது எதிர்பார்ப்பு. ஆனால் நானோ, கிழக்கு ஜேர்மனியில் இருந்து, அவர்களின் பரம வைரியாக் கருதப்பட்ட மேற்கு ஜேர்மனிக்குச் சென்று தொடர்ந்து கல்வி கற்று, தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாக வாழ்வது பேராசிரியரைப் பொறுத்தமட்டில் ஏற்க முடியாததோன்று.

இலங்கையில் நிலவிய நிரப்பந்த புலப்பெயர்வுக்கான காரணிகளை நான் பொறுமையுடன் சொன்னதும் அவர் ஓரளவு சமாதானமடைந்தார். யூதர்களுக்கு ஜேர்மனியில் நடந்த அட்டுழியங்களை அவர் அறிந்திருந்தார். இடையில் சோக நினைவுகளின் இறுக்கம் நுழையப் பார்த்தது.

உரையாடலை வேறு கோணத்தில் திசை திருப்ப விரும்பி, “இதுவென்ன புதுக்கோலம்,” என பேராசிரியரைக் கேட்டேன்.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின், தன்னிலை விளக்கம் கொடுக்கும் தோரணையில் பேராசிரியர் பேசத்துவங்கினார்.

“சோசலிஷ் சமுதாய அமைப்பில் அனைவரும் தொழிற்கல்வி பெற்றிருக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை நீ அறிந்திருப்பாய். அந்த வகையில் நான் தச்சத்தொழில் கற்றவன். எனக்கு உயர்கல்வி வாய்ப்பைத் தந்தது மட்டுமல்லாது பேராசிரியராக உயர்வு தந்ததும் சோசலிஷ் கட்டமைப்பே. அதற்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டவன். பொதுவுடமை கொள்கையை நான் அன்றும் இன்றும்

முழுதாக நம்புகிறேன். பலரின் கண்களுக்கு அது தோற்றுப்போன சங்கதியாக இருக்கலாம். கம்யூனிசம் என்றும் தோற்கப்போவதில்லை.

அதைக் கடைப்பிடித்த முறைதான் தோற்றுப்போனது. கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றிணைந்த பின் இரவோடு இரவாக கொள்கைகளை மாற்றிக்கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. என்னையே ஏமாற்றிக்கொண்டு முதலாளித்துவ அமைப்பில் பச்சோந்தியாக வாழ என் மனம் என்றும் இடம் கொடாது. இதனால் என் பேராசிரியர் பதவியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு எனக்குத் தெரிந்த கைத்தொழில் இறங்கிவிட்டேன். இப்போது எனக்கு நான்தான் ராஜா, தனிக்காட்டு ராஜா என வைத்துக் கொள்ளேன்” எனக்கூறிச் சிரித்தார் பேராசிரியர்.

கிழக்கு ஜேர்மனியில் சோசலிஷ் ஆட்சி நடைபெற்ற காலத்தில் SED என அமைக்கப்பட்ட பொதுவுடமை கட்சியில் சேராதவர்கள் எந்தவொரு உயர் பதவியையும் வகிக்க முடியாது. இதற்குப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் விதிவிலக்கல்ல. சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற வகையில் பொது வுடமைவாதம் பேசித்திரிந்த பல பேராசிரியர்களும், அரசு சலுகை பெற்ற உயர் அதிகாரிகளும் இரவோடிரவாக முதலாளித்துவ சிந்தனைவாதிகளாக மாறி பதவிகளைத் தக்கவைத்துக்கொண்ட சம்பவங்கள் பல உண்டு. இருப்பினும். பேராசிரியரைப் போன்ற, கொண்ட கொள்கை மாறாத பொதுவுடமைவாதிகள் பலர் இன்னமும் ஜேர்மனியில் வாழ்கிறார்கள் என்பது அதிகம் பரப்புரை செய்யப்படாத உண்மையாகும்.

மேற்கு ஜேர்மனியில் உள்ள அரச நிறுவனங்களில், கிழக்கு ஜேர்மன் மக்களை வேலைக்கமர்த்த வேண்டுமென்கிற நல்லெண்ணத்தில் பலரை வேலைக்கு அமர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் கிழக்கு ஜேர்மன் மக்களால் புதிய அமைப்பிலே இலகுவில் இரண்டற்க் கலக் முடியவில்லை என்பதை,

அவர்களின் நடத்தை மறைமுகமாகக் காட்டியது. பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும் ஒட்டாது என்கிற ரீதியிலே, தனித்தனிக் குழுக்களாகவே, வேலை செய்த இடங்களில் செயற்பட்டார்கள். கிழக்கு ஜேர்மன் மக்கள் மனதில் அப்போதிருந்த தாழ்வு மனப்பான்மையும் இதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். முதலாளித்துவம் அளிக்கும் தனிநபர் முயற்சிகளின் வெற்றிகள் கிடைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களை, அவர்கள் நான்கு சகாப்தங்களாக இழந்தமையே, இதற்கு காரணம் என மேற்கு ஜேர்மன் நண்பன் புதிதாக இன்னொரு விளக்கம் சொன்னான். இருப்பினும், எல்லைகள் அறுந்து மதில் சுவர் வீழ்ந்த பின்பும், மேற்கு ஜேர்மன் மக்கள் மனதில், கிழக்கு ஜேர்மன் மக்களைவிட தாம் எப்போதும், ஏதிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்கிற எண்ணம் இன்னமும் இருக்கிறது.

நாஜி ஹிட்லரின் இனத்துவேசக் கொள்கைகள்
 மீண்டும் தலைதூக்குவதான் கோலம் ஜேர்மனியில் முளை கொண்டுள்ளதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அடோல்வ் ஹிட்லர், அகண்ட ஜேர்மனியைக் காணும் கனவுகளை ஜேர்மனிய மக்கள் மனதில் எழுப்பி ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். பதவி ஏற்றுதிலிருந்து அதனைச் செயல்படுத்தும் பல திட்டங்களை முடுக்கிச் செயல்பட்டார். இறுதியில் யுத்தத்தில் தோல்வியுற்றதால் நாடு பிளவுற்றது.

அரசியல் சிந்தாந்த வேறுபாடுகளுக்காக, ஒரே இன மக்கள் வாழும் நாட்டினைக் கூறாக்கி, இருவேறு நாடுகள் அமைத்தால், அதிக காலம் நீடிக்காது என்பதை ஜேர்மன் வரலாறு நிரூபித்தது.

இதுவே பிறிதொரு வகையில் வியட்நாமிலும் நடந்தது.

கொரியப் பிரிவினை இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு நீடித்து நிற்கப்போகிறது என்று எதிர்காலம் ஆவலுடன் காத்திருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது!

அதேபோன்று, அரசியல் காரணங்களுக்காக இருவேறு இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் இருநாடுகளை ஒன்றிணைப்பதும் நீண்ட காலத்திற்கு நிலைத்திருக்க மாட்டாது.

இதற்கு உதாரணம் எழிற்றியாவும் எதியோப்பியாவும்.

உலகமயமாதல் என்பது தவிர்க்க இயலாத தற்கால பொருளாதார நியதி என்று பரப்புரை செய்யப்படுகிறது. உலகமயமதால் பொருளாதார நியதியா, என்பதை பொருளாதார நிபுணர்கள் தொடர்ந்து தர்க்கிக்கட்டும்!

உலகமயமாதல் என்பது சிறுநாடுகளின் இறையான் மையை விழுங்கும் ஏற்பாடாக அமையாது இருத்தல் நன்று.

இறையான்மை தனிமனித சுதந்திரத்தின் நுழை வாயிலாக அமைதலே ஏற்புடையதாகும்!

கோளமயமாதல்

1

“கொட்டையுள்ள புளியாப் பாத்து வாங்கி வா” என்றார் அம்மா. கொட்டை நீக்கிய புளியில் கடைக்கார்கள் கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்பது அம்மாவின் எண்ணம். அவஸ்திரேலியாவில் கலப்படம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்ற எனது வாதத்தை “புளி நம் நாட்டிலிருந்துதானே இறக்குமதியாகிறது” என்ற அம்மாவின் எதிர்வாதம் சாப்பிட்டு விட்டது.

புளி வாங்கி வரச் சொன்னபோதே, வீட்டில் இன்றைக்கு வெந்தயக் குழம்பு மணக்கும் என்பதை விளங்கிக் கொண்டேன். வெந்தயக் குழம்புக்குத் தனிச்சவை சேர்ப்பது பழப்புளி என்பது அம்மாவின் வாகடம். சமையலில் சரியான பதத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, கணக்கான அளவிலே புளியைச் சேர்ப்பதில் அம்மா மிகுந்த கவனமெடுப்பார். இது, முன்று தலைமுறையாக வந்துள்ள பழக்கம் என்று ஒருதடவை பக்கத்து வீட்டு மாமிக்கு அம்மா விளக்கியதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

மகளைப் பரதநாட்டிய வகுப்புக்கு கூட்டிச்சென்று திரும்பும் வழியில், தமிழ்க் கடையொன்றில் கொட்டையுள்ள புளிதான் என உறுதி செய்தபின், அரைக்கிலோ புளி வாங்கி வந்தேன். உடனே கொட்டை நீக்கும் படலத்தை அம்மா ஆரம்பித்தார். பிசைந்து கரைத்தால் கொட்டை தானாக வந்துவிடும் என்ற எனது அபிப்பிராயம் முற்று

முழுதாக நிராகரிக்கப்பட்டது. அம்மாவைப் பொறுத்தவரை நான் இப்பொழுதும் ஒரு சின்னப் பொடியன்.

புளியைச் சிறு கத்தியோன்றால் கீறிக் கொட்டையைப் பிதுக்கி எடுத்து, சதையை ஒரு கிண்ணத்திலும், கொட்டையைப் பேப்பர் பை ஒன்றிலும் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

புளியங்கொட்டையைக் காணும் பொழுதெல்லாம், எனக்கு பீற்றின் ஞாபகம் வரும். அவன் எனக்கு அறிமுக மாகியது கதையைப் போன்று மிகவும் சுவாரஸ்யமானது.

உகண்டா நாட்டிலுள்ள பல்கலைக்கழகம் ஒன்றுக்குப் பணி நிமிர்த்தம் செல்ல வேண்டி இருந்தது. இவ்வாறு அந்திய நாடோன்றுக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளும் பொழுது புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளனின் தீவிரம் என்னுள் புகுந்து கொள்ளும். தெரிந்த நண்பர்களோ, அன்றேல் உறவினர்களோ அந்நாட்டில் வாழ்கிறார்களா என்பதை முயன்று அறிந்து கொள்வேன். இதில் வெட்கப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது, சுவையான உணவுகளுக்கு நான் என்றும் அடிமை. நாலு நாட்களுக்கு ஒழுங்கான கறியுடன் சோறு இல்லாவிட்டால், என் உடம்பில் யானைப் பலம் குறைந்தது மாதிரி ஒர் உணர்வு ஏற்படும். இதனால் என்னை என்னுடைய மனைவி ‘ஒரு சோத்து மாடு’ என்று பரிகசிப்பது நான் அறியாதல்ல!

என்னிடமுள்ள நல்ல சில பழக்கங்களில் ஒன்று எனக்குக் கிடைக்கும் ‘Visiting Card’ அனைத்தையும் நாடு வாரியாகப் பிரித்து, பத்திரமாக ஒரு அல்பத்தில் அகர வரிசைப்படி ஒழுங்குபடுத்தியிருப்பது. அநுபவ முதிர்வினால் ஏற்பட்ட இந்தப் பழக்கம் எனக்கு பிறநாடுகளில் அநேக சகாயங்களைச் சம்பாதித்துத் தந்திருக்கின்றது. சகாயங்களில் முக்கியமானது சோறு என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

கடினச் சொல்லொன்றுக்கு அர்த்தம் தேடுவதிலே அகராதியின் பக்கங்களைப் புரட்டுவது போல, மிக அவதா-னமாக Visiting Cardசைப் பார்வையிட்டேன். அதிர்ஷ்டவசமாக

என்னுடன் படித்த பால்யகால நண்பன் ஒருவனின் Visiting Card அகப்பட்டது. அவன் அங்குள்ள நீர் வழங்கல் திணைக்களத்தில் பணிபுரிவதாக Visiting Card சொல்லிற்று. தாமதிக்காது மின் அஞ்சல் மூலம் தொடர்பு கொண்டேன். சில மணி நேரத்தில் அவனிடமிருந்து பதில் வந்தது. ஹோட்டலில் தங்கி விடாது தன்னுடனே தங்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்திப் பதில் மின் அஞ்சல் அனுப்பியிருந்தான். ஆபிரிக்க நாடுகளில் வாழும் நம்மவர்கள் பலரை நான் அறிவேன். அவர்களுள் பெரும்பாலோர் சுற்றிவர உயர்ந்த மதில் எழுப்பப்பட்ட மாளிகை போன்ற வீடுகளில் தனிமைப் படுத்தப்பட்டு வாழ்வார்கள். காலாற வீதிகளில், பெரும்பாலும் மாலை வேளைகளில் நடப்பதற்கே பயப்படுவார்கள். அவர்களது குடும்பத்தினர்களுக்கு வெளித்தொடர்பு அனைத்தும் அவர்கள் வீட்டில் பணிபுரியும் ஆபிரிக்க வேலைக்காரர்கள் ஊடாகத்தான். இத்தகைய தனிமைப்படுத்துதலினால் வாடும் அவர்கள், நண்பர்கள் அல்லது நாட்டவர்கள் வருவதென்றால் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள்.

சோத்துப் பிரச்சினை தீர்ந்த மகிழ்ச்சியில் “வரும் பொழுது இலங்கையின் உணவுப் பொருள்கள் ஏதாவது கொண்டுவர வேண்டுமா?” எனக் கேட்டு மீண்டும் மின் அஞ்சல் அனுப்பியிருந்தேன். “கறிக்தானும், முழந்தால் கொஞ்சம் பழுப்புளியும் கொண்டு வா” என நண்பன் பதில் அனுப்பியிருந்தான்.

இடிஅமீன் ஆட்சிக்காலம் வரை உகண்டாவில் இந்தியர்களே வியாபாரத்தில் கோலோச்சியவர்கள். அங்குள்ள வியாபார நிலையங்கள் அனைத்தும் இந்தியர்களுக்குச் சொந்தமானவை. அவர்களுள் பெரும்பாலோர் வடாந்தியர்கள், இருபத்திநாலு மணத்தியாலத்தில் இந்தியர்களை இடிஅமீன் வெளியேற்றிய பின்பு, இந்தியர்களின் வியாபார நிலையங்கள் உகண்டாவின் சுதேசிகளுக்கு, இடிஅமீனின் ஆதரவாளர்கள் எனக் காட்டிக் கொண்டவர்கள் வசம் சென்றது. அவர்கள்

வியாபார நுணுக்கம் அறியாதவர்கள். இதனால் அந்நாட்டின் பொருளாதாரம் நிலைகுலைந்தது. அங்கு வாழ்ந்த ஒரு சில இந்தியர்கள் திடிரென முஸ்லிம்களாக மாறி உகண்டாப் பெண்களை மணம் முடித்து மனைவியின் பெயரிலேயே ஒரு சில கடைகளை நடாத்தி வந்தார்கள். அவர்களது இந்தியக் குடும்பம் புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வாழ இது ஒரு சௌகரிய (Convenient) திருமணமாக கருதி வாழ்ந்தார்கள். இந்திய பொருட்கள் உட்பட உலகிலுள்ள அனைத்துப் பொருட்களும் குவிந்திருந்த ஆயிரிக்க கண்டத்தின் 'முத்தாக' (Pearl) கருதப்பட்ட உகண்டாவில் பாரிய பணவீக்கமும் பொருளாதார வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டது. அதிகார வெறி பிடித்து அலைந்த இடுஅமீனின் அடிப்பொடிகளாய் செய்ப்பட்ட வர்களினால் பொருளாதாரத்தைச் சீர் செய்ய முடியவில்லை. இடுஅமீனின் அடாவடித்தனமும், சர்வாதிகார ஆட்சியும், தன்சானியாவின் (Tanzania) இராணுவப் படையெடுப்பால் முடிவுக்கு வந்தது. இடுஅமீன் சவுதி அரேபியாவில் இறுதியாகத் தஞ்சம் புகுந்தான். அதன் பின்பு தொடங்கப்பட்ட அபிவிருத்தி வேலைகளுக்காகப் படிப்படியாகப் பல நாட்டவர்களும் ஒப்பந்த அடிப்படையில் மீண்டும் வரவழைக்கப் பட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவனாக எனது நண்பனும் நீர் வழங்கல் திணைக்களத்தில் பொறியியலாளராக வேலை பெற்றுக் கடந்த ஆறு வருடங்களாக கம்பாலா - உகண்டாவில் வசித்து வருகிறான்.

அம்மாவின் ஆளுமை என் நெஞ்சில் இறங்கியிருப்பதால், கொட்டையுள்ள புளியாகப் பார்த்து இரண்டு கிலோ வாங்கியிருந்தேன்.

அவஸ்திரேலியாவில் இப்பொழுதெல்லாம் ஒவ்வொரு குறிச்சியிலும் தமிழர்களின் Spice Centers உண்டு. அங்குதான் மிளகாய்த்தாள், கறித்தாள் வாங்குகிறோம். பலதரப்பட்ட, பல 'brand' பெயர்களில் மிளகாய்த்தாள் கிடைக்கிறது. 'யாழ்ப்பாண முறைப்படி வறுத்து இடித்த மிளகாய்த்தாள்'

என விளம்பரப்படுத்தும் தூள் வீட்டிலும் பாவித்தோம். நல்ல மணம் குணமானது. அதில் பெரிதான டின் ஒன்றையும் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டேன்.

உகண்டா நாட்டின் தலைநகரமான கம்பாலாவின் எண்டபே (Entebbe) விமான நிலையம் புகழ்பெற்றது. இஸ்ரேலியரின் வீரசாகசங்கள் இடுஅமீனுக்குப் பாடம் புகட்டிய விமான நிலையம் அது. பின்னர் அது சினிமாவாகவும் வந்தது. இந்த நினைவுகள் என மனதிலே படம் காட்ட நான் ‘Entebbe’ விமான நிலையத்தில் இறங்கினேன்.

என் நண்பன் வார்த்தை தவறாது விமான நிலையத்தில் என்னைச் சந்தித்தான். அவனுடன் உகண்டா நாட்டின் சுதேசியான ஒர் இளைஞனும் வந்திருந்தான். அவனுடைய பெயர் பீற்றர் என என் நண்பன் கூறித் தனக்கு உதவியாளனாய் அலுவலகத்தில் அவன் பணிபரிவதாகவும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“Good Morning Master” எனக் கூறித் தனது உடலை நன்கு வளைந்து பீற்றர் எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான். ஆஜானுபவனாகிய அந்த ஆயிரிக்க இளைஞன் தனது உயர்ந்த இறுக்கமான உடலை இரண்டாக மடித்துக் குனிந்து எனக்கு வணக்கம் கூறியது, அவுஸ்திரேலியாவில் பல காலம் வாழ்ந்த எனக்கு விணோதமாக இருந்தது. அவுஸ்திரேலிய நாட்டில் இவ்விதம் வணக்கம் சொல்வதில்லை. மேலதிகாரியை யும் ‘சேர்’ என அழைப்பதில்லை. அனைவரும் அடுத்த வரை முதல் பெயர் (first name) சொல்லி அழைத்து நட்புடன் பழகிக்கொள்வோம்

“இவர்கள் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள். இது அவர்கள் நாடல்லவா? நாம் இங்கு பிழைக்க வந்த அந்நியர்கள். எமக்கு ஏன் இவ்வளவு பல்யம் காட்ட வேண்டும்?” என நண்பனிடம் தமிழில் கேட்டேன்.

“நம்மவர்கள் வெள்ளைத்தோலுக்கு மதிப்புக் கொடுப் பதில்லையா? சொந்த நாட்டில் ‘கடைப்புலி’யாக இருந்த

வெள்ளையனையும், நம் நாட்டில் நாங்கள் மிக உயர்வாக நடத்துவதில்லையா? எல்லாம் அடங்கி ஒடுங்கி அடிமைகளாக இருந்ததின் பக்க விளைவுதான் இது” என விளக்கம் சொன்னான் நண்பன்.

எனது பிரயாணப் பொதிகளை பீற்றுரே கவனமாகத் தூக்கி வந்து காரில் ஏற்றினான். அவனே காரையும் ஓட்டினான்.

புறநகர்ப் பகுதியிலுள்ள நண்பனின் வீடு போய்ச் சேர்ந்தோம். நண்பனின் வீட்டில் குடும்பத்தில் ஒருவனாக பீற்றுர் வளைய வந்தான். இருப்பினும் பேசும் ஒவ்வொரு வசனத்திலும் தவறாது “மாஸ்டர்” சேர்த்துக் கொண்டது மனதுக்கு நெருடலாக இருந்தது.

இரவுச் சாப்பாடு துவங்கியது. நண்பனின் மனைவி இடியப்பம் அவித்திருந்தார். முருங்கைக்காயும் உருளைக்கிழங்கும் கலந்த பிரட்டல் கறியும், தேங்காய்ப்பால் சொதியும் மேசைமேல் இருந்தன. அவுஸ்திரேலிய பல்லின சமத்துவக் கொள்கையில் ஊறிய நான், எம்முடன் சேர்ந்து உணவருந்தும்படி பீற்றுரையும் மேசைக்கழைத்தேன். நான் இவ்வாறு அழைத்ததுக்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு. வெளியே ‘பல்யம்’ காட்டும் பீற்றுர் உள்ளே எம்மைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறான் என்று அறிய ஆசைப்பட்டேன். இதனாலும் அவனுடன் நட்புடன் பழகினேன்.

“No Master” என புன்முறுவல் ததும்ப மறுத்தவன், ஒரு தட்டில் இடியப்பம் சொதி மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு மூலையில் அமர்ந்து இடியப்பத்தைச் சொதியில் பிசைந்து சாப்பிடத் துவங்கினான்.

“முருங்கைக்காய்-உருளைக்கிழங்கு பிரட்டலையும் எடுத்துச் சாப்பிடு. மிகச் சுவையாக இருக்கிறது” என பீற்றுரை அழைத்தேன். ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்த்தவாறு, மீண்டும் இடியப்பத்துடன் சொதியை மட்டுமே எடுத்துச் சாப்பிட்டான்.

“இங்குள்ளவர்கள் முருங்கைக்காய் சாப்பிட மாட்டார்கள். நீட்டு நீட்டாக மரத்தில் தொங்கும் முருங்கைக்காய்களை அவர்கள் ‘சாத்தானின் விரல்கள்’ என எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். இதனால் இங்கு வாழும் எம்மைப்போன்ற இலங்கை, இந்தியர்களுக்கு கொண்டாட்டம்தான்” என உகண்டா நாட்டு Contextஇல் முருங்கைக்காய்க்கு விளக்கம் சொன்னான், நண்பன்.

2

அன்று விநாயகர் சதுர்த்தி. நண்பனின் மனைவி விரதம். “கோவிலுக்குப் பீற்றர் வரவில்லை. கோவிலுக்குச் செல்லுமுன், நான் அவஸ்திரேலியாவில் இருந்து எடுத்துச் சென்ற புளியை பீற்றிடம் கொடுத்து, “புளியிலிருந்து கொட்டையை நீக்கி வை” எனப் பணித்தார் நண்பனின் மனைவி.

“Yes madam, கவலையில்லாமல் போய் வாருங்கள். நான் வீட்டை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் பீற்றர் பணிவுடன்.

“விசுவாசம் என்பதன் அர்த்தத்தை இவர்களிடம் தான் நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நண்பர்களுக்கும், நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கும் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டார்கள். வீட்டிலும் சரி, அலுவலகத்திலும் சரி உண்மையுள்ள ஊழியனாக இருப்பவன் இவன்” எனப் பீற்றருக்கு நந்சான்றிதழ் வழங்கிப் பேசினான், நண்பன்.

கோவிலுக்குப் போகும் வழியெங்கும் முருங்கை மரங்கள். இடையிடையே புளிய மரங்களும் காணப்பட்டன.

“இங்குதான் புளிய மரங்கள் இருக்கின்றனவே, ஏதற்காகப் பழப்புளி கொண்டுவரச் சொன்னாய்?” என நண்பனைக் கேட்டேன்.

“நமது நாட்டிலுள்ளது போன்று புளிய மரங்கள் காய்ப்பதில்லை. காய்ந்தாலும், சதைப் பிடிப்பானதாக இருக்காது. முருங்கை மரங்களைப் பார். எல்லாமே கட்டை இனங்கள், இங்குள்ள மரங்களும் இங்குள்ள மக்களைப் போல் அதிகம் விருத்தியடையாத இனங்களே! கலப்பு என்பதன் அர்த்தம் அதிகம் புரியாதவர்கள் மட்டுமல்ல, அதற்குரிய வாய்ப்புகளும் மறுக்கப்பட்டவர்கள்” என ‘கூர்ப்பு’ (Evolution) பற்றிய ஒரு குட்டி விளக்கத்தை நண்பன் அவிழ்த்துவிட்டான்.

நண்பன் கூறியது போல முருங்கை மரத்தில் குலை குலையாகக் கட்டைக்காய்கள் தொங்கின. அவை தூரப் பார்வைக்கு விரல்கள் போன்றே தெரிந்தன. சுதேசிகள் சாத்தானின் விரல்கள் என எண்ணுவதில் தப்பில்லை என எண்ணிக் கொண்டேன்.

நண்பனின் கார் கோவிலை அடைந்தது. கோவிலைச் சுற்றி எல்லை வேலியில் நெருக்கமாக முருங்கை மரங்களை நட்டிருந்தார்கள். இந்தியாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இனமாக இருக்க வேண்டும். சாத்தானின் கால்கள் போல் நீளக் காய்கள் மரத்தில் தொங்கின.

சதுரத்தி தினமாகையால் நிறையவே இந்தியர்கள் வந்திருந்தார்கள். மனிதர்கள் அதிகம் நிற்கும் தைரியத்தில், முருங்கை மர வேலியைத் தாண்டி ஆபிரிக்கச் சிறுவர்கள் கோவில் தாழ்வாரத்தில் வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கோவில் மண்டபத்துள் நுழைவதற்கு முன்பு, மனைவி கொண்டுவந்த தேங்காய்களை வாங்கி வாசலில் அதற்கென வடிவமைக்கப்பட்ட கல்லிலே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒங்கி எறிந்தான் நண்பன். ஒவ்வொரு தேங்காயும் உடைந்து சிதறும் போது கூடியிருந்த சிறார்கள் அதை போட்டிப்போட்டு பொறுக்கி எடுத்து, தாழ்வாரத்தில் அமைதியாக இருந்து சாப்பிடத் துவங்கினார்கள்.

இந்துக்கோவில் ஒன்றில் ஆபிரிக்கச் சிறுவர்கள் சிதறு தேங்காய் பொறுக்குவது வெகு வேடிக்கையாயிருந்தது.

இந்தக் காட்சியைப் படம் பிடிக்க விரும்பினேன். கமராவை நண்பனின் வீட்டில் விட்டு விட்டு வந்தமைக்காக என்னையே நான் நொந்தபடி தேங்காய்ச் சொட்டை ஆயிரிக்கச் சிறுவர்கள் பற்களால் காந்தித் தின்பதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் தேங்காய்ச் சில்லைக் காந்தும் போதும் அவர்களது கரிய உதடுகளுக்கிடையே பால் வெள்ளைப்பற்கள் பளிச்செனத் தெரிந்தன. அவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுக்க முயன்றேன். ஆனால், அவர்கள் வெட்கத்துடன் பின்வாங்கிக் கொண்டார்கள். இந்தக் கூச்ச சுபாவத்தை அடிமை மனப்பான்மையின் ‘பின்தாக்கம்’ என விளங்கிக் கொண்டேன்.

வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்ற என் தோளின் பின்புறமாகத் தட்டி, “இவர்கள் எல்லாம் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?”எனக் கேட்டான் நண்பன்.

அறியும் ஆவலில், தெரியாததற்கான பாவமாக உதட்டைப் பிதுக்கினேன்.

“இங்கு வழங்கப்படும் பிரசாதத்துக்கும், அன்னதானத் துக்கும் தான். இங்குள்ள ஆயிரிக்கர்கள் எமது உணவை ருசித்துச் சாப்பிடுவது மட்டுமல்ல, நமது உணவு வகைகளை கவையாக சமைக்கவும் தெரிந்தவர்கள், வீதியோரக் கடைகளில் ஆயிரிக்கர்கள் சப்பாத்தி சுட்டு விற்பதை சர்வசாதாரண மாகக் காணலாம். இங்குள்ள உணவு விடுதிகளில் இந்திய உணவும், மேற்கத்திய உணவு வகைகளும் மாத்திரம்தான் இருக்கும். அதிகமேன், நேற்று நாம் சாப்பிட்ட இடியப்பம் அவித்ததும், பால் சொதி வைத்ததும் பீற்றுர் தான்” என்றான் நண்பன்.

“சாத்தானின் விரல்களை (முருங்கைக்காய்) யார் வெட்டி சமைத்தார்கள்?”

“முருங்கைக்காயைக் கண்டால் குசனிப் பக்கமே பீற்றுர் கால் வைக்க மாட்டான். இவர்களும் பேய், பிசாசு, பில்லி

குனியம் என்பவற்றில் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். பல விடயங்களை ‘சகுனம்’ பார்த்தே செய்கிறார்கள்” என உகண்டா வாழ் ஆபிரிக்கருடைய பண்பாட்டு இயல்புகளை நண்பன் விளக்கினான்.

விநாயகர் பூசைக்கு மணி ஒலித்தது. அர்ச்சகர் வட இந்தியர். அவரது பூசை முறை நமது முறையிலும் வித்தியாசமாக இருந்தது.

பாத அணிகளை மட்டுமல்ல, கால்சட்டை கழன்று விழாமல் இறுக்கிக் கட்டியிருந்த எனது ‘பெல்ற்’ரையும் அவிழ்த்து வைக்கும்படி நண்பன் சொன்னான். தோல் சாமான்கள் எதுவும் கோவிலுக்குள் வரக்கூடாதென விளக்கம் சொன்னார் அர்ச்சகர்.

கருங்கல்லிலான விநாயகர் சிலையை தூர்த்தே நின்று கும்பிட்டுப் பழகிய எனக்கு, வட இந்தியர்களின் வணங்கும் முறை வித்தியாசமாக இருந்தது. கர்ப்பக்கிரகத்தில் வெள்ளை மாபிளினாலான விநாயகர் அமர்ந்திருந்தார். பக்தர்கள் அனைவரும் கர்ப்பக் கிரகத்துள் நுழைந்து விநாயகரின் தும்பிக்கையைத் தொடுவதும், பால் வார்ப்பதும் தீபம் காட்டுவதுமாக இருந்தார்கள். இந்த வழிபாட்டு முறைக்கு அர்ச்சகர் ஏன் என எண்ணியபடி சிறுவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தேன். இதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் உண்டு. ‘பெல்ற்’ இல்லாமல் இடுப்பிலிருந்து நழுவி விழும் கால்சட்டை எனக்கு பெருத்த அசௌகரியத்தைக் கொடுத்தது. வெளியே வரும்போது வாசலை ஓட்டினால் போல் சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த சிவபெருமான் படமொன்று கண்ணில் தென்பட்டது. அதில் சிவன் மரவுரி தரித்து புலித்தோல் ஆசனத்தில் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார்!

வெளியே அமர்ந்திருந்த சிறுவர்களுள் ஒருவன் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் பொழுது அவ்வப்போது பள்ளிக்கூடம் போகிறவனாம். சிறிது ஆங்கிலம் பேசினான்.

“நீங்களும் உள்ளே வரலாமே” என அவனிடம் கேட்டேன்.

“நாங்களா...?” எனத் தன் புருவத்தை உயர்த்தினான் சிறுவன்.

“ஆம் நீங்கள்தான். ஏன் வரக்கூடாதா?” என மீண்டும் கேட்டேன்.

“நாங்கள் உங்கள் சாமியைத் தொடக்கூடாதாம். வெளியே தான் இருக்க வேண்டுமாம். அதனால் என்ன? இங்கே கிடைக்கும் சாப்பாடு சுவைக்கிறதே” என்று கூறிச் சிரித்தான் சிறுவன்.

வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக அவர்கள் நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டே அவர்களை தீண்டத்தகாதவர்களாக நடத்துவது என்ன நியாயம்?” என பூசைத் தட்டு பிரசாதம் சகிதம் மனைவி யுடன் வந்த நண்பனைக் கேட்டேன்.

“தப்புத்தான். இருப்பினும் பல நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருக்கிறதே” எனச் சமாளித்த நண்பன், “முன்பின் தெரியாத ஆபிரிக்க சிறுவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகாதே, உன்னை உச்சிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்” என எச்சரித்தான்.

பூசை முடிந்து வீடு நோக்கிப் பயணத்தை ஆரம்பித்தோம். வரும் வழியில் ‘பலதும் பத்தும்’ பேசியிப்படி வந்தோம்.

உகண்டாவில் வாழும் வெவ்வேறு tribal இனங்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடும் போது பீற்றர் பற்றிப் பேச்கத் திரும்பியது.

பீற்றரின் குல வழக்கப்படி சிறு வயதிலேயே அவனுக்குத் திருமணம் முடிந்துவிட்டதாம். பீற்றருக்கும் பெண்ணுக்கும் பதினெந்து வயது வித்தியாசம். பெண் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தொடர்ந்து படிக்க விரும்பியதால் அவளின் படிப்பிற்கான செலவையும் இவனே ஏற்றுக்கொண்டானாம். படிப்பை முடித்த பின்பும் இவனுடன்

கூடி வாழ்வதை அவள் பின் போட்டுக்கொண்டே வந்தாள். பின்புதான் தெரிய வந்தது. அவள் வேறொரு பணக்காரனுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பது.

“பீற்றுர் என்ன செய்தான்?” எனக் கதைப் பிரியனான நான் நண்பனைக் கேட்டேன்.

“இடையில் பிடித்துக் கொண்டவனை மறந்து தன்னுடன் வந்து வாழும்படி மனைவியை பீற்றுர் அழைத்தானாம்.

“உன்னிடம் என்ன கார் பங்களா இருக்கிறதா? என்ன சுகத்தை உன்னிடம் காணப்போகிறேன்?” என முகத்தில் அடித்தால் போல் அவள் கூறிவிட்டாளாம். சென்ற வருடம் தான் பீற்றுருக்கு அவனது குல வழக்கப்படி விவாகரத்துக் கிடைத்தது” என்று நண்பனும் மனைவியும் தெட்டம் தெட்டமாக விஷயத்தைக் கூறினார்கள்.

“பீற்றுரின் நல்ல மனதுக்கு நிச்சயம் நல்லதொரு பெண் கிடைப்பாள்” என அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டேன்.

“அங்கேதான் சிக்கல். பீற்றுரிடம் மணப்பெண் கூலி கொடுப்பதற்கு பணம் இல்லை. இங்கு ஆண்கள், மணம் முடிக்கும் பெண்ணின் தந்தைக்குப் பணம் செலுத்தி பெண்ணைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வாங்க வேண்டுமென்றும் சொல்லலாம். எங்கள் ஊரிலே சீதனக்கொடுமையால் பெண்கள் பலர் வாழ முடியாது அவதிப்படுகிறார்கள். ஆனால் இங்கோ, பல ‘tribal’ இனங்களில் சீதனக் கொடுமையால் வாழாவெட்டிகளாக ஆண்களே வாழ்கிறார்கள். அத்தகையவர்களுள் பீற்றுர் ஒருவன்” என்று பீற்றுரின் குலத்தவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் திருமணச் சம்பிரதாயங்களை நண்பன் சிரத்தையுடன் விளக்கினான்.

“இப்போது பீற்றுர் ஓரேயோரு நம்பிக்கையிலே தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறானாம். அந்தப் பணக்காரன் அவனை ஒழுங்காக கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவளுக்காக கொடுத்த மணப்பெண்

கூலியையும், படிப்புக்குச் செலவு செய்த காசையும் பீற்ற திரும்ப கேட்டு வாங்க முடியும்” என மேலும் விபரம் சொன்னார் நண்பனின் மனைவி.

“இந்தியாவில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே பாலிய விவாகங்கள் நடைபெறுவதை தடுக்கச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனாலும் திருமண வயசு வருவதற்கு முன்னரே பெற்றோருடைய சம்மதங்களுடன் விவாகங்கள் நடைபெறுகின்றன.

“ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலுள்ள சில நாடுகளிலே, குல ஆசாரங்களின் படி சிறுவயதில் கல்யாணம் செய்துகொள்வது சௌகரியமானது என எண்ணுகிறார்கள். ‘மணப்பெண் பணம்’ என்பது, விவாகம் செய்யும் வரையிலும் ஒரு பெண்ணைத் தந்தை வளர்ப்பதற்கு உண்டாகும் செலவு எனச் சொல்லப்படுகிறது. வயசு அதிகரிக்க, பணத்தொகை உயரவே செய்யும். அது மட்டுமல்ல, அழகான பெண்களுக்கு விலை அதிகம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது” என்று மேலதிகத் தகவல் தந்து என்னை என் நண்பன் தினநிழித்தான்.

நண்பனுடனான இந்த உரையாடல் சுவாரஸ்யமாகத் தொடர்ந்தது.

“கிராமங்களிலே கூட மணப்பெண் கூலியாக காச பணம் பரிமாறப்படுகிறதா?” என நான் கேட்டேன்.

“ஏன்? நகரத்திலே கூட பழைமை விரும்பிகள் மணப்பெண் கூலியை இன்னமும் மிருகங்களின் தலை களை எண்ணியே மதிப்பீடு செய்கிறார்கள். இங்கு ஆடு மாடுகளிலும் பார்க்க பன்றிகளின் மதிப்பு அதிகம். இப்பொழுது மாற்றங்கள் புகுகின்றன. நகரத்தில் வாழும் படித்த பெண்கள், மணப்பெண் கூலியை தன் பெயரிலேயே பணமாகச் செலுத்தும்படி கேட்டுக் கொண்டாலும், மணப்பெண் கூலி பெண்ணுக்குப் பாத்தியதையாகிவிடுகின்றது. பெண் மறுமணம் செய்து கொள்வாளானால் முதல் கணவன்

செலுத்திய கூலிப்பணம் அவனுக்கு மீண்டும் கிடைக்கும். ஆனால், இப்போது நகரத்துப் பெண்களில் பலர் விவகாரத்துப் பெற்றுக்கொண்டு, மறுமணம் செய்யாமல் மனப்பெண் கூலியை அனுபவித்தபடி பணக்கார வாலிபர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து கும்மாளமடிப்பது சர்வசாதாரணம். இப்பொழுது கும்மாளம் போடும் பீற்றுரின் மனைவியின் பணக்காரக் காதலன் பீற்றுரின் மனைவியைத் திருமணம் செய்வானானால் பீற்றுர் செலவு செய்த பணம் இவனுக்குத் திரும்ப கிடைத்துவிடும். இவ்வாறு நிகழ வேண்டுமென்று தவம் கிடக்கிறான் பீற்றுர். ஆனால் அவளோ இவனுக்குப் போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்” என முழு விஷயத்தையும் என் நண்பன் விளக்கினான்.

“பணமில்லை என்ற ஒரே காரணத்துக்காகத்தான் பீற்றுரை மனைவி வெறுக்கிறாளா?” என நான் ஆதங்கம் மேலிடக்கேட்டேன்.

“இங்குள்ள பெண்கள் மத்தியில் பணம் படைத்தவனுக்கே போட்டி இருக்கிறது. பணக்காரக் கிழவர்கள், பல இளம் பெண்களை மணம் முடித்திருக்கிறார்கள். இங்குள்ள பெண்கள் மத்தியிலே உல்லாச வாழ்க்கையும், காரும் பங்களாவும் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. பீற்றுர் பாவம், அவனிடம் உண்மையான உழைப்பும் தன்னம்பிக்கையும்தான் இருக்கிறது. இவை வசதியான வாழ்க்கையைத் தராது என நினைக்கிறாள் பீற்றுரின் மனைவி” என்று விளக்கம் சொன்னான் நண்பன்.

பீற்றுர் மேல் அனுதாபம் மேலிட அவனது நினைவு களுடனேயே நண்பனின் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வெண் பற்களை வெளியே தெரியச் சிரித்து எம்மை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றான் பீற்றுர், வீட்டை நன்கு சுத்தம் செய்து தோய்த்த உடுப்புக்களை அயன் பண்ணி அடுக்கியிருந்தான். சாப்பாட்டு மேசையில் நன்கு கழுவி சுத்தம் செய்யப்பட்ட புளியங்கொட்டைகள் ஒரு கிண்ணத்தில் இருந்தன.

சமையலறைக்குச் சென்ற நண்பனின் மனைவி, ‘படுபாவி’ எனச் சொன்னவாறு குப்பை, கழிவுகள் போடும் வாளியுடன் வெளியே வந்தார். அந்த ஊத்தை வாளிக்குள் கொட்டை நீக்கப்பட்ட புளி முழுவதும், ஊத்தைகளுடன் ஊத்தையாக போடப்பட்டிருந்தது.

“புளியை ஏன் இந்த ஊத்தை வாளிக்குள் போட்டாய்?” என்று என் நண்பனின் மனைவி ஆத்திரத்தை அடக்கமாட்டாமல் சத்தம் போட்டார்.

“நீங்கள் கொட்டையை நீக்கிவை என்று சொன்னீர்களே மடம். இதோ கொட்டைகளைக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். கழிவைத்தான் குப்பை வாளிக்குள் போட்டேன்” என மிகப் பணிவாகப் புளியங்கொட்டைகள் உள்ள கிண்ணத்தைக் காட்டினான், பீற்றார்.

கோபத்தின் மத்தியிலும், அவனுடைய அப்பாவித்தனமான செயலைப் பார்த்து, எங்கள் சிரிப்பிலே நண்பனின் மனைவியும் கலந்து கொண்டார்.

“பார்த்தயா? கொடுக்கும் அறிவுறுத்தல்படி எவ்வாறு கன கச்சிதமாக வேலை செய்கிறார்கள் என்று. அவனில் பிழை இல்லை. கோப்பி உகண்டாவில் நிறைய வளர்கிறது. கொட்டையைச் சுற்றியுள்ள வெளிச்சுதையை நீக்கிவிட்டு கொட்டையைத்தான் வறுத்து இடித்து கோப்பியாக குடிக்கிறோம். அதே போலத்தான் புளியங்கொட்டையையும் அவன் எண்ணியிருக்க வேண்டும்” என மனைவி மீது பிழையைப் போட்டான் நண்பன்.

“உங்களின் உண்மையுள்ள ஊழியன்தானே அவன், அவனுக்கு விளங்கும் மொழியில் நீங்கள் சொல்லியிருக்கக் கூடாதோ, உங்களது நண்பர் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்தப் புளியை இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்திருப்பார்...” என்று முனு முனுத்தபடியே படுக்கை அறைக்குள் சென்றுவிட்டார்.

பல்கலைக்கழகத்திலே என் பணி இனிதே நிறை வேறியது. இனி ஊர் திரும்பும் ஆயத்தங்கள்.

நண்பனும் நானும் வரவேற்பறையில் இருந்து நமது சொந்த ஊர்ப் புதினங்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். இடையிடையே சர்வதேச விவகாரங்கள், மாறுபட்ட கலாசாரங்கள் பற்றிய தகவல்களும் எமது பேச்சில் இடம்பெற்றன. பீற்றிரும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து எமது உரையாடலில் கலந்துகொண்டது மகிழ்ச்சியை அளித்தது. ஆபிரிக்கச் சமூகம், அவை சார்ந்த சிக்கல்கள், இன்றைய இளம் சமுதாயம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் ஆகியன பற்றி மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வைக்கும் கருத்துக்களை பீற்றிர் அவ்வப்போது கூறிக்கொண்டிருந்தான். அவனது சமூக சிந்தனை, அவனது கருத்துக்கள் யாவும் அவன் மேல் எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தின.

மெதுவாக குடும்ப விசயங்களுக்கு எமது உரையாடல் திரும்பியது. நண்பனுக்குப் பல சகோதரிகள், இவன் தான் குடும்பத்தில் ஒரு ஆம்பிளை, அதுவும் முத்தவன், வஞ்சகமில்லாமல் அடுத்தடுத்து ஆறு பிள்ளைகளைப் பெத்துப் போட்டு தகப்பன் கண்ணை மூடி விட்டார். இவனே குடும்ப பொறுப்பை ஏற்று ஒவ்வொன்றாக கரைசேர்த்து வந்தான். கடைசித் தங்கை ஒன்றுக்கு இன்னமும் திருமணமாகாதது எனக்குத் தெரியும். இதுபற்றி விசாரித்தேன்.

“பணம்தான் பிரச்சினை” என்றான்.

மனைவி இப்போது புறுபுறுக்கத் தொடங்குவதாகவும், எமக்கென்று ஒரு சேமிப்பு வேண்டாமா? எமது பிள்ளைகளை யார் பார்ப்பார்கள்? என்று மனைவி கேட்பதாகச் சொல்லி வருத்தப்பட்டான் நண்பன்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சீதன நிலவரம் பற்றியும், ஆம்பிளையாக இருந்தால், அதற்கு “பத்து இலட்சம்’ என்ற நிலையையும் நான் கூறியதை செவிமடுத்த பீற்று “என்ன விசித்திரம், இங்கு ஆண்கள் சீதனக்கொடுமையால்

கஷ்டப்படுகிறோம். உங்கள் நாட்டிலோ பெண்கள் வாடுகிறார்கள்” என்று கூறிச் சிரித்தான்.

அன்று படுத்தும் தூக்கம் வரவில்லை. பீற்றுர் இறுதியாகச் சொல்லிச் சிரித்த ‘விமர்சனக் குறிப்பு’ மீண்டும் மீண்டும் என் மனக் கண்முன் வந்து போயின.

யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவும் சீதனச் சந்தை பற்றி விலாவாரியாகச் சொல்லத் தேவையில்லை. கல்யாணத் தரகர்கள் பெற்றுள்ள செல்வாக்குப் பற்றி கதை கதையாகச் சொல்லலாம். கமக்கட்டுக்குள் குடையுடன் செருப்புத் தேயத் தரகர்கள் நடந்து திரிந்த காலம் போய், அதிஉயர் தொழில்நுட்பச் சாதனங்களுடன் கொழும்பிலும் மற்றும் தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளிலும் தரகர்கள் அலுவலகம் நடாத்துகிறார்கள்.

குடும்பப் பின்னணி, சாதி, படிப்பு-கம்பஸ்ஸா அல்லது வெளிவாரிப் படிப்பா, பார்க்கும் உத்தியோகம், சம்பளம், அழகு என்கிற பல்வேறு தகுதிகளும் கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன. புத்திஜீவிதப் பேருரைகளும், பெண்கள் விடுதலை முழக்கங்களும் மேடையில் மட்டுமே செல்லும். வாழ்க்கைக்கு என்றுமே உதவுவதில்லை என்ற எண்ணம் மேலிட, புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். உண்மையில் உலகம் சுருங்கி விட்டது. நாளை மறுதினம் அவஸ்திரேலியாவில் மனைவி மக்களுடன் இருப்பேன். ‘உலகம் ஒரு கிராமமாகியுள்ளது’ என்ற சொல்லடை புழக்கத்துக்கு வந்துள்ளது.

என் நண்பனின் தங்கையிடம் பண்மில்லை. இதனால் அவளுக்கு ஒரு கல்யாண வாழ்க்கை வாய்க்கவில்லை. முதிர்கண்ணியாகப் பெருமுச்சவிட்டு வாழ்கிறாள்.

இங்கு பீற்றுர் நல்ல உழைப்பாளி, நேர்மையானவன், புத்திசாலி, வாட்சாட்டமாக இருக்கிறான். அவனால் ஒரு பெண்ணை கௌரவமாக வைத்துக் காப்பாற்றிக் குடும்பம் நடத்த முடியும். அவன் இப்போது மணப்பெண் கூலி

கொடுக்க முடியாமல், கட்டை பிரம்மச்சாரியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

மன வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவை என்ன? ஒரு ஆணும், ஒரு பெண்ணும் மட்டுமே! அவர்கள் குடும்ப உறவில் செழிக்கும் பருவத்தினராக இருக்க வேண்டும். என்னபன் பீற்றிருக்குத் தன் தங்கையைக் கலியானம் செய்து கொடுப்பானா? அன்றேல் மாஸ்டரின் தங்கையைக் கலியானம் செய்யப் பீற்றிர் முன் வருவானா?

எல்லைகள் அறுந்துபோன கோளமயமதால் (Globalization) என்கிற வார்த்தைக்கான அர்த்தத்தினை, நானை என் வீடு நோக்கிய பறப்பிலே தேடுவேனா?

இட்டாகு மன்ற!

1

வீடே கோயிலாக...

“ஏன் பிள்ளை இவன் எதியோப்பா போறானாம்? அங்கை தானே பஞ்சம் பட்டினியாலே சனம் சாகுதெண்டு பேப்பரிலே போடுநாங்கள்” என்று என் மனைவியைக் கேட்டார் அம்மா.

‘அதுதான் மாமி நல்லது. அங்கைபோய் எண்டாலும் கொஞ்சம் மெலிஞ்ச வரட்டன்’ எனப் பதிலளித்தாள் மனைவி.

எனது எடை அதிகம் என்பது என் மனைவியின் அடிமனக் கவலை. மார்ட்டைப்பக்கு இது வழி வகுக்கும் எனக் குடும்ப டாக்டரும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே பயமுறுத்தி இருந்தார்.

எனது உடம்பு மெலிவதற்கு என் மனைவி பல நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துப் பார்த்தும் விட்டாள். என் போக்கு அவளுக்கு நன்றாகவே தெரியும். முப்பது வருடதாம்பத்திய வாழ்க்கை. “மனுசன் ஞோட்டிலே இறங்கி நடக்காது என விலையுயர்ந்த “பேட்மில்” மெஷினையும் வாங்கி வீட்டில் வைத்திருந்தாள். அதில் நடந்து உடற்பயிற்சி செய்தால் நேரம், தூரம், வேகம் மட்டுமல்லாது எவ்வளவு கலோரி சக்தி ஏரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற கணக்கையும் துல்லியமாகச் சொல்லும் என்று அந்த மெஷின் பற்றிய மான்மியத்தையும் அவள் சொல்லி முடித்தாள்.

அவளுடைய மனம் கோணாதிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு நாள்கள் அதிலே முச்சிரைக்க நடந்தும் ஓடியும் பார்த்தேன். மனைவி அருகில் நின்று வேகத்தைக் கூட்டியும் குறைத்தும் தன்னொலியன்ற ஊக்கப்படுத்தல்களை மேற் கொண்டாள். எனது ஊளைச் சதை ஒடும் வேகத்துக்கு ஏற்ப மேலும் கீழும் குலுங்குவதைப் பார்த்து பிள்ளைகள் சிரித்தார்கள்.

ஜந்தில் வளையாதது ஜம்பதில் எப்படி வளையும்? “நெட்டில்” பயிற்சி என் உடம்புக்கு ஒத்துவரவில்லை, நெஞ்சு நோகுது என்று சாக்குபோக்கு சொல்லத் துவங்கினேன். நெஞ்சுவலி என்றவுடன் மனைவி அரண்டுவிட்டாள். பக்கத்து வீட்டு வெள்ளைக்காரன் நெட்டில் பயிற்சியின்போதுதான் மயங்கி விழுந்து உயிரைவிட்டான். இந்த சமயத்தில் அந்தச் சம்பவத்தின் ஞாபகமுட்டல் எனக்கு கைகொடுத்து, இப்போது “நெட்டில்” மெதின் தீண்டப்படாது பழைய பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் அடுக்கி வைக்கும் களஞ்சியமாகப் பயன்படுகிறது.

இந்த வர்த்தமானத்தினால் ஏரிச்சலடைந்திருந்த மனைவிக்கு நான் மேற்கொள்ளவிருந்த எதியோப்பிய பயணம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

பல்கலைக்கழகப் பணி நிமிர்த்தமாக நான் மேற்கொள்ளும் வெளிநாட்டுப் பயணங்களிலே, எனக்குக் கிடைக்கும் பகட்டான உபசரிப்பு மனைவிக்கு தெரியாது. அதைப்பற்றி நான் விவரித்தால் நான் புளுகுவதாகவே நினைத்துக்கொள்வாள்.

பல்கலைக்கழகத்துக்கு அருகிலேயே “சொகுஸான்” ஹோட்டல் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்திருப்பார்கள். என் “கொலஸ்ரோல்” நிலமைக்கு ஆகாது எனக் காரணம் காட்டி எனக்கு வீட்டில் மறுக்கப்படும் வெண்ணேய், முட்டை, பேக்கன் முதலான, நான் விரும்பி உண்ணும் சகல உணவு வகைகளும் அங்கு தங்குதடையின்றிக் கிடைக்கும். என்

பயண அநுபவங்களை வீட்டிலே சொல்லும்பொழுது, உணவு விஷயங்களிலே நான் தாராளமாக நடந்த செய்தியைத் தனிக்கை செய்துவிடுவேன்.

உடல் மெலிந்து புதிய கோலத்தில் திரும்ப வேண்டுமென விமானநிலையத்தில் வாழ்த்துச் சொல்லி என்னை வழியனுப்பி வைத்தாள் மனைவி.

சிட்னியிலிருந்து துபாய் வரை சிங்கப்பூர் விமானம். குறை சொல்ல இடமில்லை. சொகுசான் பறப்பு. துபாயில் ஒரு இரவு தங்கி, அடிசபாவுக்குப் பறக்க வேண்டும். மறுநாள் காலை துபாய் விமான நிலையத்தில் எதியோப்பியா செல்வதற்கான ரிக்கற் கெளன்டரை தேடிப்பிடிப்பதற்குள் காவு தீர்ந்து விட்டது. வஞ்சகம் செய்யாமல் துபாய் விமானநிலையத்தை மிக விசாலமாகவே கட்டியிருந்தார்கள். பாலைவனத்தில் நிலத்துக்கா பஞ்சம்?

பொதிகள் நிறுக்கும் பெல்டில் என் பெட்டிகளை வைத்தேன். விரிவுரை நிகழ்ந்தத் தேவையான குறிப்புக்கள், செய்முறை உபகரணங்கள், புத்தகங்கள், விரிவுரைகள் பதிவுசெய்யப்பட்ட குறுந்தட்டுக்கள் என ஒரு சூட்கேஸ் நிரம்பியிருந்தது. இன்னுமொரு சூட்கேசில் எனது உடுப்புகள்.

செய்முறை உபகரணங்கள் இருந்த பெட்டியைக் காட்டி இது உடையாது பத்திரமாக போய் சேர வேண்டும். எனவே, அதற்கு “Fragile” என்கிற “லேபல்” ஒன்றை ஒட்டும்படி சொன்னேன். என்னை ஏற இறங்க பார்த்த பணியாள் “நீங்கள் பொதிகளை ஒப்படைக்கலாம். ஆனால் அவை-இன்று உங்கள் விமானத்தில் வராது” என்றான் சர்வசாதரணமாக.

“நானை நான் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரை துவங்க வேண்டும். அதற்கு இவை தேவை. எனது ரிக்கற்றில் குறிப்பிடப்பட்ட நாற்பது கிலோகிராம் பொதி என்னுடன் வரவேண்டியது தானே முறை” எனச் சட்டம் பேசினேன். நான் பேசிய எதையும் அவன் காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகத்

தெரியவில்லை. ரிக்கற்றை கிழுத்து பாஸ்போட்டையும் போடின்காட்டையும் என் முன்னே வைத்தான். “எனது பொதி என்னுடன் வருமல்லவா,” எனக்கேட்டு நான் அரச விருந்தாளி எனவும் சொன்னேன்.

“முயன்று பார்க்கிறேன்” என்றவன் அடுத்த பயணியின் பொதிகளைக் கவனிக்கத் துவங்கினான்.

பணி நிமித்தம் அடிக்கடி நான் ஆயிரிக்க நாடுகள் உட்பட, பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் இந்த பயண அனுபவம் எனக்கு முற்றிலும் புதுச. பொதிகள் வருமா வராதா என்ற மனக்குழப்பத்துடன் இருக்கையொன்றில் அமர்ந்தேன்.

விமான கெளன்டர் வரிசையில் என் பின்னே நின்றவன் ஜேர்மன் நாட்டவன். இளைஞன். தனது பொதிகளைக் கையளித்த பின் என் அருகே வந்தமர்ந்து, “எதியோப்பியாவுக்கு முதல் பயணமா?” எனக் கேட்டான்.

பரஸ்பரம் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். ஜேர்மன் பல்கலைக்கழகங்களில் நான் படித்தவன் என்று அறிந்ததும் மிக அந்தியோன்யமாக ஜேர்மன் மொழியிலேயே உரையாடினான். மொழி எங்களை நண்பர்களாக்கியது. தான் ஜேர்மன் அரச உதவி வழங்கும் திட்டத்தில் எதியோப்பியாவில் தொழில்நுட்ப உதவி வழங்குவதாகவும், இதனால் அடிக்கடி இவ்வாறு அங்கு பறப்பதாகவும் தகவல் சொன்னான்.

“நாளை விரிவுரை என்று நீ சொல்லக்கேட்டேன். அப்படியென்றால் மாற்று ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள். எங்களுடைய பொதிகள் நிச்சயம் இன்றைய எமது விமானத்தில் வந்து சேராது” என்ற செய்தியைச் சொல்லி எனக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தினான்.

“ஏன் அப்படி? சர்வதேச விமான விதிகளின்படி பொதிகள் பயணிகளுடன் வர வேண்டியதுதானே முறை” என்றேன் சுற்று உரத்த தொனியில்!

எனது ஆவேசத்தைக் கண்டு புன்முறுவல் பூத்த அவன், “பதற்றப்படாதே. இந்த வழித்தடத்தில் இது சர்வசாதாரணம். விமானத்தில் பயணிகளின் பொதிகளுக்குப் பதிலாக துபாயில் இருந்து வணிகப் பொருள்கள் வந்துசேரும். அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் நாளைக்கே எமது பொதிகள் வந்து சேரலாம்” என நடைமுறை விபரம் சொன்னான்.

தகவல் அறிந்து மல்லத்துப்போய் மௌனமாக இருந்தேன். தனது கைப்பையிலிருந்த உல்லாசப் பிரயாணிகளுக்கான தகவல் கையேட்டை எடுத்து என்னிடம் தந்து, “அதிகம் யோசியாதே, இது வழமையான சங்கதிதான். பொதிகள் வரும்வரை ஊரைச் சுற்றிப்பார். பார்க்கவேண்டிய அழகான நாடு. மக்கள் மிகவும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழகுவார்கள். ஆனால் ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டு விடாதே” எனக் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

அடிசபாபா விமான நிலையத்தில் இறங்கி கடவுச் சீட்டுச் சோதனைக்காக வரிசையில் நின்றோம். எந்த அவசரத்தையும் காட்டிக்கொள்ளாது அதிகாரிகள் நிதானமாகவே பணிபுரிந்தார்கள். வந்தவர்களுடன் சிரிக்கவும் பேசவும் நிறைய நேரம் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

விமான நிலையமெங்கும் புதிய சீமெந்தின் மணம் நிறைந்திருந்தது. அந்த விமான நிலையம் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் உதவியுடன் கட்டப்பட்டதாகவும், நாட்டின் தற்போதைய இயக்கம் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு உதவியிலேயே தங்கியிருப்பதாகவும் வரிசையில் நின்ற நேரத்தை வீணாக்காமல் எதியோப்பிய பொருளதாரம் பற்றி ஜேர்மன் இளைஞன் குட்டிப் பிரசங்கம் செய்தான்.

அவனுடைய எதிர்வுகூறவின்படி பொதிகள் வந்து சேரவில்லை. இருப்பினும் சில பொதிகள் அங்குள்ள பெல்டில் கழன்று கொண்டிருந்தன. யாருடைய பொதிகள் இவையெனக் கேட்டேன்.

“இரண்டு முன்று நாட்களுக்கு முன்பு வந்த பயணிகளுடையதாக இருக்கலாம்” என்றவன் பிறிதொரு இடத்துக்கு என்னை அழைத்துப் போனான்.

விமான நிலையத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக நீண்டதொரு ஓடை. அங்கே ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செம்மணி புழுதி படிந்த குட்கேஸ்கள் நிரை நிரையாக அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

“உனது பொதிகளும் உனக்காக ஒருநாள் இப்படிக் காத்திருக்கும். நாளை முதல் தினம் தோறும் இவர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்” எனச் சர்வசாதாரணமாக எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றிக் கூறினான்.

உள்ளார் வாசிகள் தமது பொதிகள் வராததையிட்டு அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. தமது கைப்பைகள் சகிதம் விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். எனக்கோ எனது பொதிகள் வராதது மன உளைச்சலையும் ஏரிச்சலையும் ஏற்படுத்தியது. ஜேர்மன் நாட்டவன் இதில் அநுபவப்பட்டவன். விமான நிலைய அலுவலகமொன்றுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றான். அங்கு அவன் அதிகம் பேசவில்லை. எனது ரிக்கற்றையும் பாஸ்போட்டையும் தனதுடன் சேர்த்துக் கொடுத்தான். சிறிது நேரம் ஊழியர்கள் தங்களுக்குள் “அம்காறிக்” (Amharic) மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். முடிவில் எம் இருவருக்கும் தலா நூறு அமெரிக்க டொலர்கள் பெறுமதியான எதியோப்பிய பணம் ‘Birr’ கொடுத்தார்கள்.

என் முகபாவத்தில் எனது வினாவைப் புரிந்துகொண்டவன், பொதிகள் வரும்வரை வெளிநாட்டவர்களுக்கு ஏற்படும் அசௌகரியத்துக்கான நட்ட ஈடு இது. அலுவலகத்தில் வந்து கேட்டால் மாத்திரமே இது கிடைக்கும்” எனப் புதுப் புது தகவல்களைச் சொல்லி ஜேர்மன் இளைஞர் பிரமிப்புடனான்.

பொதிகள் வந்து சேராததால் மூன்று நாள்கள் விரிவுரை இல்லை. இதனால் சர்வதேச அலுவல்களுக்கு பொறுப்பான அலுவலகத்தில் நேரத்தை போக்கினேன். அந்த அலுவலகத்துக்கு பொறுப்பான நிறைவேற்று அதிகாரி, ஏர்மியாஸ் அபேரா (Ermias Abera) என்ற இளைஞன், சுறுசுறுப்பாக அங்கு பணியாற்றினார்.

வெளியுலக ஊடகங்கள் சொல்வதற்கு எதிர்மாறாக, நான் எதியோப்பியாவில் சந்தித்த அனைவரும் திடகாத்திரமாகவும், “ரெண்சன்” எதுவும் இல்லாமல் மகிழ்ச்சியாகவும் காணப் பட்டார்கள். சிட்னிக்கு சென்றவுடன் இதுபற்றி அம்மாவுக்கும் மனைவிக்கும் சொல்லி எதியோப்பியா பற்றிய அவர்களின் எண்ணத்தை மாற்ற வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டேன்.

அபேராவின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கும் அந்த அலுவலகமே, உதவி வழங்கும் நாடுகள் கொடுக்கும் நிதியை கையாள்கிறது. இதனால் அந்த அலுவலகம் ரோம்ப பிளியாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அபேராவின் மேசைமேல் இருந்த தொலைபேசிகள் மாறிமாறி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுள்பல பன்னாட்டு தொலைபேசி அழைப்புக்கள். அத்துடன் அடிக்கடி பலர் வந்து அவரிடம் ஆலோசனை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வளவு பரபரப்புக்கு மத்தியிலும் நான் இருந்த மேசை அருகே அவ்வப்போது வந்து குசலம் விசாரித்ததுடன் அன்றைய இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு தனது வீட்டிற்கு வரமுடியுமா எனவும் கேட்டார். எதியோப்பிய குடும்ப கலாசாரத்தை அறிவதில் ஆர்வம் கொண்ட நான் மறுப்புக் கூறாமல் சம்மதித்தேன்.

தொடர்ந்து அபேராவுக்கு அழைப்புக்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அவரது கையெழுத்துக்காக பல பத்திரங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தன. பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கே தலை வெடிப்பதுபோல் இருந்தது.

ஒருவழியாக அலுவலகம் முடிந்து வெளியே வந்தால் அடிசபாபா நகர் வீதியில் கிறீஸ்தவ கோவில் ஒன்றின் திருவிழா ஊர்வலம், திருசொரூபத்தை தொடர்ந்து சென்று பெண்கள் அனைவரும் தமது பாரம்பரிய உடையான வெள்ளை நிற நெசவு நூல் ஆடையொன்றை உடம்பில் சேலை போல் சுற்றியிருந்தார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஆண்கள் நீண்ட வெள்ளை நிற அங்கியில் அணிவகுத்துச் சென்றது பார்க்க அழகாகவும் பக்தி பூர்வமாகவும் இருந்தது. எதியோப்பிய மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் கிறீஸ்தவ கோவில்கள் செலுத்தும் பங்களிப்பு பற்றி அபேரா விளக்கமாக சொல்லி வந்தார். பயங்கர வாகன நெரிச்சலுடாக அபேராவின் வீட்டுக்கு வருவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

அடக்கமான வீடு. வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் யேசுபிரானின் திருச்சொரூபம். அருகே ஒரு சிலுவை. வீட்டுக்குள் நுழைவதற்கு முன்பாக சிலுவையின்மூன் மண்ணியிட்டு கண்முடிச் சில நிமிடங்கள் பிரார்த்தித்தார். சகல அதிகாரங்களுடன் நல்ல நிலையில் வாழ்ந்தாலும் நல்ல கடவுள் பக்தியுள்ளவர் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

தந்தையைக் கண்டதும் குழந்தைகள் ஒடோடி வந்தார்கள். மகன் தான் செய்த கணக்கை காண்பித்தான். மகள் ஆழிரிக்க ஆரும்ப பாடசாலையில் தான் வரைந்த படங்களையும் அன்று நடந்தவற்றையும் ஆதியோடு அந்தமாக விபரித்தாள். மனைவி மகிழ்ச்சியுடன் எதியோப்பிய முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட கோப்பியும் பலகாரங்களும் எடுத்து வந்தார். அபேராவின் தாயார் சமையல் அறையில் இருந்து எட்டிப் பார்த்து எனக்கு வணக்கம் கூறினார். அபேராவும் எல்லோருடனம் கலகலப்பாக பேசி மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். தானும் மகிழ்ந்து மற்றவர்களையும் மகிழ்வித்தார்.

“இவ்வளவு வேலைப்பள்ளுக்கு மத்தியிலும் வீட்டில் உற்சாகமாய் இருக்கிறீர்களே? எப்படி இது சாத்தியமாகிறது” எனக் கதையோடு கதையாக கேட்டேன்.

“நான் வீட்டிற்குள் நுழைவதற்கு முன்பு சிலுவையின் முன் கண்முடி பிரார்த்தனை செய்தது என்னை ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனாக காட்டியிருக்கும். ஆனால் அதற்குமேல் இன்னுமொரு விஷயமும் உண்டு. எனது மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி கவலை, ரென்ஷன் எல்லாவற்றையும் அப்போது சிலுவையில் அறைந்துவிட்டு வந்துவிடுவேன். அலுவலக ரென்ஷனை வீட்டுக்கு கொண்டுவருவதால் வீண் பிரச்சனைதான். வீட்டில் யாரும் இயல்பாகப் பழகமாட்டார்கள். வெறுக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.”

“எதியோப்பியர்கள் வாழ்க்கையை மிகவும் இலகுவாக எடுத்தக்கொள்வார்கள். வீடு என்பது சந்தோசமாக இருக்க வேண்டிய இடம் என்பதில் நாம் உறுதியாக இருக்கிறோம். எமது நாட்டில் வறுமை, பஞ்சம், வியாதி எனப் பல பிரச்சனைகள் இருக்கலாம். இருப்பினும் உள்ளவற்றுடன் திருப்திப்பட்டு மகிழ்ச்சியாக வாழும் கலையில், நாம் வல்லவர்கள்” என்றார் அபோரா.

உண்மைதான். எதியோப்பியாவில் பஞ்சம் பட்டினி என்பதற்கு அப்பால் நாம் கற்றுக்கொள்வதற்கு நிறையவே இருக்கின்றன. நம்மவர்களுள் எத்தனை பேர் நல்ல ‘முட்டில் வீடு திரும்பகிறோம்? ‘Home Sweet Home’ (வீடு இனிமையான வீடு) என்கிற நிறைவினை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் குடும்பங்கள் அரிதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அபோராவின் வீட்டில் இருந்து எனது ஹோட்டல் அறைக்கு திரும்பும்போது சில எண்ணங்கள் என்னை மொய்த்துக் கொண்டன. புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் பலவற்றிலே வாழும் இந்துக்கள், வரவேற்பறையில் அலங்காரத்துக்காக பெரிய குத்துவிளக்குகளை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்துக்கள் என்பதற்கான ஓர் அடையாளமாகவும் அந்தப் பெரிய குத்துவிளக்குகள் பயன்படுகின்றன.

எதியோப்பியாவில் வாழும் அபோராவைப் போல, நாழும் வீடு திரும்பும் பொழுது, அந்தக் குத்துவிளக்குகளுக்கு முன்னால் தரித்து நின்று, எங்கள் அலுவலக “டெண்ஷன்”

அனைத்தையும் வாசலிலேயே விட்டுவிட்டு, இனிய குடும்ப மணத்தை மட்டும் வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்தால் என்ன?"

எதியோப்பியாவில் இருந்து திரும்பி வந்த பறப்பிலே ஒரு சபதம் எடுத்துக்கொண்டேன். வீட்டில் இனி மனைவி பிள்ளைகளுடன் சத்தம் போடக் கூடாதென்று!

2

சாலைகளே சாட்சியாக...

அன்று சனிக்கிழமை. அயலிலுள்ள அராபிய நாடுகள் போலல்லாமல், எதியோப்பியாவின் சனிக்கிழமையும் விடுமுறை நாளாகும்.

காலை உணவை முடித்ததும், சற்றே உலாத்த வேண்டும் போல தோன்றியது. வீதிக்கு வந்தேன். அது எதியோப்பியாவையும் கென்யாவையும் இணைக்கும் நீண்ட நெடுஞ்சாலை! உலக வங்கியின் உதவித்திட்டத்தின்கீழ் சாலை அமைக்கப்பட்டதாகவும் சாலையின் தூரம், ஆரம்பித்த - நிறைவு செய்த தேதிகள், செலவு செய்த தொகை ஆகிய சகல விபரங்களும் தாங்கிய விளம்பர பலகையொன்று சாலையோரம் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

எதியோப்பியாவின் நெடுஞ்சாலைகளிலும் வீதிகளிலும் இப்படியான விளம்பரப் பலகைகளையும், எயிட்ஸ் விழிப்புணர்வு தட்டிகைகளையும், உதவி வழங்கும் உலக நிறுவனங்கள், தங்கள் பெயர்களுடன் சென்னை நகரில் தலைவர்களின் டிஜிட்டில் பனர்கள் வைப்பது போன்ற மோஸ்தரில் அடுத்தடுத்து வைத்திருந்தார்கள். எதியோப்பியா வறிய நாடு என்றும், பிற நாடுகளின் தயாளத்திலே அது வாழ்கின்றது என்றும் அவை மறைமுகமாக முரசனைகின்றனவோ என நான் நினைத்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டல், நெடுஞ்சாலையைக் கடக்கும் குறுக்கு வீதியில், அந்தக் குறுக்கு வீதியையே முகப்பாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. நெடுஞ்சாலையில் யப்பானியிலிருந்து இறக்குமதியான ஆடம்பர வாகனங்கள் அதிவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

பாதசாரிகள் சர்வசாதாரணமாகக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நெடுஞ்சாலையைக் கடந்தார்கள். சந்தியை ஓட்டிய ஒடையில் அழக்குத்துணிகளுடன் ஓடிப்பித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த எதியோப்பிய குழந்தைகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

திடீரென ஒரு குழந்தை இன்னொரு குழந்தையை தூர்த்த அது நெடுஞ்சாலைக்கு குறுக்காக ஓடியது. சாலையில் வந்த பாரலொறி குழந்தையைக் காப்பாற்ற நினைத்து பக்கவாட்டுக்கு திரும்பியதில் எதிரே வந்த மினிபஸ்ஸுடன் நேருக்கு நேர் மோதியது. மினிபஸ்ஸில் வந்த பயணிகள் பஸ்ஸுக்குள் நசங்கிக் கிடந்தார்கள். “மரண ஒலம்” என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை அந்த நேரத்தில் அந்த இடத்திலேதான் நான் பூரணமாக உணர்ந்துகொண்டேன்.

விபத்துக்குள்ளான பார லொறியில் சோளம் மா ஏற்றி வந்திருந்தார்கள். சோளம் மாச்சாக்குகள் வெளியே தூக்கி எறியப்பட்டு வீதியில் சோளம் மா கொட்டிக்கிடந்தது. மனிதரத்தம் ஆங்காங்கே சோளம் மாவை நனைத்துச் சகதியாக்கியது. கூட்டம் கூடிவிட்டது. கூட்டத்தின் மத்தியிலே ஐரோப்பிய சுற்றுலாப் பயணிகளும் நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள். இடிபாடுகளுக்கிடையே நசங்கிக் கிடந்தவர்களை வெளியே இழுத்துப்போடும் பணியில் நானும் ஈடுபட்டேன். லொறிச் சாரதி நொருங்கிக்கிடந்த லொறியின் முன்புறத்தில் முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனை வெளியே இழுத்தெடுப்பதில் வெள்ளைக்காரன் ஒருவன் முயன்று கொண்டிருந்தான்.

“உன் கைகளில் காயம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதே அங்கு ஒடும் குருதியில் “எயிடஸ்” கிருமிகள் இருக்கக்கூடும்” என்று எச்சரித்தவாறே அவனது துணைவி அவனுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்த அமளிக்குள்ளும் கொட்டிக்கிடந்த சோளம் மாவை அள்ளுவதில் சிலர் அவசரம் காட்டினார்கள். இரத்தம் தோய்ந்த மாவை தவிர்த்து அள்ளினாலும் அவர்கள் அள்ளி அடைத்த பைகளில் மனித ரத்தம் திட்டுத்திட்டாகப் படிந்திருந்தது. வயிற்றுப் பசி மனிதநேயத்தை வென்றுவிடும் என எங்கோ வாசித்தது அப்பொழுது என் நினைவில் சிறகடித்தது.

எதியோப்பியாவின் வறுமை பற்றிய பிரசாரம் அதிகமே! அங்குள்ளவர்கள் எலும்பும் தோலுமாக காட்சியளிப்பதாக பிரசார சாதனங்கள் அவல் மெல்லுகின்றன. அங்கிருந்து நான் மெலிந்து திரும்புவேன் என்ற என்னுடைய மனைவியின் நம்பிக்கை, இத்தகைய பிரசாரங்களிலே வேருண்டியதுதான். எதியோப்பியாவில் நான் தங்கியிருந்த காலத்தில், கிராமங்கள் உட்படப் பரவலாகவே நான் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன்.

தொடர்பு சாதனங்கள் விளம்பரப்படுத்தும், எலும்பும் தோலுமாக, பட்டினியால் மரித்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களை எதியோப்பியாவின் என் சொந்த அனுபவத்தில் நான் கண்டதில்லை. வளர்முக நாடுகளில் நிலவக்கூடிய, வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழே வாழும் மனிதர்கள் எதியோப்பாயாவிலும் வாழ்கிறார்கள். அவ்வளவே!

அம்புலன்ஸைம் பொலீசும் வந்ததும் அசுர கெதியில் பாதை சீராக்கப்பட்டது. அங்கு கூடியிருந்த கூட்டமும் கலையத் துவங்கியது.

“ஹலோ சேர்! என்னை ஞாபகம் இருக்கிறதா?” எனக் கேட்டவாறே கூட்டத்தில் நின்ற எதியோப்பிய இளைஞர் ஒருவன் புன்னகைத்தான். கண்ணியமாக உடையனிந்து, அவன் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசினான். வேறு மொழிகளும்

தெரியும் என்பதைக் காட்ட ஜேர்மன், இத்தாலி மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்தில் கறிய கருத்தைப் பேசிக் காட்டினான்.

“நான்தான் நேற்று இரவு உங்களுக்கு ஹோட்டலில் உணவு பரிமாறினேன். நான் எட்வேட், என்னைத் தெரியவில்லையா? எட்வேட் மெக்கோனன் (Edward Mekonnen) எனத் தன் முழுப்பெயரையும் சொன்னான்.

நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் உணவு பரிமாறுபவர்கள் அனைவரும் பெண்கள். இவன் பொய் பேசுகிறான் என்று தெரிந்தும் அவனைப் பார்த்து புன்னைக்கத்தேன். இவனைப் போன்றவர்கள் ஏமாற்றுக்காரர்கள். இவர்களிடம் நான் மிகவும் அவதானமாக இருப்பேன். இருப்பினும் அவனது மொழிப்புலமையும், பல்வேறு மொழிகளைப் பேசிய லாவகமும் அவனைக் கவனிக்க வைத்தன.

எனது புன்னைக்கயை தனக்கு சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டு, வெகு இயல்பாக எதியோப்பிய கலாசாரம் பற்றி என்னுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசினான். கறுப்பை மூடி, லேசாக வெள்ளைநிறம் பூசினால் கலவை நிறம் ஒன்று தோன்றுமே. அத்தகைய ஒரு அரிதான நிறத்தில் அவன் அழகாகத் தோன்றினான்.

உண்மைதான்; எதியோப்பாயர்கள் மிக அழகானவர்கள். ஆபிரிக்க, அராபிய, இந்திய சங்கமத்தில் பல்வேறு மனித சாயல்களை அங்கு காணலாம். எடுப்பான முக்கும், தொந்தி இல்லாத இறுக்கமான நெந்திய உடல்வாகும் ஒருவகைக் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். இதன் காரணமாகத்தான் குழந்தைகள் இல்லாத பல ஜேரோப்பிய தம்பதிகள் எதியோப்பிய குழந்தைகளைத் தத்தெடுக்க முன்வருகிறார்களா? இந்த தத்தெடுப்பு சம்பிரதாயத்துக்காக ஜேரோப்பியத் தம்பதிகள் பலர் நான் தங்கிய ஹோட்டலிலேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

“இன்று சனிக்கிழமை விடுமுறைதானே? கேளிக்கைகள் நிறைந்த உல்லாசக் கிளப்புகள் இங்கு நிறையவே

இருக்கின்றன. எதியோப்பிய நடனமும் உண்டு. மார்பை குலுக்கி ஆடும் எதியோப்பிய நடனம், மிகவும் பிரபல்யமானது. போவோமா?" எனக்கேட்டு, எட்வேட் தன் தொழிலில் சிரத்தையாக இருந்தான்.

இவனைப் போன்றவர்கள், இரவு விடுதிகளாலும், கேளிக்கை விடுதிகளாலும் வாடிக்கையாளர்களை அழைத்து வருவதற்கெனக் கொமிஷன் அடிப்படையில் ஏஜன்டுகளாக அமர்த்தப்பட்டிருப்பவர்கள், இந்த ஏஜன்டுகள் நாம் கொஞ்சம் அசமந்தமாக இருந்தாலும் ஏமாற்றக்கூடியவர்கள் என்பதையும், அவர்களிடம் சீசரிக்கையாக நடந்துகொள்ளுவதுதான் தற்பாதுகாப்புக்கான குத்திரம் என்பதையும் நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனாலும் இவர்களிடம் மிக அவதானமாக நடந்துகொண்டால் நிறையவே தகவல்களையும் புதினங்களையும் "அள்ளிக்" கொள்ளலாம் என்பதை விமான நிலையத்தில் அறிமுகமான ஜேர்மன்காரன் சொல்லியிருந்தான்.

எட்வேட் தன் தொழிலுக்கு புதியவன் என்பதை அவனுடன் பேசிய கொஞ்ச நேரத்திலே புரிந்து கொண்டேன். "கற்றுக்குடியான அவனிடம் நான் தொலையமாட்டேன்" என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது.

"கோப்பி குடிப்போம் வா!" என அவனை அழைத்தேன். அவனுக்கு மகிழ்ச்சி. அருகில் இருந்த கோப்பிக்கடை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தோம். அதற்குள் நுழைந்தோம்.

எதியோப்பியாவின் மலைப்பகுதிகளிலே நிறைய கோப்பிச் செடிகள் பயிரிடப்படுகின்றன. அங்கு விளையும் கோப்பி பற்றி எதியோப்பியர்கள் பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வார்கள்.

"எதியோப்பியா ஸ்பெஷல் கோப்பி" என்ற விளம்பரங்களுடன் வீதியோரம் பல கடைகள் வியாபாரம் செய்கின்றன. கண் அசைவால் வாடிக்கையாளர்களைக் கவர்ந்திமுக்கும் எதியோப்பிய அழகிகள் இங்கும் தமது

வாடிக்கையாளர்களுக்காக காத்திருப்பார்கள்.

காலை வேளைகளில் கோப்பிக்கடையில் கூட்டம் அதிகம் இருப்பதில்லை. கோப்பிக்கடையின் மூலமொன்றில் நாங்கள் வசதியாக அமர்ந்துகொண்டோம். அவனுடன் கேளிக்கை விடுதியொன்றுக்கு நான் செல்லாத ஏமாற்றம் அவன் முகத்தில் தெரிந்தது. அன்றைய அவன் சீவியம், அவனுக்கு கிடைக்கும் கொமிஷனில் தான் தங்கியுள்ளது. என்னிடம் எந்தவித பிரயோசனமும் இல்லை என்றெண்ணி, என்னைக் கழுந்திவிட எத்தனித்தான்.

ஆயிரம் ‘Birr’ (எதியோப்பிய பணம்) எடுத்து, “இதை வைத்துக் கொள்” எனக் கூறினேன்.

“சேர்!” என ஏதோ சொல்ல அவதிப்பட்டான். வார்த்தைகள் அவன் தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டன. ஒருவகைத் திணைல். அவனுடைய செயலுக்கான காரணம் எனக்கு புரிந்தது. அவனுக்கு நான் கொடுத்த பணம் அவனது ஒருவார ஊதியம். டொலரிலே செலவு செய்து பழகிய எனக்கு அது பெரிய தொகையல்ல.

உண்மையாகவே இந்தப் பணம் எனக்கா? கேளிக்கை விடுதிக்கும் வரமாட்டேன் என்கிறீர்களோ?” என ஒருவித சந்தேகத்துடன் ராகம் இழுத்தான்.

“உனக்குத்தான், உன்னுடன் சாவகாசமாகப் பேச வேண்டும். எடுத்துக்கொள்” என்றேன்.

நன்றியுடன் என்னைப் பார்த்து “சலாம்” வைத்தபோது அக்கண்களிலே சுரந்து நின்ற கண்ணீரை நான் அவதானிக்க தவறவில்லை.

3

மொழியே உணர்வாக...

எதியோப்பிய மலைப்பிரதேசத்தின் ஏரிற்றியா
எல்லையில் அமைந்த கிராமம் அது!

அழகான கிராமம். அங்குதான் எட்வேட் பிறந்து
வளர்ந்தவன். இருப்பினும், படித்ததெல்லாம் கிராமத்தை
ஒட்டிய Axum என்ற நகரத்தில். கிறீஸ்தவ மிஷனரி
பாடசாலையொன்றில், சரித்திரம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்களை
முதன்மைப் பாடங்களாகவும் பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், லற்றின்
ஆகிய மொழிகளைத் துணைப்பாடங்களாகவும் கற்றதாகச்
சொன்னான்.

சரித்திர ரீதியாக, எதியோப்பியா அபிசீனியா (Abysinia)
என்றமூக்கப்பட்டது. அண்டை நாடான ஏரிற்றியாவை
இத்தாலியர் தமது குடியேற்ற நாடாக்கினர். அங்கிருந்து
எதியோப்பியாவை இணைத்துக் கொள்ள இத்தாலி முயன்றது.
இவை பற்றிய பூரண எதியோப்பிய வரலாற்று அறிவு
அவனுக்கு இருந்ததை அவனுடன் பேசிய குறுகிய நேரத்தில்
தெரிந்துகொண்டேன்.

எரிற்றியா தனிநாடாவதற்கு என்னென்ன காரணங்கள்
இருந்தனவோ, அவை அனைத்தும் இலங்கை ஈழப்
பிரச்சனையிலும் உண்டு. எதியோப்பிய புத்திசாலி
இளைஞர் ஒருவன் இதை எப்படிப் பார்க்கிறான் என்பதை
தெரிந்துகொள்ளவே அவனிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.
இல்லையேல் விலைமாதர்களுக்கு வாடிக்கை பிடிக்கும் ஒரு
ஏஜெண்டிற்கு நான் ஆயிரம் ‘Birr’ பணத்தை விட்டெறிந்திருக்க
மாட்டேன்.

எதியோப்பியாவில் பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படும்
மொழி Amharic. இதுவே எதியோப்பிய அரசால்
அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசிய மொழி. ஏரிற்றியாவில் Tigrinya

எனகிற மொழியே பொதுவழக்கில் உண்டு. இருபதாம் நாற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இத்தாலிய ஆட்சி அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்த ஏற்றியா, இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பின், பிரித்தானியர்களின் நிர்வாகத்துக்குரிய நிலப் பரப்பாக்கப்பட்டது.

இலங்கையின் தமிழ்ப்பகுதிகள் எவ்வாறு 1832ம் ஆண்டு பிரித்தானியரின் நிர்வாக வசதிக்காக சிங்கள பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டனவோ, அவ்வாறே ஆட்சி வசதிக்காக 1952ம் ஆண்டு பிரித்தானியர்களால் ஏற்றியாவும் எதியோப்பியாவும் ஒரே நாடாக இணைக்கப்பட்டன. இது பச்சை மண்ணையும் சுட்ட மண்ணையும் இணைக்கும் விவகாரம்தான்! ஏற்றிய மக்கள் எதியோப்பிய தேசியத்தில் கரைந்து போகத் தயாராக இல்லை. இதனால் இனப்போர் எழுந்தது. இரண்டு பக்கமும் உயிர் சேதம் பெருகியது.

எட்வேட் பிறந்து வளர்ந்த ஏற்றிய எல்லையோர் மலைப்பிரதேசத்தில் கிளர்ச்சிக்கான திட்டங்கள் தீட்டப் பட்டதாக நான் ஊடகங்களில் வாசித்திருக்கிறேன். இதுபற்றி அவனிடம் கேட்டேன்.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தவன் தன் முன்னே மேசையில் இருந்த கோப்பியை ஒரே மடக்கில் குடித்த பின்னர் பேசத்துவங்கினான்.

“ஏற்றியாவில் இருந்துகொண்டே எதியோப்பியாவை அடிமைப்படுத்த இத்தாலி முயன்றது. காடுகளும் தொடர் மலைகளும் நிறைந்துள்ள எதியோப்பியாவில் மலை வாழ்க்கைக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட எதியோப்பிய அரசனையும், வில்லும் அம்பும் ஏந்திய அவரது படையையும் வெல்ல முடியவில்லை. 1936ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1941ம் ஆண்டு வரை இத்தாலிய ஆதிக்கம் எதியோப்பியாவின் சில பிரதேசங்களில் இருந்த போதிலும், எதியோப்பியா யாருக்கும் என்றுமே அடிமைப்பட்ட நாடாக இருந்ததில்லை. என் தந்தை

வழிப்பாட்டனார் இத்தாலியர்களுடன் தீரமுடன் போர் புரிந்து மாண்டதாக என் தந்தை கூறுவார்.”

இதனைக் கூறியபோது எட்வேட் பெருமிதமடைந்தான். அது நியாயமானதும் கூட.

“உன் தந்தை இப்போதும் நீ பிறந்த கிராமத்தில்தான் இருக்கிறாரா?” எனக் கேட்டேன்.

“அவரும் கொல்லப்பட்டு விட்டார்.” என்றவன் சில விநாடி மௌனத்தின்பின் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“இத்தாலிய ஆதிக்கத்துக்கெதிராக எதியோப்பியர்கள் தீரமுடன் போரிட்டார்கள் இங்கேதான் பிரித்தானியர்கள் வழமை போல தங்கள் முக்கை நுழைத்துக் கொண்டார்கள். எதியோப்பிய வீரர்களுக்கு உதவுகிறேன் பேர்வழி எனக்கூறிக் கொண்டு போரில் இத்தாலியகர்களை வெற்றிகொண்டு இருநாடுகளையும் இணைத்தார்கள்” எனக்கூறி நிறுத்தினான்.

“அங்கேதான் பாரிய வரலாற்றுத் தவறு ஏற்பட்டது” எனப் புத்தகங்களிலே படித்த என் ஞானத்தை அவிழ்க்கத் துவங்கிய பொழுது சைகை மூலம் என்னை நிறுத்தி, அவன் தொடர்ந்தான்.

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். இத்தாலியர்களை வெளியேற்றுவதில் எதியோப்பியர்களும் ஏரிற்றியர்களும் சேர்ந்தே போரிட்டார்கள். பிரித்தானியர்களால் இருநாடுகளும் இணைக்கப்பட்டபின், எதியோப்பியர்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்க, எதியோப்பியர்களுக்கும் ஏரிற்றியர்களுக்கு மிடையில் போர் எழுந்தது...”

“இதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு. இதே நிலைமை தான் எனது தாய் நாடாகிய ஸ்ரீலங்காவிலும் நடந்தது. என் தந்தையர் நாடான தமிழ் ஈழத்தைச் சிங்கள நாட்டுடன் இணைத்த ஆங்கிலேயர் சிங்கள இனத்தின் மேலாதிக்கத்திற்கு வழிவகுத்தார்கள்,” என்றேன்.

“உங்கள் நாட்டுப் பிரச்சனைப்பற்றி நான் படித்த மின்ன பாடசாலையில் மதபோதகர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சிங்களம் அங்கு அரசு மொழியாக்கப்பட்டது போலவே, இங்கும் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு நாட்டுக்கும் எதியோப்பிய மொழியாகிய Amharic பொது மொழியாக பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது.”

“எதியோப்பியர்வுடன் ஒப்பிடும்போது எரிற்றியா பரப்பளவில் மட்டுமல்ல, மக்கள் தொகையிலும் மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கும் குறைவானது. எரிற்றியர்களின் மொழி, கலாசாரம் ஆகியன எதியோப்பியர்களிலும் பார்க்க முற்றிலும் வேறுபட்டன. செயற்கையான அரசியல் இணைப்பு ஒர் இனத்துக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியல்லவா? கொதிக்கும் எண்ணைக் கொப்பரையிலிருந்து தப்புவதற்கு நெருப்பில் குதித்த கதை போல இத்தாலியர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு எதியோப்பியரின் ஆதிக்கத்திற்குள் சிக்கி எரிற்றியர்கள் விழித்தார்கள்” என்றேன்.

இதைச் சொல்லும்பொழுது ஈழத்தமிழர் அநுபவிக்கும் துயர்களை நினைவுபடுத்திக் கொண்டதால் உணர்ச்சி வசப்பட்டேன்.

“நீங்கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். எரிற்றியர் களால் மொழித்தினிப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எரிற்றிய மக்கள் Amharic மொழியைப் பேசவும் பயிலவும் மறுத்தார்கள். இதன் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியில் 1993ம் ஆண்டு “எரிற்றிய மக்கள் விடுதலை இயக்கம்” எரிற்றியாவை தனிச்சையாகத் தனிநாடாகப் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டது...”

“அந்த வரலாற்றைக் கொஞ்சம் விபரமாகச் சொல்லேன்” என ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“1974ஆம் ஆண்டில் எதியோப்பியாவில் சோவியத் சார்புடைய கம்மியூனிச் சித்தாந்தத்திற்கு ஆதரவானவர் களுடைய கையோங்கி, இராணுவப் புரட்சி மூலம் சோவியத் யூனியனுக்கு விசுவாசம் தெரிவித்த இராணுவம் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது.

“உலகில் பழைமவாய்ந்த கிறிஸ்தவ மதத்தை ஏற்றிருந்த எதியோப்பிய மக்களால், கம்யூனிச் சித்தாந்தங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் “எதியோப்பிய மக்கள் புரட்சிகர இயக்கம்” எதியோப்பியாவில் தோன்றியது. எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் அல்லவா? ஏரிற்றிய விடுதலைக்குப் போராடிய “ஏரிற்றிய மக்கள் விடுதலை இயக்கத்துடன் கம்யூனிச் இராணுவ ஆட்சிக்கு எதிராக போராட ஆரம்பிக்கப்பட்ட “எதியோப்பிய மக்கள் புரட்சிகர இயக்கம்” சேர்ந்து கொண்டது...”

இந்த இடத்தில் எட்வேட் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தான். ஏன் பேச்சை நிறுத்தி எழுந்தான் என்பது விளங்கவில்லை. சிரித்தவாரே சங்கடத்துடன் சிறுநீர் கழித்து வருவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

எதியோப்பிய மக்கள் விடுதலை இயக்கம் போன்றே இலங்கையிலும், ஜே.வி.பி. என்கிற மக்கள் விடுதலை முன்னணி, சிங்கள விடுதலைக்கென்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு தற்போது இனவாத சக்தியாக வளர்ந்திருப்பதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேன்.

எட்வேட் ஒரு சிகிரெட்டை பற்ற வைத்த வண்ணம் மீண்டும் என் முன்பாக வந்தமர்ந்தான்.

“இரண்டு இயக்கங்களும் சோவியத் சார்புடைய இராணுவ ஆட்சிக்கு எதிராக போர் புரிந்தார்கள். மிகுதியைச் சொல்லு...” என விட்ட இடத்தை நினைவுபடுத்தி அடி எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“சோவியத் சார்பு இராணுவ ஆட்சி, சர்வதேச முதலாளித் துவக்துக்குத் தோதுப்படவில்லை. முதலாளித்துவ நாடுகள், இரண்டு விடுதலை அமைப்புகளும் இணைந்து போராடுவதை சாத்தியப்படுத்துவதில் வெற்றிபெற்றன. இதனால் சோவியத் சார்பு ஆட்சி வீழ்ந்தது. இந்த போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக எரிந்தியர்கள் 1993ம் ஆண்டு எரிந்தியாவை தனிநாடாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டார்கள்” என்றான். அந்த நிகழ்ச்சிகளை அசைபோடுபனைப் போல் எட்வேட் மௌனம் சாதித்தான்.

“இந்தப் பிரிவினைப் பிரகடனத்திற்குப் பின்னர் அமைதி நிலவியதா?” எனக் கொக்கி போட்டு அவனை மீண்டும் சம்பாஷணக்குள் இழுத்தேன்.

“அதுதான் இல்லை. 1998ம் ஆண்டு மீண்டும் எதியோப்பிய எரிந்திய எல்லைப்பிரச்சினை துவங்கியது. அந்த கிளர்ச்சியில் என் தந்தை படுகொலை செய்யப்பட்டார். எரிந்திய எல்லையில், எதியோப்பியாவுக்குள் ஏறிந்தியர்கள் கணிசமான அளவில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் இரவோடு இரவாக உடுத்த உடுப்புடன் எரிந்தியாவுக்கு துரத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுள் என் காதலியும் ஒருத்தி. அவளை இன்னும் நான் மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன். அவளை இனிப்பார்ப்பது சாத்தியமாகுமென் நான் நினைக்கவில்லை...” என்றான் பரிதாபமாக.

“உன் தாயார் எங்கிருக்கிறார்? உனக்கு சகோதரர்கள் இல்லையா?”

ஏனைய உறவுகளை நினைவுபடுத்தல், காதலியை மறப்பதற்கான வடிகாலாய் அமைதல் கூடுமென்கிற எண்ணத்தினாலும் கேட்டேன். இப்பொழுது அதை மீள நினைத்துப் பார்க்கையில் விடுப்புக் கேட்கும் “யாழ்ப்பாணம்” என்னுள் வாழ்வதாகவும் தோன்றுகிறது.

“தொழில் நிமிர்த்தம் என் தாய் எரிந்தியாவில் இருந்து எதியோப்பியாவின் எல்லையோரம் உள்ள Axum

நகரத்துக்குக் குடிபெயர்ந்ததாக அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் ஒரு மருத்துவத் தாதி. என் தந்தை இத்தாலியில் பயிற்சி பெற்ற பிரபல மருத்துவர். என் தந்தையின் தாதியாகப் பணிபுரிந்த போது இருவரும் காதலித்து மணம் முடித்துக் கொண்டார்களாம்!

இந்தக் தகவல்களை கூறியின், எட்வேட் தன் இரு கைகளாலும் முகத்தை பொத்தியவாறு மௌனமாக இருந்தான். பின்னர் மீண்டும் ஒரு சிகிரெட்டைப் பற்றவைத்து தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

அவன் கதை தொடர்ந்தது.

“கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு மருத்துவ உதவி புரிந்ததாக குற்றம் சாட்டி, சோவியத் சார்பு எதியோப்பிய இராணுவம், என் தந்தையை சிறையில் அடைத்தது. பல மாதங்களின் பின்னர் அவர் அங்கேயே கொல்லப்பட்டதாகத் தகவல் வந்தது.

“தந்தையை கொலை செய்த ஆத்திரத்தில் எனது தாய் ஏறிற்றிய மக்கள் விடுதலை இயக்கத்துக்குத் தாதியாக பணிபுரிந்திருக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் ஓர் இரவு இராணுவம் என் தாயையும், அவருடன் வசித்த அனைவரையும் அவர்களுடைய வீட்டிலேயே சுட்டுக் கொன்றது.

“நான் மினனாரி பாடசாலையின் விடுதியில் தங்கி யிருந்ததால் தப்பிப் பிழைத்தேன். அதன்பின் எங்கெல்லாமோ சுற்றித் திரிந்து இப்போது அடிசபாபாவில் வாழ்கிறேன். நான் படிக்க வேண்டும் அதற்கு பணம் வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளேன்” என்றவன் சிகிரெட்டை வெறுப்புடன் நூர்த்து எறிந்தான்.

அந்த நேரத்தில் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் நாமிருந்த கோப்பிக் கடைக்குள் நுழைந்து எயிட்ஸ் நோய் பற்றிய

விழிப்புணர்வு பிரசுரத்தை விநியோகித்தார்கள். உணவு விடுதிகள், கேளிக்கை நிலையங்கள் எனப் பொது இடங்களில் அடிக்கடி இவர்கள் இத்தகைய பிரசாரங்களில் ஈடுபடுவார்கள். இதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை உலக வங்கியூடாக பெருந்தொகை பணத்தைச் செலவு செய்கிறது. இருப்பினும் எயிட்ஸ் நோய் எதியோப்பிய சௌக்கியத்துக்கு பெரும் சவாலாகவே இருக்கிறது.

எட்வேட் துண்டு பிரசாரத்தை வாங்கவில்லை. வேண்டாம் என தலை மூலம் தெரிவித்தான். அதிதீவிர பிரசாரத்தினால் ஏற்பட்ட சலிப்பாகக்கூட இருக்கலாம்.

நீ ஒரு வைத்திய பரம்பரையில் பிறந்து வளர்ந்தவன். “எயிட்ஸ் இங்கு பாரிய பிரச்சனை என்பது உனக்குத் தெரியும். இருப்பினும் கேளிக்கை விடுதிக்கு ஆட்களைக் கூட்டிச் செல்வது தவறாக தெரியவில்லையா?” அவனுடைய செயலுக்கு அர்த்தம் தேட விழைந்ததினால் இவ்வாறு கேட்டேன்.

“தவறுதான். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. என் கணவு, சரித்திர பாடத்தில் பல்கலைக்கழகப்பட்டம் பெற்று ஒரு பேராசிரியராக வேண்டுமென்பதே. அதற்குப் பணம் வேண்டும். முன்பின் தெரியாத, எனக்கென யாருமற்ற இந்த அடிசபாபா நகரத்திலே, அன்றாடம் உயிர் வாழ்வதே ஒரு போராட்டமாக உள்ளது. போரின் தாக்கத்தினால் நல்லொழுக்க விதிகள் செத்துவிடுகின்றன....”

“உனக்குத்தான் பல மொழிகள் தெரிகிறதே. இந்தத் தகைமையை வைத்து நல்ல வேலை என்று தேடிக்கொள்ள முடியாதா?”

“Sir, நீங்கள் வாழும் உலகம் வேறு. ஆபிரிக்கா வேறு. இங்கு வேலை எடுப்பதானால் “சிபார்சு” வேண்டும். யாராவது பினை நிற்கவேண்டும். முன்பின் தெரியாத இந்த நகரத்தில் எனக்கு பினை கொடுக்க யார் வருவார்கள், நான் பார்ப்பது

நியாயமான தொழில்லை என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். இருப்பினும் எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

மதியம் தாண்டிவிட்டது என்பதை சடுதியாக உணர்ந்தேன். பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் ஒருவர் என்னை மதிய உணவுக்கு அழைத்திருந்தார்.

எதியோப்பியாவுக்கு வந்த நாள்முதல், மேற்கத்திய உணவுவகைகளையும், மேல்நாட்டுப் பாணியில் தயாரிக்கப் பட்ட ஒரு சில எதியோப்பிய உணவுகளையும் மாத்திரம் கவைத்திருந்தேன்.

சம்பிரதாயமான அசல் எதியோப்பிய உணவு உண்பதற்கும், அவர்களுடன் ஒருவனாய் பழகுவதற்கும் நான் மிகவும் விரும்பினேன். பல்கலைக்கழகத்தினர் தனியோர் உலகில் வாழப் பழகிக் கொண்டவர்கள். அது புத்திஜீவித உலகம் என அவர்கள் கற்பனை செய்து வைத்திருக்கும் உலகம். அவர்கள் எதியோப்பியாவின் மறுபக்க வாழ்க்கை ஒன்று இல்லாததுபோல நடித்தார்கள். எட்வேட் பேசிய பல விஷயங்கள் உண்மையானவை என்பதை அவன் உடல்மொழியும் கண்களும் சொல்லின. எனவே, அந்த மறுபக்கத்தைத் தரிசிப்பதற்கு எட்வேட்டின் துணையை நாடலாம் எனத் தோன்றியது.

“இன்று இரவு என்னை எதியோப்பிய உணவு வகைகள் தரும் ஒரு விடுதிக்குக் கூட்டிச் செல்வாயா?” எனக் கேட்டேன்.

அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. “நாலுமணிக்கு உங்கள் ஹோட்டல் வாசலில் காத்திருப்பேன்” என உறுதி தந்து விடை பெற்றான்.

4

உணர்வுகளே உறவாக...

தொலைபேசி மனி அடித்தது! சிட்னியிலிருந்து வரும் அழைப்பென வரவேற்பு பெண்மனி தொலைபேசியில் சினாங்கினாள். நலம் விசாரிக்க, மனைவி அடிசபாபாவுக்கு அழைத்திருந்தாள். வீட்டுப் புதினங்களைச் சொல்லியிப்பின், கொழும்பு பண்டங்களைத் தவிர்க்கும்படி ஆலோசனை கூறி, “தொந்தி குறைந்திருக்கிறதா?” என மறக்காது கேட்டாள்.

“கால் சட்டை இப்போது லூசாக இருக்கிறது. வரும்போது தொந்தி குறைத்து அழகனாக வருவேன்” என “ஜஸ்” வைத்து பேசினேன்.

“எங்களுக்கு அழகு வேண்டாம். உடம்பு குறைத்து சுகதேகியாய் இருந்தால் போதும்” எனச் சொல்லி தொலைபேசியைத் துண்டித்தாள்.

எட்வேட் நாலு மனிக்கு முன்னரே ஆஜராகி, வரவேற்பறையில் காத்திருந்தான்.

எது எப்படி இருந்தாலும், எதியோப்பியாவில் சில மனித்தியாலங்கள் மாத்திரம் பழகிய ஒருவனுடன், இரவு உணவு விடுதிக்கு செல்வது உகந்ததல்ல. இதனால் பல்கலைக்கழக வாகனத்தை மாலை நாலு மனிக்கு ஹோட்டலுக்கு கொண்டு வரும்படி சாரதிக்குச் சொல்லியிருந்தேன். சாரதி அதிகம் ஆங்கிலம் பேசமாட்டான். இருப்பினும் அவன் வருவது பாதுகாப்பானது என்றெண்ணி சகல விடயங்களையும் மாணவ மொழிபெயர்ப்பாளர் உதவியுடன் அவனுக்கு விளக்கமாகச் சொல்லியிருந்தேன்.

கேளிக்கை விடுதிகள் இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல்தான் களைகட்டும். நாம் புறப்பட ஆயத்தமானதோ மாலை நான்கு மணிக்கு. இடைப்பட்ட நேரத்தில் என்ன செய்யலாம் என்பதையிட்டு சாரதியும் எட்வேட்டும் கலந்தாலோசித்து, மலைப்பிரதேசத்துக்கு போகலாமென்றார்கள். சாரதி வரும் தைரியத்தில் நானும் அவர்களுடைய பிரேரிப்புக்குச் சம்மதித்தேன்.

வாகனம் மலைப்பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தது. வன இலாகாவின் முகாமையில் ஒழுங்குமுறைப்படி வளர்க்கப்பட்ட பைன் மரங்களும், இயற்கைக் காடுகளுக்காக மலை முழுவதுமாக பச்சை பசேலென்ற கண்கொள்ளாக் காட்சி! இடையிடையே கொப்பிச்செடிகளும் வாழைத்தோட்டங்களும் வனவிவசாயத்துக்குச் (Agro - Forestry) சாட்சிகளாக அமைந்திருந்தன.

மலைப்பாதையோரம் எதியோப்பிய இளைஞர்கள் ஓட்டப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களின் வலுவான நீண்ட கால்களும், வளைந்து கொடுக்கும் மெல்லிய உடல்வாகும். மலைப்பிரதேச ஓட்டப் பயிற்சிகளும் மரதன் ஓட்டத்தில் அவர்கள் உலகளவிலே சாதனை புரியக் காரணமாய் அமைந்திருக்கலாம். உண்மைதான்! இவர்கள் அந்நாட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தருபவர்கள். இதனால் இவர்கள் அங்கு மண்ணின் மைந்தர்களாக நாட்டுக்கு பெருமை தேடித்தரும் கதாநாயகர்களாக வலம் வந்தார்கள்.

“Bikila Abebe ஒரு காலத்தில் இப்படித்தான் ஓட்டப் பயிற்சி பெற்றிருப்பார்” என்றேன்.

சாரதியும் எட்வேட்டும் பெருமை பொங்க என்னைப் பார்த்தார்கள்.

“ஒலிம்பிக் போட்டியில் பதக்கம் வென்ற முதலாவது ஆபிரிக்கர். எதியோப்பியாவைச் சோர்ந்த Bikila Abebe 1960,

1964ம் ஆண்டுகளில் நடந்த தொடர்ச்சியாக இரண்டுமுறை வென்றெடுத்தார். அத்துடன், ஒட்டப்போட்டியில் நிலைநாட்டியவர். அவரையிட்டு “பெருமைப்படலாம்” என எனது பொது அறிவை இடமறிந்து அவிழ்த்துவிட்டேன்.

ஒரு நாட்டுக்கு போகமுன் அந்நாட்டைப் பற்றிய தகவல்களை இணையத்தளம் மூலம் அறிந்து கொள்வது என் வழக்கம். அது அந்நாட்டு மக்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதற்கு பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. அது இன்றும் கைகொடுத்தது. Bikila Abebe 1975ம் ஆண்டு தனது 41வது வயதில் காலமான போதும், அவரைத் தொடர்ந்து Gezahagnena Abera மரதன் ஒட்டப்போட்டியில் சாதனை பரிந்தார். இப்போது சகோதரர்களான Kenenisa Bekela மற்றும் Tarku Bekela ஆகிய இருவரும் எதியோப்பியாவுக்கு பெருமை தேடித் தருகிறார்கள் என்ற விபரத்தை சாரதி சொன்னவிதம், நம் நாட்டில் கிரிக்கட் வீரர்கள் பற்றி நாம் சுவாரஸ்யமாகப் பேசும் பாங்கில் இருந்தது.

மலையும் பள்ளத்தாக்கும் மலையில் இருந்து பள்ளத்தில் விழுந்தோடும் நீர்வீழ்ச்சியும் அமைந்த, ரம்மியமான அந்த இடத்தை உள்ளடக்கிய எதியோப்பியா, வறுமையால் வாடும் நாடென்பது நம்புவதற்கு கஷ்டமாக இருக்கும்.

அழகிய சூழலிலே அமைந்திருந்தது அந்த உணவு விடுதி, களிமண்ணாலும் புற்களாலும் எதியோப்பிய கைவண்ணத்தில் உருவான கெட்டகை. உள்ளே மெருகு செய்யப்பட்ட மரக்குற்றிகளால் இருக்கைகள் செய்திருந்தார்கள். வாடிக்கையாளர்களின் வசதி குறையாதவாறு, இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்தி உட்பகுதியை அழுபடுத்தி யிருந்தார்கள். இவ்வாறு எதியோப்பிய கலாசாரம் நெய்யப்

பட்டிருந்த அந்த விடுதியிலே, பார்ம்பரியமான உணவு பரிமாறப்படுகிறது.

உணவு விடுதி நிரம்பி வழிந்தது. எதியோப்பிய மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரும், வெளிநாட்டு உல்லாசிகளும் பெருமளவிலே காணப்பட்டனர். மார்பிள் பெரும்பகுதி வெளியே துருத்திக் கொண்டிருக்கும்படி உடையனிந்த அழகிய இளம்பெண்கள் பரிசாரிகர்களாக வலம் வருவது அழகுக்கு அழகு சேர்த்தது.

எதியோப்பிய Amharic மொழியில் வணக்கம் கூறியவாறு அழகான பெண் ஒருத்தி எம்முன்னே, சமைக்காத பச்சை வெள்ளாட்டு இறைச்சித் துண்டுகளை தட்டில் வைத்தாள். நாம் இருந்த மேசையில் சிறியதும் பெரியதுமான கூரிய கத்திகள் குடுவையொன்றில் இருந்தன. உப்பு, மிளகாய், மஞ்சள் பொடி கொண்ட சிறு கிண்ணங்களைப் பிறிதொரு பணிப்பெண் மேசையில் அடுக்கினாள். இந்திய பெண்ணின் சாயலை ஒத்த அழகிய எதியோப்பிய இளம்பெண் ஒருத்தி மஞ்சள் நிற திரவமொன்றை பெரியதொரு குடுவையில் கொண்டுவந்து எம்முடன் அமர்ந்து கொண்டாள். அவளது கூந்தல் இந்தியப் பெண்களினது போல் நீண்டு வளர்ந்திருந்தது. ஆயிரிக்க அராபிய கலவையில் உருவானது அவளது உருவச்சாயல், இப்படியான பல பெண்கள் எதியோப்பியாவில் வாழ்கிறார்கள். உண்மையிலேயே எதியோப்பிய பெண்களைப்போல அழகானவர்களை நான் வேறொந்த ஆயிரிக்க நாடுகளிலும் பார்த்ததில்லை. இரத்தக் கலப்புகளின் ஒத்திசைவில் உருவானதே அந்த அபூர்வ அழகு.

தனது வெண்பற்கள் வெளியே தெரிய புன்சிரிப்பை உதிர்த்தவாறு மஞ்சள் நிற திரவத்தை கிளாசில் ஊற்றி, எமக்கு பரிமாறினாள்.

“இது என்ன திரவம்?” எனக கேட்டேன்.

“இது ஒரு வகை மது. இதை இங்கு Tej என அழைப் பார்கள். காட்டில் இருந்து கிடைக்கும் ஒருவை தேனைப் புளிக்க வைத்து இக்கள்ளைத் தயாரிப்பாளர்கள். இதுதான் எமது பாரம்பரிய பியர், உடம்புக்கு நல்லது” என அர்த்தம் தொனிக்கக் கண்சிமிட்டிக் கூறினான் சாரதி.

எட்வேட் அதிகம் பேசவில்லை. கூரிய கத்தியால் பச்சை இறைச்சியை வெட்டி மிளகாய்த்தூள் உப்பு கலவையில் ஒத்தி எடுத்து சாப்பிடுவதிலே குறியாக இருந்தான்.

இதேபோல ஒரு துண்டை வெட்டி “சுவைத்துப்பார்” என சாரதி என்னிடம் தந்தான். பச்சை இறைச்சி “சளசள்”வென இருந்ததேயன்றி அருவருப்பாக இருக்கவில்லை. இதேபோல யப்பாளில் பச்சை மீன் துண்டுகளை மகி (Magi) சோளில் தொட்டு, கடற் சாதாளையுடன் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். இப்படியான நேரங்களில் ஜேர்மனியில் எனக்கு இராசாயனம் கற்பித்த ஜேர்மன் பேராசிரியர், தனது விரிவுரைகளில் சொல்வது ஞாபகம் வரும். ‘All organic matters are edible’ என்பதுதான் அவர் சித்தாந்தம்!

உண்மைதான்! இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின்போது உணவு பற்றாக்குறையினால் ஜேர்மனியில் பூனைகளை கொன்று தின்றதாக பேராசிரியர் கூறுவார். முயல் சாப்பிடும் நாம் பூனை சாப்பிடக்கூடாதா? பூனையும் முயலும் ஒரே குடும்ப விலங்குகள் அல்லவா? வன்னியிலே உடும்பு இறைச்சியின் ருசியை எவ்வளவு சிலாகிக்கின்றோம். அவுஸ்திரேலியாவின் வடமாநில பிரதேசத்தில், இன்றும் முதலை இறைச்சி உணவு விடுதிகளில் கிடைக்கும். உடும்புக்கும் முதலைக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

பச்சை இறைச்சி எனக்கு தோதுப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்த டேவிட் inger என அழைக்கப்படும் ஒருவகை

உணவை கொண்டுவரும்படி பரிசாராகப் பெண்ணிடம் சொன்னான்.

சளகு போன்றதொரு பெரிய தட்டில் தோசை கொண்டு வந்தாள் பணிப்பெண். நாம் வீட்டில் தயாரிக்கும், தோசையை விட ஜந்து மடங்கு பெரியது. நம்முர் தோசையைச்சுற்றி சட்னி, சாம்பார், சம்பல் போன்றன வைப்போமே, அதுபோலப் பல கறிகள் வைத்திருந்தார்கள். அதில் ஒன்று நம்முர் பருப்புக்கறி, மற்றய கறிகளுக்கும் மசாலா போன்ற வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்த்திருந்தார்கள். எனக்குப் பரிமாறப்பட்ட உணவு பற்றி அதனைக் கொண்டு வந்த பணிப்பெண்ணிடம் கேட்டேன்.

‘Taff’ எனப்படும் எதியோப்பிய பூர்வீக தானியத்தின் மா-வைப் புளிக்க வைத்தது; தோசை போல் வார்த்தது ஆவியில் அவிப்பார்கள்” என விளக்கினாள். நம்மவர்கள் போல தோசைக்கல்லிலே வார்த்துச் சுடுவதில்லை. தோற்றுத்தில் நம்முர் தோசை, சுவையில் இட்லி இத்தகைய உணவு புதுமையாகப்பட்டது. நான் எட்வேட்டைப் பார்த்தேன்.’

“இத்தயாரிப்பு முறை இந்தியத் தொடர்புகளினால் நம் முன்னோர்கள் அறிந்திருத்தலும் சாத்தியம், இதுதான் நமது பாரம்பரிய உணவு. உங்களுக்குச் சோநுபோல.” எட்வேட்டன் அனுமானங்களையும் சேர்த்துக் கூறினான்.

எதியோப்பிய சுதேசிய வாத்தியம் முழங்க, ஆட்டம் துவங்கியது. பெண்கள் தமது தோள்களையும் மார்பையும் குலுக்கி ஆடுவது அவர்களது ஆட்டங்களில் ஒருவகை. இதைப் பார்க்கவென உல்லாசிகள் கூடுவதாக சாரதி சொன்னான். ஓவ்வொரு விடுதியிலும் வெள்ளை நிற பருத்தி நூலாடை அணிந்த, நடன மாதர்கள் இருப்பார்கள். மார்பகங்கள் குலங்குவது துல்லியமாகத் தெரியும்படி அவர்களது உடை வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. நடனப்பெண்கள் உல்லாசிகள்

முன் மார்பைக் குலுக்கி ஆடினார்கள். ஓர் உல்லாசி பணத்தாளை அவளது ரவிக்கைக்குள் செருகியதும், அடுத்தவரின் முன்சென்றாள். இவ்வாறு பணம் சேர்ப்பது பிச்சை எடுப்பது போன்றதல்ல எனத் தோன்றியது. அவர்களின் அழகுக்கான அஞ்சலி என்று விளங்கிக் கொண்டேன். நமது கோடம்பாக்கத்துச் சினிமாக்காரர்கள் சிலர் இந்த நடனத்தைப் பார்த்திருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இயல்பாகவே எழுந்தது.

நேரம் நள்ளிரவை நெருங்க, பெண்களால் உணவு விடுதி நிரம்பிவழிந்தது. தொடர்ந்தும் இருப்பது உசிதமல்ல என உணர்ந்து ஹோட்டலுக்கு திரும்பினோம்.

அடுத்த நாள் காலை நான் பல்கலைக்கழகம் சென்றதும், பாரம்பரிய உணவுவிடுதிக்கு சென்றதும், பச்சை இறைச்சி உண்டதும் பல்கலைக்கழகத்தினருக்குத் தெரிந்திருந்தது என்பதை அறிந்து கொண்டேன். வாகனச் சாரதி ஓட்டைவாயன் என்பது அப்பொழுதுதான் உறைத்தது.

எதியோப்பிய பேராசிரியர் கடிந்து கொண்டார்! அங்குள்ள பச்சை இறைச்சியில் நாடாப்புமுக்களின் முட்டைகள் இருக்கக்கூடும் எனச் சொல்லி தயாராக வாங்கி வைத்திருந்த மாத்திரைகளைத் தந்தார். வயிற்றுவலி ஏற்படக்கூடும். எனவே தவறாமல் மருந்து எடுக்கும்படியும், எதியோப்பியர்கள் இதற்கு பழக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் இப்படிப்பட்ட இடங்களை இனி தவிக்கும்படியும் அவர் நீண்டதோர் அறிவுரை வழங்கினார்.

பாம்பு தின்னும் ஊருக்கு போனால் நடுமுறி நமக்கு என எங்கள் ஊர் தம்பித்துரை அண்ணர் சொல்லுவார். பூனகரி பக்கம் போய் உடும்பு இறைச்சியும் முயல் இறைச்சியும் சுவைத்த வரலாற்றை சுவைபட அவர் சொல்லும்போது அவருக்கு வீணீரும் விழும். வன்னிப்பகுதியின் இறைச்சிச் சுவை அலாதியானது. மான் - மரை இறைச்சி வகைகளையும்

சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அது வேறு விஷயம். ஆனால் போகுமிடங்களில் பச்சையாக சாப்பிடுவதில் வில்லங்கத்திலே மாட்டிக்கொள்ளும் அபாயம் உண்டு. அபாயங்களை எதிர்கொள்வதுதான் வாழ்க்கை என்கிற தத்துவம் இதற்குப் பொருந்துமோ என நான் சித்தித்ததும் உண்டு.

5

வரலாறே பாடமாக...

நான் பயணித்த விமானம் சிட்னியை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

நான் உடல் மெலிந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேனா? இந்தக் கவலையை நான் என் மனைவியிடம் விட்டு விட்டேன்.

என் மனமோ நான் பிறந்த நாடாகிய இலங்கைக்கும் எதியோப்பியாவுக்கும் இடையே தறிபடும் பாடனைத்தும் பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சமீபத்தில் என் பால்ய நண்பன் பரமன் எனக்கொரு கடிதமெழுதியிருந்தான். என் கிராமத்தில் நான் அரிவரி படித்த பாடசாலையில், கிராம மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று கூடுமாறு ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் பணித்ததாகவும், விசாரணையின் பின் தன் இரு பிள்ளைகளும் காரணமின்றி கைது செய்யப்பட்டு, கூட்டிச் செல்லப்பட்டதாகவும் எழுதியிருந்தான்.

பரமன் தன் கடின உழைப்பினால் யாழ்ப்பாண மன்னை வளப்படுத்தும் கமக்காரன். அவனது பிள்ளைகளும் அவனுடன் விவசாயத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், அவர்கள் மன்னுக்கு வியர்வை சிந்தும்

பாட்டாளிகள். நாட்டுக்கு இரத்தம் சிந்தும் எந்த இயக்கத்துடனும் ஒட்டோ உறவோ வைத்துக்கொள்ளாத அப்பாவிகள்.

ஏன் இந்த அவலம்...?

எதியோப்பிய அநுபவங்களைப் பற்றி உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் இந்த இலக்கிய வேளையிலே, அதன் வரலாறு குறித்து அழுத்தம் கொடுத்தமைக்கு ஒரு காரணம் உண்டு.

ஆயிரிக்க, ஆசிய, அமெரிக்கக் கண்டங்களிலே குடியேற்ற நாடுகளை நிறுவி, தமது நாட்டின் பொருள் வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்ட, ஜரோப்பிய நாடுகள் செய்த அடாவடித்தனங்களினாலும் குளறுபடிகளினாலும் முன்னைய குடியேற்ற நாடுகளிலே நிலவும் சோகங்களுக்கு எதியோப்பியா ஓர் ஆய்வுகூட எடுத்துக்காட்டு!

இந்த சோகங்களுக்கும் இலங்கையில் தீர்க்கப்படாத இனப்பிரச்சனை என்கிற நீடிக்கும் சோகத்திற்கும் ஓர் ஒருமைப்பாடு இருப்பதை நீங்கள் உணருவீர்கள்.

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது யாழ்ப்பாண இராச்சியம், கண்டி இராச்சியம், கோட்டை இராச்சியம் என சியாத்னமான மூன்று நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு தீவாகவே இலங்கை விளங்கியது.

போத்துக்கேயர், முதலிலே இலங்கையின் கோட்டை இராச்சியத்தையும், பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தையும் தமது ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு வந்தனர். இரண்டு வேறு நாடுகளை ஆட்சி செய்வதான் நினைவுடனேயே அவர்கள் அவற்றை ஆண்டார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஆட்சி பீடம் ஏறிய ஒல்லாந்தரும் சிங்கள நாடு வேறு தமிழ்நாடு வேறு என்கிற நிலைப்பாட்டினைப் பேணியே ஆட்சி செய்தனர். நாடுகளை இணைத்தும் பிரித்தும் தீராத உபத்திரவங்களை உருவாக்கிச் சென்றதிலே பிரித்தானியர்கள் குரர்கள்.

ஜேரோப்பாவிலே நடைபெற்ற ‘நெப்போலியன் போர்களின்’ காரணமாக, 1798இல் பிரித்தானியர், இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி நிலவிய பகுதிகளைத் தமது ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வந்தனர். நெப்போலியன் தோற்கடிக்கப்பட்டத்தும், பிரித்தானியர் உலக வரைபடத்தை மாற்றியமைத்தனர். இதனால் இலங்கையில் ஒல்லாந்தருடைய ஆட்சி நிலவிய பகுதிகள் பிரித்தானியர் குடியேற்ற நாடாக மாறியது. மூன்று நாற்றாண்டுகளாக தீவுக்குள் தீவாக சுதந்தரம் அனுபவித்த கண்டி இராச்சியத்தையும் 1815இல் கைப்பற்றினர். இதனால் முழுத்தீவிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சி வியாபிக்கலாயிற்று.

1832ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானியர், தமது சுரண்டலையும் ஆதாயத்தையும் விஸ்தரிப்பதற்காக நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் தினைப் புகுத்தினர். மத்திய மலைநாட்டிலே பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையை விரிவுபடுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு, இலங்கையின் பாரம்பரிய எல்லைகளைப் புறக்கணித்து, புதிய மாகாணங்களை உருவாக்கினர். பாரம்பரியத் தமிழர் பிரதேசம் என்கிற கோட்பாடு பற்றி அவர்கள் அக்கறைப்படவில்லை. தமது ஆட்சியின் நீட்சியும், ஆதாயமான சுரண்டலும் என்பன வற்றுக்கு அப்பாற்பட ஆங்கிலேயர் எதைப் பற்றியும் அக்கறைப் படவில்லை.

இதன் விளைவாகத்தான் இன்று ‘Territorial integrity and Sovereignty’ என்று கிளிப்பிள்ளைப் பாடஞ்சொல்லி, அடுத்தடுத்து ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்த ஸ்ரீலங்காவின் சிங்கள அரசுகள் “தமிழர் தாயகம்” என்கிற கோட்பாட்டினை மறுதலிக்கின்றன.

ஆனால் சுதந்திரத்திற்காக நாட்டினை இருக்குறாக்க அனுமதித்த இந்திய ஆட்சியாளர், பின்னர் பாகிஸ்தானிலிருந்து வங்காள தேசம் என்கிற தனிநாடு தோன்றுவதற்கு துணைநின்ற ஆட்சியாளர், முதலாவது அதியுத்தம ஜனாதிபதியாகத் தமிழர் சங்காரத்தில் ஈடுபட்ட ஜெயவர்த்தனாவின் சர்வாதிகாரத்

திற்கு எதிராக தமிழ்ப் போராட்டக் குழுக்களுக்குக் கொம்பு சீவி வளர்த்த ஆட்சியாளர், இன்று “பிரிக்க இயலாத இறைமையுள்ள ‘ஸ்ரீலங்கா’ என்று புதிய கீதை போதிக்க முனைவது அறியாமை. இந்தக் கிளிப்பிள்ளை மந்திரத்தை உச்சரிக்கும் இந்திய நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கை வகுப்போர், எதியோப்பியாவின் வரலாற்றினை அசைபோட்டுப் பார்த்தல் நன்றென எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

சிட்டி நோக்கிய பறப்பிலே வேறு தோதான பொழுதுபோக்கு எனக்கு வாய்க்கவும் இல்லை.

எதியோப்பியாவுக்கு வரலாற்று ரதியாகப் பல சிறப்புகள் உண்டு. உலகின் மிகத் தொன்மையான தேசிய இனங்களுள் எதியோப்பியரும் இடம்பெறுவர். ஜனத் தொகையில் ஆபிரிக்கா வின் இரண்டாவது நாடாகும். நான்காம் நூற்றாண்டிலேயே அங்கு கிறிஸ்தவ மதம் பரவிற்று. உலகின் இரண்டாவது கிறிஸ்தவ நாடு என்கிற பெருமையும் அதற்கு உண்டு.

எதியோப்பியாவின் வடக்கு அயல்நாடான ஏரிற்றியாவை, இத்தாலி தன்னுடைய குடியேற்ற நாடாக மாற்றிக்கொண்டது. அங்கிருந்தவாறு முஸோலினியின் காலத்தில், இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின்போது, ஜந்து ஆண்டுகள், எதியோப்பியா இத்தாலியின் குடியேற்ற நாடாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பின்னர் பிரித்தானியர் நடத்திய சர்வதேச ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளினால், ஏரிற்றிய மக்களுடைய வரலாறும் சுதந்திரமும் காவு கொடுக்கப்பட்டது. இத்தாலியைத் தண்டிப்பதான எண்ணத்தில் ஏரிற்றியா எதியோப்பியாவுடன் இணைக்கப்பட்டு, அந்த இணைக்கப்பட்ட நாட்டுக்கு Haile Selassie மன்னராகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டார். ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் கால்பந்தாகச் சிறிய நாடுகளின் சுதந்திரம் உதைக்கப்பட்டது என்பதற்கு இதைப் பார்க்கிலும் சிறந்த உதாரணம் வேண்டுமா?

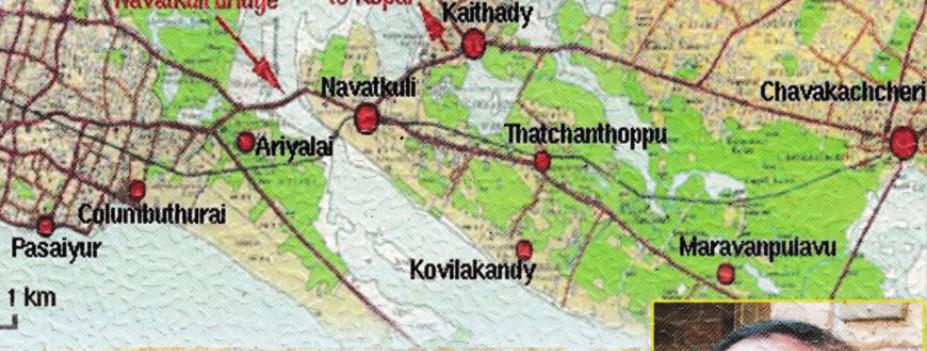
1974ம் ஆண்டு Marxist Leninist கொள்கை கொண்ட இராணுவ புரட்சி மூலம், மன்னராட்சி முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியைக் குலைக்க வேண்டும் என்கிற ஏகாதிபத்தியங்கள் புது வியூகங்கள் வகுத்தன. இதன் சங்கிலித்தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளினால் 1993ஆம் ஆண்டு மே மாதம் எரிந்றியா சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனமாயிற்று. இதன் மூலம் பிரித்தானிய ராஜதந்திரம் செய்த பிழைகள் நேர் செய்யப்பட்டது.

பிரித்தானியருடைய இராஜதந்திரக் குளூபடிகளினாலே தான் இலங்கையின் தமிழர் தாயகம் சிங்களரின் இனத்துவ ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தாரை வார்க்கப்பட்டது.

பரமனைப் போன்ற கமக்காரன், தன் மகனை வளப்படுத்துவதையே தன் உழைப்பாகவும் வாழ்க்கையாகவும் கருதும் விவசாயி, தன் குடும்பத்துடன் நிம்மதியாக வாழும் காலம் மீண்டும் இலங்கையின் தமிழ்ப்பகுதிகளுக்கு வருமா? அவனது பிள்ளைகள் இராணுவக் கெடுபிடிகளிலும், தடுப்புக் காவல்களிலிருந்தும் விடுபட்டு எப்பொழுது சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிப்பார்கள்?

இந்த எண்ணங்களினால் என் மனம் கனத்தது. சிட்னி நோக்கிய விமானத்தின் பறப்புத் தொடர்ந்தது.

அவஸ்ரேவியாவில் மூன்று சதாப்தங்களாக வாழும் ஆசி கந்தராஜா, யாழ்ப்பாணம் கைதடியிற் பிறந்தவர். உயிரியல் தொழில் நுட்பத்துறையில் பேராசிரியரான இவர், இந்தத் துறையில் சர்வதேச அளவிலே அங்கீரிக்கப்பட்ட விஞ்ஞானியாக திகழ்கிறார்.

இலக்கியம் - ஓலிபரப்பு - நாடகம் ஆகிய துறைகளிலே ஈடுபட்டுத் தம்முடைய தமிழ் நேசிப்பினையும் மண்பற்றினையும் ஆராதனை செய்து வாழ்கின்றார். 2001இல் வெளிவந்த அவருடைய 'பாவனை பேசலன்றி' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி, அந்த ஆண்டிற்கான இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது. பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்ற அனுபவத்தை பயன்க் கட்டுரையாக ஜோடிக்காமல், கதைகளாகக் கற்பனை மயமாக்காமல், படைப்புக் கட்டுரைகள் என்கிற புதிய வடிவத்திலே தந்து, தமிழகும் புலம்பெயர்த்தோரின் எழுத்து முனைப்புக்கும் வளமும் வலிமையும் சேர்த்துள்ளார்.

அவருடைய இலக்கியப் பணி தொடர்வதின் சான்றாக 'கறுத்தக் கொழும்பான்' என்கிற இந்த படைப்புக் கட்டுரைகளின் கோவை அமைகின்றது

'ஆசி. கந்தராஜாவின் நூல்கள் ஒரு வாசகனாக எனக்கு வெவ்வேறு அறிவுப் புலங்களில் உலவி வரும் அனுபவத்தை அளிக்கின்றன. ஆகவே அவர் என்றும் என் பிரியத்துக்குரிய எழுத்தாளர்' என்று தமிழக முன்னணி எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் தமிழ் ஆர்வலர்களை இந்நாலின் வைப்புக்கு ஆற்றிப்படுத்துகிறார்.

மித்ர
மென்னியூ

13-81322-28-4

9 789381 322284